

Muzeul Digital al Romanului Românesc

revistatransilvania.ro/mdrr

Muzeul Digital al Romanului Românesc

revistatransilvania.ro/mdrr

Acest roman a fost digitizat în cadrul proiectului **ASTRA Data Mining. Muzeul Digital al Romanului Românesc din Secolul al XIX-lea**, inițiat de Revista Transilvania, organizat de Complexul Național Muzeal ASTRA și co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național (AFCN).

Sugestie de citare a arhivei:
Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Daiana Gârdan, Emanuel Modoc, David Morariu, Teodora Susarenco, Radu Vancu, Dragoș Varga. *Muzeul Digital al Romanului Românesc: secolul al XIX-lea*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2019.
http://revistatransilvania.ro/mdrr

This novel was digitized for the project **ASTRA Data Mining. Muzeul Digital al Romanului Românesc din Secolul al XIX-lea**, initiated by Revista Transilvania, organized by ASTRA National Museum Complex and co-financed by The National Cultural Fund Administration (AFCN).

Citation suggestion:
Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Daiana Gârdan, Emanuel Modoc, David Morariu, Teodora Susarenco, Radu Vancu, Dragoș Varga. *The Digital Museum of the Romanian Novel: The 19th Century*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2019.
http://revistatransilvania.ro/mdrr

MUZEUL ASTRA
COMPLEXUL NAȚIONAL MUZEAL ASTRA

CONSILIUL JUDEȚEAN SIBIU

PROIECT CO-FINANȚAT DE:
Administrația Fondului Cultural Național

ULBS
Universitatea "Lucian Blaga" din Sibiu

No. 479 Iulie 89 [R. T.]

ALEXANDRU I. ALEXANDRESCU

MISTERELE

UNUI

NABAB

ROMAN ORIGINAL

BUCUREȘCI

BUCUREȘCI
LIBRARIA H. STEINBERG CALEA RAHOVEI No. 7.
1889.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

185329

BUCURESCI
TIPOGRAFIA ISAC BINDER Str. BREZOIANU 1
1889

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

MISTERELE
UNUI
NABAB
ROMAN ORIGINAL

PROLOG
CEI DOI MASCATI

CAPITOLU I.
CONTELE ŞI FIUL SEU

Intr'una din cele mai frumóse ḑile ale lunei lui Martie 187..., comtele Matheĭ Carino, eşise pe terasa încăntătórei sale ville.

Comtele in epoca când se petrece istoria noastră era un barbat mai mult bĕtrân. Putea să aibă cinci-ḑeci şi cinci până la şase ḑeci ani.

Figura sea, împresurată de o mare barbă négră era înpunătóre. Culórea cea brună a peliţei sale şi ochii ceĭ negriĭ, arĕtaŭ că comtele în tinereţa sea fusese de o frumuseţă rară.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Remas vĕduv doi-spre-ḑece anĭ de la căsătoria sea cu Matilda, pe care o iubise cu exaltatiune, dĕnsul — n'avea altă măngăere de cât pe Enrico; unicul sĕŭ fiu; unicul suvenir remas de la soţia sea. —

Era aprópe două ore de când Comtele Matheo sta pe terasă.

Privirea sea era aţintită asupra naturel.—

Pentru dĕnsul era o plăcere sĕ vaḑă acea nemărgenită roşeaţă desemnându-se la departatul apus.

Un vĕnt recoros, sufla resfirând pletele cele maĭ mult albe ale bĕtrănuluĭ comte. Când, tot-de-odată, o uşă se deschise şi pe prag ăpăru un june om. Era fiul comtelui.

Maĭ 'nainte de a urma cu povestirea nóstră, sĕ facem pe cât vom putea mai fidel fotografia tĕneruluĭ viconte.

Enrico era un june de 20 anĭ.

Figura sea era de o frumuseţe adevĕrat bărbătească.

In ochiĭ seĭ se vedea strălucind caracterul seŭ cel blănd.

Muschii ceĭ desvoltaţĭ aĭ membrilor sale arataŭ o putere de Hercule.

Enrico înainta către tatăl seŭ voind a'ĭ face surprisă.

In acest timp comtele, atras fără îndoială de sgomotul paşilor luĭ Enrico se întórse către acesta.

Figura comteluĭ deveni veselă.

— Aĭ venit în fine Enrico ?... întrebă el.

— Da tată!. respunse junele om; şi apropiindu-se de comtele 'lŭ sărută pe frunte.

— Dar de ce ai întărḑiat atât de mult? urmă comtele; eată e aprópe seara... şi cu tóte acestea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

trebuea sĕ vĭĭ cu două ore mai înainte.

— Să veḑĭ părintele meŭ, începu Enrico; mĕ dusesem după cum sciĭ la unchiul meŭ...

— Ḑi mai bine la verişóra ta!... întrerupse bătrânul comte zămbind cu dulceaţă.

Tĕnărul la aceste cuvinte se roşi ca o jună fată.

— Fie! ḑise el, dacă voesci!...

— Bine!... Să vedem!... urmă comtele.

— Mĕ dusesem la unchiul Marco. Acolo 'mĭ eşi vara-mea înainte, şi 'mĭ spuse că părintele sĕu nu era acasă. O întrebai când 'lŭ găsesc. 'Mĭ respunse ca pe la seapte ore seară. Atuncĭ 'mĭ luaĭ ḑiua bună de la dênsa, rugând'o sĕ'ĭ spună să mĕ aştepte ḑicându-ĭ că voi maĭ reveni; apoĭ plecaĭ, şi eatămă...

— Bine copilul meŭ, ḑise comtele când Enrico tăcu dar nu 'mĭ aĭ spus causa pentru care te aĭ dus.

— Ertare părintele meu, dacă am avut un secret de tine; dar dacă voesci, ţi-l voi spune... şi figura luĭ deveni rumenă.

— Nu fiul meŭ,— ḑise comtele — nu maĭ e nevoe 'ţi am ghicit secretul... Tu iubeştĭ pe frumósa Margareta vara ta?... şi te duseşeşĭ pentru aĭ cere mâna. Aşa este că nu m'am înşelat?

— Tată!...

— A!... Ce fel nu o iubeştĭ?.. făcu comtele cu mirare, atuncĭ ce este spune-mĭ fiul meŭ!

— Nu ḑic asta — se grăbi a ḑice Enrico—; dar..

— Dar ce este?— întrebă Contele Matheo observând că fiul seŭ devenise palid — explică-te ce este!..

— Mĕ tem că Margareta nu împărtăsesce acest amor.,. mĕ tem ḑic că ea nu mĕ iubeşte... Şi atuncĭ, adio fericire pentru mine!... Adio visurĭ frumóse!.... adio viaţă!...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Și tĕnărul om ḑicênd aceste din urmĕ cuvinte, căḑu sdrobit pe un scaun.

— Dar ce este pe tine Enrico ? ḑise comtele vĕḑênd pe fiul seŭ ast-fel desperat — Spunemĭ de unde sci că vara ta nu te iubește ?.. Ai avut verĭ o întrevedere intimă cu dĕnsa ?... ver o explicaţie ?...

— Nu !...

— Atuncĭ de unde sciĭ că dĕnsa nu te iubește ?..,

Tĕnărul oftă ; și după ce-șĭ șterse ochiĭ în carĭ străluceaŭ câte-va lacrimĭ, începu ast-fel :

— Sunt unele lucrurĭ părintele meŭ carĭ nu e nevoe sĕ se spună ci se ghicesce de la sine... Este adevĕrat că verișóra mea nu-mĭ a aratat până acum nici o răceală; ci din contra a fost veselă și glumeaţă cu mine. Dar, chiar pentru acestă causă a făcut să se nască în mine această iubire... Mult timp m'am stăpânit, voind sĕ domin pasiunea. Mĕ credeam scăpat. Mulţumeam Ceruluĭ pentru acesta... Dar, nu !... mĕ înșelasem. Capul îmĭ urla, urechile 'mĭ văjia, sângele 'mĭ clocotea prin vine or de câte orĭ mi se presenta înainta ochilor ingerească figura a verișóreĭ mele !... Astă-ḑĭ fără a-ţĭ spune m'am dus la unchiul se vĕḑ dacă e ver o speranţă pentru mine; dar, după cum știĭ nu l'am găsit.

In momentul acela; orologiul Cathedraleĭ San Pedro bătea orele șapte.

De abea timbrul sunase ultima lovitură, și Enrico se sculă ca impins de un resort, 'sĭ lua pălăria și voi să plece.

— Te și ducĭ ? întrebă comtele înţelegând intenţiunea fiuluĭ seŭ.

— Trebue părintele meŭ !... ḑise el. Trebue !.. Voĭ sĕ știŭ adevĕru. Voi sĕ aflŭ! Nesiguranţa mĕ omóră.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Și dĕnsul, ḑicând aceste din urmă cuvinte, eși lăsând pe tatăl seŭ în mirare de cele auḑite.

CAPITOL II.

CEI DOI MASCAȚI

Enrico, eșind din curtea castelului apuca calea către palatul unchiului sĕŭ.

Palatul lui Marco Carino, era situat pe Piața Quirinalului.

Tĕnărul om după ce traversa câte-va strade ajunse în piața Spaniei, de aci în strada Magenteĭ; apoĭ, coti la dreaptă, și în fine ajunse în piața Quirinal.

Turlele frumosului castel al comteluĭ Marco, se desemnaŭ în umbră. Enrico cu cât înainta, cu atât privirea sea devenea maĭ tristă; cu atât 'i se părea că o nenorocire 'ĭ se va întâmpla.

Când nu maĭ avea a parcura de cât ḑece saŭ cincĭ spre ḑece pașĭ până la pórta cea mare o întrăreĭ palatuluĭ; 'i se păru că vede furișĕndu-se pe lângă ḑidurile uneĭ case ce era în decadență, două umbre maĭ negre ca mormântu.

In primul moment, la această vedere Enrico tresări, ca și cum i-ar fi părut că acea visiune 'ĭ va fi fatală.. Dar îndată, ea se sterse din mintea tĕnăruluĭ om cugetând la Margareta, la vara sa; la acea pentru care 'șĭ ar fi dat viața, dăcă ar fi cerut'o.

Inima juneluĭ om palpita de emoțiune ajungând

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

la pórta întrăreĭ.

Acum, era să se asigure de speranța luĭ.

Acum, era să se vadă,— în fine— de putea să traiască saŭ să moară.

Să trăiască de 'ĭ va fi permis a o poseda!... Să móră în casul contrariu!...

In aceste cugetărĭ, Enrico întră, străbătu gangul cel mare care era luminat de patru marĭ felinare și se opri la ușă, apăsă pĕ butonul de la sonerie.

După două minute un valet veni de 'i deschise.

Un minut după acesta, el era introdus într'o cameră.

Aci stătu ca uimit găsindu-se singur cu vara sea.

In starea în care se afla uită a da „buna seară“ obișnuită tinereĭ fete, care se uita mirată la dénsu.

Această tăcere fu întreruptă de Margareta.

— Dar bine vere, ḑise dĕnsa observĕnd palórea ce era împrimată pe figura lui Enrico, ce aĭ ?...

Acesta nu auḑi cuvintele juneĭ fete; ci în extasul de care sufletul sĕŭ era coprins, nu înceta de a o privi.

Mărturisim că în adevĕr, merita a fi privită!

Inchipuiți-vă, iubiți lectorĭ o figură încântătóre o peliță oacheșă de acelea ce numaĭ cerul Italieĭ póte să producă, niște ochĭ marĭ negri a căror privire te săgetaŭ; un corp atât de delicat în cât 'laĭ fi putut lua drept o nimfă coborită din cer; niște mănușițe mititele și albe; și un picioruș de care o regină ar fi fost geloasă. Pe lângă aceasta numără abia șase spre ḑece anĭ.

Despre îmbrăcămintea sa, avea pe sine o rochie simplă de lână, ear pe cap n'avea altă podoba de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

cât părul său negru, strălucitor, ce'i cădea ca o manta pe grumajiĭ seĭ albĭ.

Tĕnăra fată vĕḑênd tăcerea vĕrului seŭ, repeta din nou întrebarea sa.

De abia atuncĭ Enrico auḑi în fine. De abia atuncĭ 'şĭ veni în sine din exstasul în care căḑuse.

Scusă-me verişoară ḑise el, roşinduse până în albul ochilor, simţind că fără voia sa făcuse o impoliteţă faţă cu Margareta; scusă-mă... am venit spre a vedea pe unchiul meŭ..-.

— Nu e aci! rĕspunse juna fată cu o voce care denota óres-care mania.

— Te rugasem .. voi a ḑice Enrico.

— Sciu prea bine vere, întrerupse Margareta ; dar niste afacerĭ l'a chemat...

Enrico la aceste cuvinte suspină.

'I-se părea greu a-şĭ destĕinui iubirea sea Margareteĭ.

Ar fi dorit mai bine să se fi adresat către unchiul seŭ.

Pentru acesta şi venise. Dar eată că printr'o. împrejurare inexplicabilă Contele Marco nu era aci Aşa dar dĕnsul, venise în zadar. Trebuea dar a ḑamăna pe altă-dată cererea sa ?... A amăna ferecirea sa ? (!) ...

Acestea eraŭ cugetările luĭ Enrico. Şi nesimţindu-se în destul de forte, la ver un refuz ce ar fi resultat din convorbirea sa cu Margareta, se scula voind să plece.

Margareta înţelese intenţia vărului seŭ.

— Plecĭ?... aşa de curănd ? întrebă ea mirată.

— Da!... îngănă junele om. Trebue!..

— Incredinţéză-mĭ cel puţin cea ce aveaĭ de spus

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

tatuluĭ meu !,,

— Oh nu !.., Nicĭ o dată !... nu !... strigă Enrico cu iuţeală, ca şi când 'i ăr fi fost teamă de a nu cădea în ispită — ertaţi-mĭ expresiunea — prin cuvintele sale, nu ! .. lasă.. voi veni măne pe aci ... 'ĭ voi spune eu... şi ḑicând aceste cuvinte, dĕnsul salută pe juna copilă şi dispăru după portieră.

— Nu maĭ înţeleg nimic ; — murmură Margareta după depărtarea vĕruluĭ seŭ — ce póte fi causa de este dĕnsul atât de trist ?... se întreba ea.

— Şi apoĭ ce secret are, se încredieţeze tatăluĭ meŭ ?...

* * *

Să lăsăm acum pe Enrico, trist şi gânditor, parcurând stradele Romeĭ, voind a se inturna a casă; şi se ne întorcem la contele Matheo, tatăl sĕu.

După eşirea luĭ Enrico, contele era gânditor, la urmările ce ar preceda în casul când Margarêta n'ar împărtaşi iubirea fiuluĭ seŭ.

Cunoscea pe Enrico. Din cuvintele sale, înţelese că avea o iubire fără marginĭ pentru vara sea ; o iubire de acelea carĭ adesea orĭ devin fatale pentru uniĭ şi chiar de aceasta se temea, pentru viitorul lui Enrico.

Dar 'şĭ ḑicea că totul, poate uu este perdut; că Marco fratele seu, va consimţi să dea de soţie luĭ Enrico pe Margareta, în casul când acésta n'ar fi rece la iubirea fiuluĭ sĕŭ·

In aceste cugetărĭ, comtele Matheo întră în camera sea unde valetul aprinsese deja lămpile.

Afară se înoptase dc tot, şi pe bolta cea cenuşie a

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

cerului, nenumerate candele de aur sclipitoare începuse a luci. Un vênt dulce adia din spre mare.

Comtele Matheo, întrând în cameră congedià servitorul, luă una diu cărțile luĭ favorite de pe etajera ce era suspendată deasupra uneĭ mese de trandafir și așeḑêndu-sc pe un scaun, la lumina lămpeĭ începu să citească.

Era aproape o jumatate oră, de când ședea în această posițiune; când tot de o dată, 'ĭ se păru a au ḑi un mic sgomot afară.

Comtele tresări în primul moment, dar pe dată un suris se vĕḑu pe buḑele sale.

— A!.. — ḑise el— este Enrico; mulțumită Dom nuluĭ, în fine eatăl că sosește!...

Dar după trecerea de căte-va minute timp în care comtele considera în de ajuns pentru Enrico, de a străbate sala până la dĕnsul; și nevĕḑêndu-l întrând 'șĭ ḑise că se înșelase; că sgomotul pe care 'l auḑise era fără îndoială mișcarea frunḑelor la isbirea vêntuluĭ și din nou 'șĭ aruncă privirea pe cartea, care pentru moment o lasase deschisă pe genunchiĭ seĭ.

Sgomotul se repeta din nou. Cu deosibire că astă dată era maĭ tare.

Comtele 'l auḑise.

De astă dată, nu maĭ era îndoială; nu era părere, nu era mișcarea frunḑelor, ci pasul unuĭ om.

Dar cine putea fi dacă nu fiul sĕŭ?... cugetă comtele. Cine putea veni acum?...

In aceste cugetărĭ, contele deschise ușa camereĭ sale care da în marele coridor, voind să se asigure de este saŭ nu cine-va.

Dar, coridorul era gol.

Nu se vedea nimic, saŭ maĭ bine ḑis, comtele

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

nu observă nimic.

— Aide 'şĭ ḑise el cu totul mirat; nu este nimenĭ şi dĕnsul, intră în camera sa.

— Şi cu toate acestea nu era părere; murmură el după căte-va minute în care 'şĭ luă din nou cartea Curios lucru!... şi privirea sa căḑu diu nou pe paginele cărţeĭ.

Pasagiul la care citea, era atăt de atrăgător, atât de mişcător, în cât toată mintea sa, era concentrată asupra eĭ.

Făcea elogiu în sine luĭ Schakespeare, — autoru aceleĭ cărţĭ— de modul cum scrisese capul seŭ de operă, Hamlet; lauda pe junele prinţ al Danimarceĭ, care înlăturase orĭ ce plăcere şi amor; numaĭ pentru a regăsi pe ucigaşul tatălui seŭ; pentu al resbuna.

Privirea sea, era atât de aţintită pe fillile capuluĭ de operă al nemuritoruluĭ autor Englez, inima sa era atât de mişcată la cuvintele de nebunie ce Hamlet, întorcea Ofelieĭ care 'şĭ mărturisa iubire sa; în cât dĕnsul nicĭ nu observă, că uşa ce da în coridor se deschise fără sĕ producă nicĭ un sgomot, şi pe prag apăru doĭ omenĭ mascaţĭ, înveliţĭ în nişte mantale negre.

Privirele ochilor ce scăntea sub masca unuia dintr'ĕnşi care părea a fi mai mare ca cel alt, era îngrozitoare.

Incet, incet, umblaŭ dĕnşiĭ întocmaĭ ca nişte fiare selabatice, carĭ voesc a se arunca cu maĭ multă siguranţă asupra pradeĭ alese pentru a o sfăşia.

Ei înaintau din ce, în ce maĭ mult către comte care citea liniştit, şi căre n'avea cea maĭ mică bănuială sĕrmanul, de cea ce se petrece împrejurul sĕŭ.

Când nu maĭ avea de cât doĭ paşĭ până la com-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

te, acela ce părea a fi șeful celuĭ alt, înainta ca repeziciune spre dĕnsul și cu un glas tare strigă.

— Matheo Carino . . .

Contele tresări . . .

Cartea 'i căzu din mâinĭ.

— Ce voițĭ dise el,— cu o voce tremurândă — cine suntețĭ voi?...

Drept orĭ-ce rĕspuns, mascatul 'i presenta o hârtie.

— Ĕată dise el,— dându-i acea hârtie, de iubeștĭ viața, iscălește acesta . . .

— Dar, pentru numele ceruluĭ ce voițĭ cu mine? întrebă comtele.—

— Aide! făcu acela ce-ĭ presentase hârtia cu o voce îngrozitoare; iscălește sau din peptul teu, vom face teaca pumnalelor noastre și maĭ repedé ca fulgerul, amĕndoĭ de odată, scoaseră câte un pumnal, și cu mâinele aridicate, nu așteptaŭ decât opunerea comtelui, ca totul să fie sfârșit.

Or cât de curagios ar fi cine-va, într'o ast-fel de poziție critică, ar ceda fórțeĭ. Ast-fel fu și cu comtele Matheo.— dĕnsul luă dar, hârtia cu o mână tremurândă. — Era gata spre a si pune iscălitura, când de odată privirea sa alunecă pe coprinsul acelei hârtiĭ

De abia 'și aruncase ochiĭ pe ea, și comtele o aruncă departe de sine;

— Ce voițĭ miserabililor cu mine? strigă dĕnsu cu o voce tremuritoare, pentru ce voițĭ să demoștenesc pe fiul meu?... care vĕ este scopul miseilor?

Pentru ce 'mĭ impunețĭ aceasta.

A! urmă el dupĕ o pausă scurtă, acum înțeleg totul!.., da!.. înțeleg adevĕrul!... In zadar cauțĭa te

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

ascunde sub masca ta neagră hipocritule, de prisos, căcĭ te cunosc !..- tu eşti !... tu eştĭ !...

Comtele Matheo nu putu se sfărşească. Mascatul 'i curmă vocea printr'o lovitură de pumnal.

Comtele scoţînd un ţipăt, căḑu pe parquet cu toată greutatea corpuluĭ sĕŭ.

Un val de sînge umplu camera.

Ceĭ doĭ mascaţĭ şedeau nepăsătorĭ asemenea a doua stanci de granit, la această scenă înfiorătoare.

Privirea şefuluĭ era îngrozitóre de ciudă.

— Ei bine ce este de făcut ? întrebă cel alt,

Acela ce se pare a fi şeful celuĭ d'nteĭ dete din umerĭ.

In acel moment, un sgomot se auḑi prin coridor.

— Vine cine-va !... şopti unul dintr'enşĭ.

— Să fugim !... respunse cel-alt.

Şi ambiĭ săriră fereasta ce era deschisă şi a căreia înălţime nu era maĭ mare ca două picióre de la pămănt, având grija de a lua cu dânşiĭ, hărtia ce comtele o aruncase.

De abia sărise cel din urmă dintr'ênşiĭ, şi uşa camereĭ se deschise şi un om intră. Acel om era Enrico.

CAPITOLUL III.

JURĂMĂNTUL DE RESBUNARE

Enrico de abia intrase în năuntru, şi scoase un ţipĕt de groază vĕḑănd trista privelişte ce avea inaintea ochilor. Cu sufletul plin de mâhnire, junele om se a-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

plecă spre părintele seŭ şi pipăindu-ĭ rana cu mâna.

— Dumneḑeule, ḑise dênsul cu o voce dureroasă, şi din ochiĭ seĭ curgeaŭ lacrimĭ viĭ cu abundenţă, cine a putut să te ucidă ?... şi Enrico în prada durereĭ sale, ridică corpul cel neanimat al bătrânuluĭ comte, şi 'l puse pe pat.

Or cât de uşure se sili să umble Enrico cu corpul tatăluĭ seŭ — ca şi când ar fi voit a respecta repaosul sĕŭ,—cu tóte acestea, o ! minune ! contele scóse un suspin.

Dar acest suspin era atât de usure, atât de slab, în cât se părea a fi céa din urmă suflare a unui om. Cu tóte acestea Enrico 'l auḑi. Dênsul tresări. Un fulger de bucurie flutură în ochiĭ seĭ.

— Trăeşte !..... Trăeşte !..... şopti el, tatăl meŭ trăeşte...

Expresia cu care fu ḑise aceste cuvinte ne este imposibilă de a o descrie. In aceste simple cuvinte se vedea tótă iubirea, tótă amórea filială desvălinduse în toată puterea cuvêntuluĭ.

Iţĭ mulţumesc Doamne, nrmă Enrico după o pausă scurtă, 'ţĭ mulţumesc, şi beat de bucurie căḑu în genuchĭ la imagina unuĭ Christ de sidef şi făcu o rugă călduroasă.

Era încă în această posiţiune, când 'ĭ se păru a auḑi din noŭ un gemăt al conteluĭ.

Enrico se apropié de părintele sĕŭ.

Contele deschise ochiĭ şi se uită sperios prin împrejur.

— Ce voiţĭ miserabililor, şopti el, ce voiţĭ să fac?... Ce ḑiceţĭ?... Să desmoştenesc pe fiul meŭ ?... Inapoĭ!.. înapoĭ vĕ ḑic cu asemenea cuvinte !..... Maĭ bine voesc mórtea, de cât să fac ceea ce 'mĭ cereţĭ... Ina-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

poĭ!.... Inapoĭ !....

Enrico înțelese că tatăl seŭ era în delir. El 'l lăsă să sfîrșească, voind a se maĭ liniști puțin, apoĭ, apropiându-se de patul pe care zăcea contele, cu o voce pe care se silea să 'șĭ-o facă liniștită ḑise :

Tată ! tată !... mĕ auḑĭ tu ?...

Comtele deschise ochiĭ și se uită prin împrejur.

— Cine mĕ chiamă ? întrebă el cu o voce slabă.

Enrico încuragiat prin cuvintele comteluĭ, se apropie de el și aplecându-se pe patul sĕŭ ḑise :

— Sunt eŭ tată !... Sunt Enrico !... Sunt fiul tăŭ!...

Aceste cuvinte avură un efect magic.

Comtele se scula pe căpătăiul sĕŭ întocmaĭ ca un om sub influința unuĭ magnet.

— Fiul meŭ !..... fiul meŭ'!.... murmură palidele sale buze. O !.... 'ți mulțumesc dómne !.... 'Mĭ-a fost permis dar, a 'l maĭ vedea încă o dată înainte de a muri !... și ḑicênd aceste cuvinte, puterile 'l părăsiră, și capul 'ĭ căḑu pe umerĭ.

— Tată !.... tată, strigă junele om cu lacrimile în ochĭ, creḑênd că totul se sfărșise cu părintele sĕŭ, spunemĭ cine este ucigașu tĕŭ ? Voesc să știŭ pentru a te resbuna.

Contele 'șĭ făcu o ultimă forțare asupra sa, deschise ochiĭ și șopti :

— Ucigașul meŭ... ucigașul este....

— Dar, pentru numele ceruluĭ tată, spune-'mĭ cine este el, ḑise Enrico cu o voce întreruptă de suspine.

— El este .. este... resbunămĕ E...n...r...i...c...

Un lung suspin eși din peptul comteluĭ, vocea 'ĭ se înecă, privirea ochilor deveni sperioasă, un val

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

de sânge 'i țășni pe gură, și un minut după aceea contele Matheo Carino, nu mai da semne de viață....

Enrico palid ca un cadavru, asemenea unei statue de piatră din antiquitate, ținea în mânile sale, mâna cea rece a părintelui seŭ.

Șeḑu ast-fel ca un minut. Apoi puse mâna drépta pe un crucifix, și cu privirea fixată în ochii ceĭ fără de viață ai tatălui sĕŭ, strigă cu o voce tare.

— „Iu fața remășițelor tale tată, pe acest corp ce atât am iubit în viață, pe acest cadavru, jur că te voĭ rĕsbuna. O, da! jur că voi căuta, și voĭ găsi pe acel miserabil care te a lovit, și atunci, urmă Enrico, atunci va fi vaĭ de el!.... Nimic nu 'l va putea scăpa de rĕsbunarea mea... Nimic... mĕ auḑi tu? Nimic.. Nici puterea nici rangul seŭ în societate... Voĭ sacrifica totul pentru resbunarea mea.... liniștea... fericirea.. viața mea de va fi trebuință!... Și dênsul ḑicênd aceste cuvinte sărută obrazul cel rece al părintelui seŭ.

— Primește părintele meŭ această sàrutare, ḑise el ca un gagiŭ al jurămăntului ce am făcut; și acum va fi vaĭ de acela ce te a lovit; 'l voĭ ucide!... te voi rəsbuna....

* * *

A doua zi de dimineață toate eraŭ pregătite pentru înmormântarea conteluĭ Matheo Carino în bolta familieĭ din castel.

La înmormântare sa, se vedea vicontele Marco fratele seŭ a căruia privire era mai mult încruntată de cât mâhnită, și fiica sa Margareta, care plângea, ca și când perduse pe părintele seŭ.

Enrico în tot timpul cât ținu ceremonia mormântărei, șeḑu într'o poziție tristă cu capul aplecat în jos.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

In fine, ceremonia se sfârși. Doi oameni se apropiară de catafalt si luând corpul comteluĭ înaintau către bolta.

In momentul când comtele era să fie pus în bolta Enrico strigă cu o voce tare.

Adio părintele meŭ!.. Adio!... fiĭ linistit căcĭ te voĭ resbuna!... voi regăsi pe ucigașul tĕŭ! Adio!...

In acel moment, de ar fi observat cineva ar fi zărit de sigur o mică schimbare pe trăsurile figurei viconteluĭ Marco, fratele comteluĭ Matheo ...

FINELE PROLOGULUI

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

PARTEA INTÊIA

SECRETUL MARGARETEI

I.

VĔNĂTOAREA

La o depărtare de șease kilometre de Roma, se înalță castelul Cuniberti.

Nimic nu era mai frumos, mai majestos și mai pitoresc ca acest castel cu turnulețele sale, ce se ridicau în aer în formă de semicercuri.

Impresurat de trei părți de munți avea privelișteа unei fortărețe; la spatele seŭ curgea Tibru cu apa sa cea rece și cristalină și pe ale căruĭ maluri crescuse o verdeață înveselitoare.

In momentul când întroducem pe cititor împrejurul acestuĭ castel, ḑece sau cinci-spre-ḑece barbați, armați cu câte o carabină, și avênd la brău câte un stilet eșaŭ pe poarta Castelului și se îndreptaŭ către pădure din apropriere.

Acest lucru se explică foarte lesne. Toți acești domni eraŭ invitați la vănătorea de mistreți ce organizase principele Ludvigo Cuniberti. Acestea o dată spuse, să intrăm în alte amănunte.

Invițații mergeau câte duoĭ pe mica potecă ce se zerea prin océnul de verdeață, care ducea la pădure.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

In rândul al doilea se vedea principele, alăturĭ cu un tĕnĕr conte.

Principele Ludvigo Coniberti, era un barbat aprópe de cinci-ḑecĭ anĭ, dar după figura sea cea palidă, după suferinţele ce se vedea zugrăvite pe ea, şi dupe încreţiturile fruntei sale, mulţĭ 'i ar fi dat şase-ḑecĭ anĭ.

Trăsurile obrazuluĭ seu, privirea şi surisul sĕŭ, erau în tot deauna triste. Se părea că suferise de un rĕu inexplicabil.

Nimenĭ nu ştia din ce causă principele era trist, nimenĭ nu'l întrebase din ce causă 'i provenea acea vecnică melancolie.

Cu toate acestea căte-va gurĭ răspândise niste cuvinte despre principele Cuniberti.

Ast-fel ei ḑiceau, că principile perduse pe socia sa, dar aceste vorbe n'avură nicĭ un efect asupra curioşilor, si maĭ cu seamă asupra amicilor seĭ, carĭ ştiaŭ positiv, că principele nu fuse nicĭ o dată căsătoritŭ.

Principele convorbea cu tĕnărul de alăturĭ de sine.

— Eată!— ḑicea Principele, priveşte conte natura...

Obsearvă bine armonia ce domină prin inprejur,.., Ascultă cânticul privighitóreĭ, ciripitul pasărilor, Obrervă bine toate acestea şi spune singur ce creḑĭ!...

— Principe, respunse acela către care se adresase principele Coniberti—, nu sciŭ dacă părerea mea este sigură, dar toate acestea 'mĭ par trecătóre... 'mĭ pare că adevărata fericire, adevărata frumuseţe nu este aci, ci într'o altă lume maĭ bună... într'o lume unde nu este intristare, unde nu e durere, unde nu e de cât fericire... unde totul ne va suride...

Principele clătină din cap în semn de aprobare.

— Adevĕrul e urmă tĕnărul după o pausă, că tóte a-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

acestea sunt frumoase... ca la prima vedere te subjugă de plăcere, dar când cugeți puțin, nu sunt de cât trecătoare, ear vieţuitoarele de pe acest pământ fiinţele cele înteligente, oamenii, nu sunt de cât niște vanități....

In acel moment un corn se auḑi resunând în depărtare.

Era semnalul că vănătoarea era se înceapă.

Privirea cea langedă a ochilor principelui scăntea de bucurie la sunetul cornului. — Aceasta pentru dĕnsu era unica fericire; vănătoarea era unica-i petrecere, unica sa bucurie.

Indată după aceasta, vănătorii se despărțiră, și fiecare 'și luară cate un loc printre stufișuri ținând pușca la ochii.

Principele Cuniberti 'și luase posiția la spatele unei răpi, și ca toți, era gata la cea mai mică mișcare a frunḑelor, și nu așteptau de cât apariția vănatului pentru a da foc.

Un nou sgomot ca acela ce-l făcea cornul se auḑi resunând în pădure, apoi niște strigăte și sunete de clopote se succedară după aceasta. Latratul cănilor acompania acest concert sgomotos; cu un cuvênt selba care cu două minute mai înainte era într'o tăcere adâncă, acum resuna de sgomotul mai sus spus.

De o dată un pas greoi resună prin apropiere de vănatori, și mai în acelaș timp corpul unui mistreț uriaș apare la iveală pe mica poteouță.

Ingrozitorul animal, după ce se uită în toate părțile, și observĕnd pericolul în care intrase, se hotără a apuca în spre Principele Cuniberti, ca și cum etatea cea înaintată a acestuia, și tristeța sa producea mai puțină frică, asupra bestiei selbatetice.— Ea înainta cu pași repeḑi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Principele observă apropierea teribului animal, puse puşca la ochi, trase pedica şi dete foc.

Un geamăt răspunse la detunaré armei, şi mistreţul căzu jos.

Principele radios de succes înainta către victima sa

Dar se vede că mistreţul nu fusese de cât uşurel rănit, de oare ce simţind pe inamicul seu aproape de sine, se scoală în sus şi cu o repeziciune extraordinară, se aruncă asupra principelui.

Acesta se credea perdut.

La ver un ajutor din partea celor alţi vênători nu se aştepta, de oare ce chiar dacă 'şi ar fi suposat aceasta, trebuia ca mai întâiu dênsul să fie ucis de glonţul ce era destinat pentru mistreţ.

Incă o secundă şi totul era să fie sfârşit, încă un pas al bestiei selbatice, şi principele Cuniberti, nu era să mai fie în viaţă...

Dar, în momentul când mistreţul ajunsese lângă acela pe care 'l alesese de victimă, în momentul când colţii sêi erau sê intre în corpul principelui, un frémăt se auḑi prin pădure, şi mai în acelaşi timp un geamăt surd resună... un val de sênge orbi pentru un moment pe principe, şi bestia selbatică se rostogoli până în afunḑimea prăpăstiei.... Era moartă.

Toate acestea se petrecuseră mai iute de cât cum facem noi descrierea.

Principele Cuniberti, ameţit pentru câte-va secunde şi reveni în sine, şi privi în prejurul sêu.

In faţa sa era un şiroi de singe, iar dincolo de aci, un om, asemenea plin de singe, ţinênd un pumnal ridicat în sus.

Figura tênărului om, care arêta a avea cel mult 25

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

anĭ, și umerĭĭ sĕĭ de Hercule, explicaŭ principeluĭ cum putuse învinge bestia sĕlbatică, cât despre îmbrăcămintea necunoscutuluĭ era fórte simplă: o pereche de pantatonĭ de pele, și o redingotă de satin negru complectau costumul sĕŭ.

Pentru un moment principele privea pe acest om, care inspirase asupra sa o simpatie neînțeleasă, și care i se părea asemenea că va juca un rol principal în viața sa; dar odată revenit din uimirea sa, înaintă cu căță va pași către tĕnărul om.

— Domnule, ḑise el, maĭ 'nainte de a afla cine sunteță, sunt dator a vĕ mulțumi de fapta D-vóstră.., 'Mĭ ață scapat viața Domnule ,,. Nu vĕ cunosc, dar orĭ-cine veță fi puteță comta pe recunoscința principeluĭ Cuniberti.

— Principe, respunse necunoscutul, dacă credeță că fapta pe care am făcut'o merită recunoscința, 'mĭ dață voe a vĕ întreba ce ar merita în cas contrariu, când aș fi stat nepăsător, privind la d-vóstră cum ață fi fost sfășiat de bestie?..

Principele era mirat de cuvintele necunoscutuluĭ... El înțelese că acesta nu era om simplu, Înțese asemenea că sub aceste haine simple și ordinare se ascundea un suflet mare, o inimă generoasă.

Convins de aceaste, principele înainta către necunoscut, și luându-ĭ mâna; ḑise cu o voace rugătoare:

— Ertare Domnule. Ertare dacă cuvintele mele v'a atins... v'o jur că aceasta n'am voit'o.

Această scenă fu întreruptă de sosirea celor alțĭ vânătorĭ, și toțĭ se întrecĕŭ de a felicita pe tĕnărul om că scapase viața principeluĭ.

— Toate bune — ḑise principele după căte-va minute de tăcere în care examina fisionomia salvatorŭ-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

luĭ seŭ, toate bune, dar nu mi-aţĭ spus cum vĕ numiţĭ.—

— A !.. principe, ḑise necunoscutul — cu o voce tristă — dacă o doriţĭ, mĕ voĭ supune.

— Dacă dorim, întrerupseră într'un cor ceĭ alţĭ, auḑi vorbă.

E cea mai mare a noastră dorinţă de a afla numele salvatoruluĭ princepeluĭ nostru !,.

— Ei bine domnilor, ḑise streinul, numele meu este forte simplu... mĕ numesc Enrico Carino !...

Toţĭ se înclinară cu respect înaintea tĕnăruluĭ.

Principele cugetă un moment.

— Enrico Carino, ḑise el, nu sunteţĭ oare fiul comteluĭ Matheo Carino, care a fost jertfa unuĭ omor atăt de misterios. ?

— Da principe, respunse tănărul, sunt Eu! ... şi o lacrimă se veḑu lucind în ochiĭ juneluĭ om la amintirea tatăluĭ sĕŭ.

— Dar, întrebă principele din nou, nu'mĭ aţĭ spus ce întămplare vĕ a adus pe aci ?...

— Sĕ vedeţĭ principe, respunse Enrico, veneam din oraş şi mĕ duceam la unchiul meu, care în momentul acesta se afla in castelul sĕŭ, un kilometru departe de al D-voastră .... şedeam în trăsură când visitiul meŭ 'mĭ spune că este o vănătoare.

Atuncĭ mĕ daŭ jos, înaintez cu căţĭ va paşĭ şi vĕd pericolul în care vĕ aflaţĭ .. restul 'l sciţĭ.

— O da! 'l sciu, respunse principele Cuniberti cu o voce plină de recunoscinţă; 'l sciŭ, şi nu sunt îu stare de a 'mĭ arĕta recunoscinţa mea către D-voastră.

— A! princepe, făcu Enrico, să nu maĭ vorbim de aceasta .... momentele mele sunt numerate ... trebue sĕ vă părăsesc ,...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Cum ? .. întrebară toţi într'un cor .„ aşa curînd ?..

— Sunt nevoit principe... Am o afacere ! „.. e o datorie. Şi vocea luĭ Enrico ḑicând aceste cuvinte, era de o tristeţe profundă... şi acum urmă el după uă pausă, Adio ! .... Adio ! şi dĕnsul dupĕ aceste din urmă cuvinte, dispăru printre stufişurĭ lăsând pe toţi în mirare de schimbarea subită ce ce operase pe figură sea....

II.

COMTELE MARCO CARINO

Sâ lăsăm acum pe principele Cuniberti despărţindu-se de amicĭ sĕĭ, şi pleoând spre castelul sĕŭ; şi să ne întoarcem la Enrico.

Junele om dispărând privirilor principeluĭ, se îndreptă către trăsura sea, care 'l aştepta la intrarea pădureĭ. Un moment după acea Enrico era în trăsură Caĭĭ porni în galop, traversând drumul ce duce de la castelul Cuniberti la acela al conteluĭ Carino.

* * *

Castelul Carino era o ḑidire antioă din timpul Cruciadelor. Vĕḑut din depărtare, avea priveliştea uneĭ fortăreţe turceştĭ. Negrele sale turnurĭ, carĭ serviseră vechilor seĭ seniorĭ ca ḑid de apărare, se desemnau într'un mod fantastic.

Imprejurul sĕŭ era niştе marĭ palmierĭ carĭ în timpul zileĭ, aduceau o răcoare plăcută ; — împedicând

raţele cele ferbinţi ale soarelui de a străbate prin micele şi îngustele ferestre ale castelului carî de ordinar eraŭ deschise. Cât despre forma sea era aproape patrată.— In mijlocul trupului sĕŭ, era poarta cea mare care servea de intrare şi care de multe orî fusese reparată din causa vechimeî sale; dar care acum era într'o posiţiune ce arata că este aproape de ruină.

Acum pentru că ştim împrejurimea castelului, să pătrundem în năuntru sĕŭ. Din coridorul cel mare care era aşternut cu un covor frumos de Persia; şi aî căruia pereţi eraŭ împodobiţi cu douĕ marî oglinzî de Veneţia, respundea patru uşi. Una din aceste da în salonul cel mare. Alta în camera de fumat, cea de a treia în camera ţisă Turcească; ear cea alta uşe da într'un mic salonaş reşervat pentru cunoscuţi maî intimî ai comteluî.

In momentul, când întroducem pe cititor în întru castelului; comtele Marco şedea pe un scaun din camera Turcească în posiţia unuî om care este adăncit în cugetărî.

Comtele Marco era un bărbat cam de cincî-ţecî anî. Statura cea înaltă şi uscăţivă, figura sea palidă împresurată de o mare barbă roşie, căutătura ochilor sĕî plină de rĕutate, îngrozitorul sĕŭ surîs care 'i era nelipsit, făcea din comte un om care 'ţî causa de la prima vedere o neînţeleasă respingere.— El şedea pe scaunul sĕŭ de stejar în posiţia maî sus spusă, şi din interval, în interval se întrerupea din visurile sale spre a privi la un potret, care era imagina fidilă a repausatului sĕŭ frate a comteluî Matheo.

Dupĕ tremurătura buzelor sale, care se părea că murmura câte-va cuvinte neînţelese; dupĕ figura sea palidă şi după căutătura cea plină de rĕutate a ochilor

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

sèĭ, carĭ orĭ de câte orĭ 'șĭ o ardica asupra portretuluĭ fratelui său era și maĭ îngrozitoare, lesne se putea ghici că comtele Marco era turmentat de un rĕŭ din năuntru sufletuluĭ sĕŭ.

Ședea astfel aproape de o oră, când ușa se deschise, și o jună fată ce părea cel mult ca de opt-spre-ḑece anĭ intră. Această copilă—pe care cetitoriĭ cred că aŭ ghicit-o—era Margareta. Figura tinerel fete părea maĭ tristă, căutătura ochilor era aproape lăncedă; și obrazul sĕŭ nu maĭ părea atât de colorat, ca în timpul când am făcut cunoscinţă cu dînsa pentru prima oară. Margareta înainta către comte.

— Tată, ḑise ea, astă-ḑĭ este mercurĭ, este ḑiua când ne a promis Enrico de a veni....

Comtele tresări fără voia sea.

— Liniștește-te copila mea, rĕspunse el, va veni de oare-ce ne a făgăduit ... încă nu este timpul trecut .,. Margareța nu respunse. Fu un moment de tăcere.

— Ah ! ḑisé ea după o pausă, în care 'șĭ aruncase privirea pe portretul Comteluĭ Matheo; acum o săptămână a împlinit un an de când nefericitul unchiu a fost jertfa unuĭ omor atât de misterios !...

Comtele Marco deveni palid la auḑul acestor cuvinte.

— Tacĭ! ḑise el cu un ton aproape violent către Margareta, Tacĭ ! .. ce 'țĭ-a venit acum de a pronunța acest nume; și vocea comteluĭ, ḑicând aceste cuvinte tremura de o emoțiune inexplicabilă pentru Margareta.

Tĕnăra copilă nu știa maĭ întâĭ căreĭ întâmplărĭ se atribue aceasta, dar după trecere de un minut; și ḑise că poate reamintirea perderel fratelui, produsese acea schimbare asupra părintelui sĕŭ. Și sub impresia a-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

cestei cugetări, Margareta, se aruncă la peptul comteluĭ.

— Ertare părintele meu- ḑise dînsa cu o voce rugătoare, ertare dacă cuvintele mele ’ţĭ a causat durerĭ ... Ertare! . N'am voit'o.

Figura juneĭ fete ḑicând aceste cuvinte, era atât de sinceră, obrazul sĕŭ atât de expresiv, căutătura ochilor atât de rugătoare şi timbrul voceĭ sale atât de mişcător, în cât făcea cel maĭ ciudat contrast cu figura comtelui aĭ căruĭ ochĭ jucaŭ cu neliniște în orbitele lor şi care făcea pe orĭ-cine să se întrebe dacă Margareta era cu adevĕrat fiica sea.

Chiar servitorĭ şopteaŭ între dĕnşiĭ aceasta.— Unul dintre dĕnşiĭ, un bătrân care era de aproape douăḑecĭ anĭ în serviciul comteluĭ dase câte-va detaliurĭ şi maĭ lămurite în privinţa aceasta către ceĭ alţĭ servitorĭ.

Ast-fel el spuse că adevĕrata fiică a comteluĭ murise o dată cu mama sea, doĭ anĭ de la nascerea eĭ : şi că Margareta n'ar fi fiică legitimă a compteluĭ, ci făcută cu ver-o amantă, de oare-ce într'o noapte comtele Marco o dată cu sosirea sea dintr'o lungă călătorie o aduse invălită în mantaua sea.

Afirmarea bătrânuluĭ servitor făcea încă să se maĭ mărească credinţa către ceĭ alţĭ, şi prin deosebirea caracteruluĭ bun al Margareteĭ, de acela al comteluĭ violent şi rĕŭ,

Margareta era tot în poziţia de maĭ sus spusă când tot de o dată uşa se deschise şi pe prag apăru un servitor.

— Domnul Comte Enrico! anunţă el.

Ambiĭ trăsăriră la auḑirea acestuĭ nume, şi pe figurile lor se vedea două contraste ; bucuria pe una ura pe cea altă; bucuria pe figura Margareteĭ, ura pe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

acea a comteluĭ ... Enricò apăru. El înainta către unchiul şi verişoara sea, carĭ veneaŭ spre al preintimpina.

La vederea luĭ Enrico, o roşaţă plăcută coloră obrajĭ Margareteĭ. Şi buzele sale şoptiră abea auḑibil : Eatăl în fine ! ... apoĭ adăogă tare.

— Bine aĭ sosit vere!

— Bine v'am găsit verişoară! respunse Enrico.

Figura tănăruluĭ om era palidă, căutătura ochilor tristă, şi vocea sea tremurândă.

La un semn din partea Margareteĭ, Enrico se aşeḑă pe un scaun în apropiere de dĕnsa.

Indată după intrarea luĭ Enrico, comtele Marco eşi ḑicând că este chemat de o afacere urgentă.

— Aşteptam cu mare impacientă ḑiua de astă-ḑĭ vere, ḑise Margareta cu o voce dulce.

Enrico tresări.

— Mi e permis de a vĕ întreba verişoară, ḑise el, cu un surăs trist, din ce causă v'a provenit acea impacienţă-

Margareta păru încurcată la cuvintele vĕruluĭ sĕŭ.

— Pentru că ... Pentru că ... murmură ea cu o voce intreruptă, şi figura sea deveni rumenă, negăsind a da nicĭ un rĕspuns.

— Aide, lasă verişoară, ḑise Enrico, sĕ nu maĭ vorbim de aceasta, vĕḑ prea bine eă este un secret la mijloc...

— A!.. nu vere.. .. 'ţĭ o jur!...

Enrico zàmbi într'up mod neîncrezător.

— Eĭ bine vere, urmă Margareta după o pausă scurtă văḑând zimbetul juneluĭ om fiind-că doreştĭ se afli 'ţĭ voĭ spune. Da este un secret, Aveam impacienţă şi doream ca ḑiua de astă-ḑĭ să sosească cât maĭ curând spre a te vedea.... spre aţĭ vorbi...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Enrico trĕsări. Bucuria luci în ochiĭ sĕĭ. Sufletu sĕŭ păru că se deșteaptă ca dintr'o letargie; și în prada pasiuneĭ, în avĕntul inimeĭ sale care începuse sĕ bată cu furie; beat de fericire la auḑul acestor cuvinte, se sculă de pe scaunul sĕŭ, și inaintând către juna fata 'ĭ luă măna și ducând-o la buzele sale începu a o acoperi de sărutărĭ ...

— Ce facĭ vere?... întrebă Margareta cu o voce, care arĕta oare cum mirarea; ce facĭ?... și dĕnsa se încercă în zadar a-și trage măna de la buzele juneluĭ om.

La aceste cuvinte Enrico trăsări din nou: și lasă să cadă măna Margareteĭ pe care încă o ținea la buzele sale.

Ertare verișoară... ḑise el cu o voce mișcătoare. ertare!.., sunt un nebun!.,. nu sciu ce fac!.. Adio!.. și dĕusul ḑicând aceste din urmă cuvinte 'și lua pălăria, deschise ușa, și aruncându-se în trăsură plecă : lăsând pe Margareta mută de mirare.

III.

SCRISOAREA MISTERIOASĂ

Trăsura luĭ Enrico străbătea drumul ce duce de la castelul Carino, la vila sea, care după cum știm era situată în centrul Romeĭ.

Enrico era în prada uneĭ neliniște neinţelese, Inima sa palpită într'un ast-fel de mod în cât 'i se părea că e aproape sĕ rupă vestmĕntul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Ah!.. ḑicea el în sine — ea mĕ iubeşte !.., Ea mĕ iubeşte !... şi un fulger de bucurie se vĕḑu strălucind pentru un moment în ochiĭ seĭ.

Dar acesta nu dură mult: melancolia apăru din noŭ pe palidul seŭ obraz.

— Şi chiar dacă ar fi ast-fel, murmură el cu o voce tristă nu-mĭ este dat a o poseda până nu voĭ fi liber de jurămîntul meŭ... până nu voĭ resbuna pe tatăl meŭ!..

Ah — urmă el vorbind ca in sine, ce ferecit aş fi în acest moment dacă părintele meŭ ar fi fost în viaţă... Tatăl meŭ şi Margareta ! aceasta ar fi fost unica mea ferecire ; cea maĭ mare a mea ferecire ... Dar Dumnezeu n'a voit sĕ fie ast-fel... se părea că 'mĭ învidia soarta ce mĕ aşteapta....

'I se părea poate că prea multă norocire mĕ aştepta avĕnd pe aceste două fiinţe atăt de scumpe, şi a trebuit ca să 'mĭ ia una, pe cea maĭ scumpă, să 'mĭ răpească pe părintele meŭ !., Eĭ bine Doamne fie ! daca ai voit ast-fel ; dar cel puţin dă-mĭ puterea sĕ sufer până în sfărşit, dămĭ curajul de a putea sorbi până în fund cupa chinurile mele. Cel puţin arată-mĭ, inspirăme, famă a ghici pe asasinul tatăluĭ meŭ, pe acela ce a luat maĭ mult de căt viaţa, ferecirea mea !.. Inspiră-mĕ, d-zeule ! Inspiră-mĕ. Şi zicând aceste cuvinte juuele om căzu în genunchi în năuntrul trăsureĭ, pe căud ochiĭ seĭ erau aridicaţĭ către cer într'un mod rugător.

Şeḑu ast-fel aprópe ca două minute, căud de o dată figura sa se maĭ linişti, căutătura ochilor seĭ era maĭ limpede, şi o voce ce 'i se părea că 'ĭ vine din năuntru inimeĭ sale, se părea cá-ĭ ḑice: *„fiĭ sigur !... 'l veĭ regăsi !...“*

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Sub influența acestei voci se sculă de jos, și se așeza din nou pe perinile cele moi ale trăsurei. Privirea sea alunecă pe fereastră. Afară începuse a se desemna în depărtare cupolele cele aurite ale templelor și acoperișurile celor mai înalte edificiuri din Roma. Cu toată arșița cea nesuferită a soarelui, un vênt răcoros începu a adia.

Intocmai cum ar fi fost pentru un călător aflarea unui isvor de apă în pustiurile Africei; ast-fel acest vênt fu pentru Enrico. Figura sa, de pe care cu câte-va minute înainte pica șiroae de nădușală, acum grație acestui vênt, era răcorită.

Intre acestea, trăsura nu înceta de a străbate drumul seu.

La o mică depărtare, se vedea strălucind la razele soarelui placile de la acoperișuurile caselor. Trăsura mai străbătu încă cinci saŭ șease minute calea ce mai avea a parcura, și în fine se opri la barieră pentru a mai resufla caii. După un minut pleacă din nou, apucă pe strada Romei, coti la dreapta apoi în strada Milanului, și de aci eși în piața celor doui dogi.

Această stradă cu clădirele sale mari și regulate, văzută de ori-cine reamintește Parisul modern.

Soarele acum era aproape de apusul seu, și la orizontu cel depărtat începuse deja a se desemna o roșiață plăcută. Căldura cea mare din timpul zilei grație zefirului ce adia, făcuse loc unei recori dulci.

Trăsura continuă de a merge pe piața celor doui dogi. De odată se opri din mersul seu în fața unei frumóse clădiri cu două etagiuri. Această casă era palatul lui Enrico.

La sgomotul ce făcu trăsura,un valet veni de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

deschise porțile castelului ce erau închise. Trăsura intră pe poartă și se opri la scara cea mare de marmură. Enrico se dete jos. Un minut după acea, el era în camera sea. Această cameră așternută cu covoare de Persia și mobilată cu cele mai scumpe stofe, era cabinetul de lucru a lui Enrico

In mijloc era aședat un frumos biurou de Machon, pe care se vedea câte-va hârtii în desordine.

Cât despre forma acestei camere era aproape patrată. De aci puteai intra printr'o ușă ce era deschisă în camera răposatului Conte Matheo; și care de la moartea sea, devenise camera de culcare a lui Enrico.

Junele om intrând în camera sea de lucru 'și-aruncă pălăria pe un scaun și se așeță pe fotoliul de la biurou cu capul între mâni și în posițiunea unui om ce se gândește la ceva.—Intr'adevĕr, Enrico încă cugeta la trecut.

Părea încă a vedea pe părintele séŭ zăcând în sînge.

'I se părea încă a audi vocea sea slabă și întreruptă de durere strigându-i: Rĕsbunămă Enrico!... Rĕsbunămă!. Rĕsbună pe tatăl tĕŭ. „Atunci Enrico tresărea și căutătura ochilor sĕi devenea spĕimăntătoare; ear buzele lui șoptea aproape cu furie: „— Ei bine da! . te voi resbuna!.. Ți-o promit... ți-o jur...

'Ți jur că voi ucide pe asasinul tĕŭ...

'Ți jur că nimic nu mĕ va împedeca în resbunarea mea...

Nimic!..

Nimic!...

Și în prada durerei sale, sĕrmanul june, voi să se scoale; dar în acel moment ochii sĕi alunecară pe o hârtie ce era pe biuroul sĕŭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Enrico întinse mâna spre dênsa, o luă, și apoĭ o desfăcu.

Era o scrisoare.— Dar o scrisoare curioasă. N'avea de cât câte-va cuvinte scrise.

Enrico 'șĭ aruncă privirea pe dênsa.

Dar se pare că cea ce ceti 'l inspĕimentase, căcĭ un țipăt ingrozitorŭ scăpă din peptul sĕŭ, și dînsul stătu cât-va timpŭ in nemișcare.

Dar după trecere de două saŭ treĭ minute 'șĭ reveni in sine și punênd mâna pe frunte părea a avea înfățișarea unuĭ om revenit diutr'o adâncă letargie.

Scrisoarea o ținea încă in mână.

De odată el făcu o mișcare, și zări fatala hârtie

Numaĭ atuncĭ 'șĭ reaminti de cele petrecute cu câte-va minute maĭ inainte, și 'șĭ aruncă diu noŭ privirea pe dînsa.

Eată ce ceti.

„Aduțĭ aminte de jurĕmênt!... Resbună pe părintele tĕu“ Cu aceste cuvinte, se inchidea misterioara scrisoare.

— Dar cine a scris D-ḑeulŭ meu această epistolă esclamă Enrico in culmea durereĭ sale. — Cine a putut cunóșce acest secret?.. Cine a putut se o aducă?.. de unde vine?... și ḑicând aceste cuvinte, figura sea, era de o paliditate extremă, privirea ochilorŭ schintietoare, și vocea cea tremurândă ca și cea a unui corp sguduit de friguri.

De o dată Enrico, făcu o mișcare, mâna sea se intinse spre un frumos clopoțelŭ ce era pe masă, și-l făcu să sune.

Două minute după aceasta, un servitor intră inclinânduse.

— Jaccopo, ḑise junele om după intrarea acestuia

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

cine a adus această scrisoare, şi Enrico aretă servitorului hărtia pe care o ţinea in mână.

Servitorul părea miratŭ.

— Respunde-mĭ, ḑise din noŭ Enrico văḑând tăcerea valetuluĭ

— Ertare segniore, rĕspunse acesta, dar nu sciŭ!.. nu pot şci....

— Cum nu ştĭ?.,. intrebă mirat Enrico, nu sciĭ cine a adus'o?...

— Nu pentru că n'am vĕḑut pe nimenĭ sĕ o aducă rĕspunse servitorul cu un ton simplu.

— Dar atunceĭ cum se explică această scrisóre pe biroul meŭ? intrebă din noŭ Enrico.

Servitorul dete din umerĭ

Enrico 'lŭ privi un minut.

Privirea bătrânuluĭ servitorŭ era atât de liniştită, figura atât de simplă, vocea sa atât de naturală incât junele om se convinse că omul sĕŭ, era cu totul strĕin de cele întîmplate; şi fiind sigur de aceasta 'l congediă.

Rĕmas singur, deveni earăşĭ gânditor.

Cugeta la misterul cu care venise acea scrisoare.

Nu'şĭ putea explica aflarea eĭ pe biroul sĕŭ.

In zadar sĕrmanul cugeta crezănd că va găsi ver un mijloc care sĕ-l punĕ pe urmele aducătoruluĭ mis terios; facánd aceasta, spiritul sĕŭ, se rătăcea şi maĭ rĕŭ.—

La ideea că era pusă poate de servitor, nicĭ nu maĭ cugeta Enrico. Şi apoĭ, chiar dacă ar fi admis pentru un momentŭ această suposiţie, venea de sigur cea altă *Ce interes ar fi avut?...*

Dar de o dată o luminá păru că se face in spiritu sĕŭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Densul 'şĭ ḍicea că fusese scrisă de Margareta; că ea iubindu-l voea să fie iubită; şi sciind că nicĭ o dată, el, nu putea fi sperjur jurĕmântuluĭ ce făcuse de acea 'l anunţase ca sĕ-ĭ redea o maĭ mare energie in căutarea ucigaşuluĭ părinteluĭ sĕŭ.

— Bine 'şĭ ḍise Enrico; admiţând această suposiţie dar cine a adus'o?

Aci vocea nu maĭ da nicĭ un rĕspuns; şi spiritul sĕŭ nu maĭ putea sĕ urmeze cu căutarea.

In zadar, dênsul cugeta; in zadar cerceta cu minutiositate zidul camereĭ, creḍênd că va afla ver o intrare secretă; in zadar eraŭ tóte cercetările sale, de oare-ce nu găsi nimic care sĕ-l poate pune pe vre-o urmă a misteriosuluĭ aducător.

Desperat de infructoasele sale cercetărĭ, 'şĭ aruncă din nou privirea pe misterioasa scrisoare ḍicându-şĭ că póte va afla ce-va care sĕ-l poată lumina.

Dar nimic din toate acestea.

Scrisórea,—am spus'o—nu conţinea de cât cuvintele „Aduţĭ aminte de jurĕmênt“... Rĕsbună pe părintele tĕŭ!“...

Toate acestea nu esplică lui Enrico pe misteriosu aducător; nimic nu'l putea face a inţelege presenta epistolei pe biroul sĕŭ.

* * *

Intre acestea orele fiind înaintate, şi Enrico fiind obosit de atâtea cercetărĭ fără nicĭ un resultatŭ trecu in camera sea, se desbrăcă, şi se culcă.

Dar or cât de obosit 'l era corpul, şi or cât de turmentat spiritu, somnul părea că fuge de dênsul.

In zadar se încerca sermanul june a închide ochiĭ,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

în zadar înlătura cugetările sale asupra evenimentu luĭ cu scrisoarea, creḑênd cu aceasta că se va liniști; dar tóte silințele sale eraŭ fără nicĭ un folosŭ...

Somnul fugea de dênsul.

Spiritul sĕŭ liniștit pentru câte-va secunde, revenea earăși la ideea dintêĭ, și atuncĭ 'șĭ reaminti de cuvintele scrise „Aduțĭ aminte de jurĕmânt... Rĕsbună pe părintele tĕŭ“

Si ca urmare la halucinatia spirituluĭ sĕŭ, 'ĭ se părea că vede corpul conteluĭ Matheo inert, zacând jos, și scăldat in sânge.

'Ĭ se părea încă a auḑi vocea sea plină de durere șoptindu-ĭ abea auḑibil... „Resbunămă Enrico“ „Resbunămă... Resbună pe părintele tĕŭ“...

Atuncĭ o sudoare rece cădea de pe fruntea sermanuluĭ june și lacrimĭ de durere străluceaŭ în ochiĭ sĕĭ.

— O! dómne, ḑicea dênsul cu o voce intreruptă de suspine tu care eștĭ a tot putinte, tu care străveḑĭ viitorul, tu care șciĭ ce se petrece in inimele oamenilor, străveḑĭ și în a mea, și veḑĭ dacă nu e adăpată cu venin....; observă dacă nu pare ca o mină, așteptându aflarea ucigașuluĭ ca sĕ facă explosiune....

— „Tu veḑĭ prea bine D-ḑeule! urmă el dupĕ o paosă, tu veḑĭ prea bine, că caut, dar in zadar..., caut pe ucigaș fără să-l găsescŭ.... fără a sci unde se ascunde...

Fără sĕ am cunoscință in ce parte de loc se află...

Și ḑicând aceste cuvinte, vocea sea era dureroasă, ochiĭ seĭ schînteaŭ de amenințare; ear buzele tremuraŭ de emoțiune....

* * *

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Toată noaptea fu pentru sĕrmanul tĕnĕr un cumplit chiu de durere.

Toată noaptea dênsul, nu putu închide ochiĭ..

Abea către ḑiua, obosit cu totŭl; dulcele Morfeu se grăbi a 'l lua sub paza aripelor sale..

IV.

LOCAȘUL FERICIREI

Intr'o frumoasă căscioară din marginea Romeĭ ședea două femeĭ.

Era muma cu fiica.

Cea dintĕĭ se numea Mariana; ear cea de a doua Lucreția.

Mariana era o femeie aprópe de patru ḑecĭ și cincĭ anĭ.

Pe trăsurile figureĭ sale, se vedea urmele uneĭ frumușețĭ extraordinare; dar care acum eraŭ vestejite.

Cât despre Lucreția, ea, era o copilă de cinci spre ḑece anĭ.

Figura sea, era tot ce natura a putut produce maĭ frumos. Era de o frumusețe de acelea ce numaĭ cerul cel senin al Italieĭ poate sĕ reproducă.

Peliția obrazuluĭ sĕŭ, era atât de moale, atât de fragedă, în cât nu avea nimic de assemenea; ochiĭ sĕĭ umbrițĭ de niște sprîncene bine arcuite eraŭ încântătorĭ; buzele sale eraŭ atât de roze, atât de freșcĭ încât părea a te invita la sărut, și guriția sea or de câte orĭ suridea, saŭ voea a vorbi, lĕsa a se vedea două șirurĭ de mărgăritarele de o albețe uimitoare. Ca

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

podoabă tĕnăra copilă n'avea de cât frumosul sĕŭ păr ce-ĭ cădea ca o manta pe gătul sĕŭ alb de lebădă.

Cassa lor, cu toate că era lipsită de acele lucrurĭ, cari pentru ómeniĭ avuţĭ sunt in capriciu, era de o curăţenie extraordinară.

De şi zidurile nu eraŭ tapetate cu stofe de India şi parquetul aşternut cu covoare de Persia; cu tóte acestea pereţiĭ străluceaŭ de albeţe, şi scăndurele de curăţenie.

Ca mobilă, n'avea alt de cât un pat, şi două scaune aranjate lângă o masă pe care se vedea câte-va petece croite; ceea ce explica că sĕrmanele femeĭ, se ocupaŭ cu cusătoria.

In momentul când întroducem pe cititorĭ in acéstă locuinţă, Lucreţia şedea pe un scaun şi cosea la o cămaşă a unei dómne marĭ; in timp ce muma sa era ocupată in odaea de alăturĭ cu de ale caseĭ.

Privirea juneĭ fete din timp in timp se aridica spre unica fereastră care rĕspundea in strada.

Dupĕ schînteele de nerăbdare ce lucea in frumoşiĭ sĕĭ ochĭ; dupĕ palpitările miculuĭ seŭ pept, şi dupĕ neastĕmpărarea corpuluĭ sĕŭ, ce se legâna pe scaun; lesne se putea ghici dacă nu inţelege, ce se petrecea in sufletu tinereĭ copile.

De o dată un pas uşurel se auḑi resunând pe stradă, şi maĭ in acelaşĭ momentŭ o ciocnitură resună in fereastră.

Lucreţia tresări, şi palpitendă ca o columbă, şi uşoară ca uă gazelă, sbură către partea de unde venise sgomotul; deschise fereastra şi se uită, dar afară nu se vedea nimenĭ.

Privirea juneĭ copile veselă pentru un moment, de-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

veni tristă; ear buzele sale murmură abea audibil.

— Nu este nimenĭ!...

— Nu era el!

Abea isprăvise de ḑis aceste cuvinte, și ușa se deschise încetișor, și pe prag apăru un june om.

De abea 'l zări Lucreția, și figura sea radiă de bucurie.—

Tănĕrul care intrase putea sĕ aibă două ḑecĭ și cincĭ séu două ḑecĭ și șease anĭ. Statura sea era înaltă. Figura de o frumusețe bărbătească, și privirea ochilor scănteetoare. Mica sea mustață 'ĭ ședea de minune. Cât despre costumul seu era foarte simplu. Junele inainta cătră tănăra fată.

— Bună ḑiua Lucreție ḑise el intinzănd mâna.

— Bună ḑiua Giacomo, respunse tănăra copilă.

— Ce lucrezĭ scumpa mea? întrebă junele dupĕ un minut de tăcere, așeḑăndu-se cu familiaritate pe cel alt scaun de lângă Lucreția.

Juna drept rĕspuns 'ĭ arrĕtă cu un gest cămașa la care cosea.

— Când vei deveni soția mea, ḑise Giacono dupĕ o paosă scurtă, să fiĭ sigură că n'am să te maĭ las a lucra atâta.

— Dar ce voi face? întrebă Lucreția cu un zimbet indescriptibil,— să staŭ a lănczei ca damele cele marĭ?

— Nu!... nu ḑic aceasta scumpa mea; dar cel puțin nu veĭ impunge continuu cu acul, ci veĭ fi ocupată cu ținerea registruluĭ în prăvălie.

— Pe când tu veĭ vinde brănză și nucĭ?.... intrerupse Lucreția zămbind.

— Rĕutăcioaso, ḑise Giacomo cu un ton de un dulce reproșŭ, nu veĭ mai inceta nicĭ o dată cu glumele tale?....

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Fu un moment de o adîncă tăcere, din partea ambilor tineri.

— Ah! ḑise Giacono de o dată; ce frumósă eştĭ iubita mea!

— Creḑĭ?... făcu Lucreţia cu un gest care insemna: „sunt sigură de aceasta".

— Dacă cred!(?) ḑise Giacono cu entusiasm; dar aceştĭ ochĭ mĕ inebunesc, această guriţă gingaşă mĕ îmbată, aceştĭ obraḑi rumenĭ pare că mĕ învit la sărutare; şi tĕnărul se aplecă către Lucreţia voind a pune in practică cea ce ḑisese.

Dar juna fata 'şĭ retrase iute capul.

— Giacomo, ḑise ea cu un ton de imputare, sciĭ prea bine că nu suntem încă însoţiţĭ; şi prin urmare n'aĭ dreptul de a 'mĭ cere acest lucru.

— Aĭ dreptate! rĕspunse acesta cu aer de tristeţă? aĭ dreptate de ce sĕ violez comoara peste care după puţin timp voĭ fi deplin stĕpân?.. De ce sĕ rup rosa care mĕ îmbată cu mirosul sĕŭ?..

Această convorbire fu intreruptă prin sosirea mumeĭ Lucreţieĭ.

— Buna ḑiua Giacomo, ḑise dĕnsa intrănd.

Tĕnărul om se sculă de mulţumi viitoareĭ sale sócre.

— Scusă-mĕ că mĕ presint ast-fel înaintea ta, ḑise Mariana dupĕ o scurtă paosă, de!.. urmă ea zămbind, tu acum nu maĭ eştĭ strĕin pentru noĭ; te putem priimi în orĭ-ce moment, şi or-cum vom fi.

— 'Ţĭ mulţumesc mamă! ḑise junele om—'ţĭ mulţumesc, căcĭ vĕd din cuvintele D-tale că nu te jenezĭ de mine.

Aşĭ fi fost foarte nenorocit dacă presenţa mea v'ar intriga cătu-şĭ de puţin.

— Eĭ, lasă acum la o parte aceste parafrase de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

care un orator ar fi gelos. dise Mariana zâmbind, și spune-mĭ maĭ bine pe când aţĭ hotărât însocirea vóstră?

Și dĕnsa dicând aceste cuvinte ,observă pe rând pe fiica sea și pe Giacomo.

Figura Lucreţieĭ, la cuvintele mumeĭ sale, deveni ca o cireașă din luna luĭ Mai: căutătura ochilor sĕĭ părea că se ascundea de aceia aĭ Marianeĭ și peptul 'ĭ bătea cu violenţă.—Cât despre Giacomo era liniștit cel puţin în aparenţa —; pe când în realitate tresarea de fericire, cugetând la diua mult dorită, la diua când 'ĭ va fi permis de a poseda pe acea care o iubea cu tot focul inimeĭ sale.

— Nu-mĭ respundeţi nicĭ unul? întrebă Mariana vĕdând tăcerea celor duoĭ tinerĭ. Așa dar ţineţĭ secret însoţirea voastră?... Ascundeţĭ aceasta de mine?.. de muma voastră?..

— Ertare mamă! exclamară ambiĭ de o dată aruncându-se la peptul Marianeĭ, ertare!.. dar cea ce ne întrebĭ nu știm.. nu putem a spune...

— Cum nu știţĭ?... făcu Mariana mirată.

— Nu că nu știm, se grăbi a dice Giacomo; dar nu stă la voința noastră de a hotări diua; ci la a D-tale.

— Eĭ bine scumpiĭ meĭ copiĭ dacă lăsaţĭ la voința mea eŭ voesc or cât de curând!.. eată aĭ avem juoĭ, pe Duminică gătiţi-vĕ de nuntă.

Mariana nu sfârșise de dis aceste cuvinte și ambiĭ tinerĭ se aruncară în braţele sale plângênd de bucurie.

'Ţĭ mulţumim.... dicea eĭ, 'ţĭ mulţumim mamă!.. tu aĭ făcut fericirea noastră!... tu aĭ îndeplinit cea maĭ mare a noastră dorință!... Nu știm ce să-ţĭ dăm în schimb, pentru cea ce tu ne ai datnouă!...

Mariana nu rĕspunse. Dar pe trăsurile figurei sale se vedea radiiând bucuria. In ochiĭ sĕĭ strălucitorĭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

sclipind fericirea. Și privirea sea părea că ḑice : „Copiĭ ce sunteţĭ!... ce lucru puteţĭ amĭ da voĭ mie ?.. ce poate dori uă mamă de cât fericirea copiilor sĕĭ?.. Ce poate dori uă mamă de cât aceasta ?.. Ce alt o va face fericită de cât aceasta ?...

In acel moment o uruitură de trăsură se auḑi resunând pe pavagiul cel rĕŭ al stradeĭ.

Câte-șĭ treĭ tresăriră, și se deslipiră de îmbrăţișarea ce-i ţinea uniţĭ.

Privirile lor alunecară afară pe mica fereastră ce era deschisă.

Un frumos landou trecea.

Era equipagiul Comteluĭ Marco care se întorcea de la castelul Carino la palatul sĕu din Capitală.

Când equipagiul trecu prin dreptul locuinţeĭ Marianeĭ, privirea comteluĭ se aridică spre fereastra ce era deschisă, și zări încântătoarea figură a Lucreţieĭ.

Lucreţia de asemenea zări privirea comteluĭ.

Or cât de iute trecu equipagiu comteluĭ; or cât de trecătoare fu privirea sea; cu toate acestea o neînţeleasă impresiune produse asupra Lucreţieĭ.

Deja de mult equipagiul trecuse; deja strada devenise liniștită de sgomotul ce produsese superba trăsura, cu toate acestea Lucreţia ședea gănditoare, și pe frunte sea, se vedea un nor de tristeţe.

— Dar ce aĭ tu? întrebă de odată Mariana observând schimbarea cea repede a fiiceĭ sale.

Lucreţia tresări.

Numaĭ atunciĭ 'șĭ reveni în sine din amorţeala,—ca să ḑic ast-fel—ce 'ĭ cauzase vederea comteluĭ.

— N'am nimic—ḑise ea cu o voce dulce— căutând să se sustragă privirilor mameĭ sale.

Dar în zadar 'șĭ da silinţa dĕnsa să-șĭ ascundă ne-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

liniştea, de care chiar ea nu şĭ putea explica, şi orĭ cât voia a se feri de muma sea nu putu.

— Nu se poate, ḑise din noŭ Mariana cu îngrijire sea de mumă nu se poate... tu aĭ ceva.... să vedem copila mea... spune-mĭ... eştĭ bolnavă?.. suferĭ?

— Nu mamă!... 'ţĭ jur!... n'am nimic!... răspunse juna fata, sunt bine!.. dar nu ştiu cum 'mĭ s'a părut in primul moment când am zărit acel landoŭ... 'mĭ părea — urmă Lucreţia — ca şi cum acel om din năuntru mĕ va prigoni... 'mĭ se părea că privirea luĭ cea spăimântătoare mĕ săgetează.. că mĕ urmărea cu aviditate!... Oh!. făcu ea cu un gest de teamă după o paosă scurtă. şi acum pare că-l văd.. pare că-l zăresc privindu-mă... figura luĭ cea urâtă... privirea sea 'mĭ pare încă că mă urmăreşte... Acest om, 'mĭ pare că va juca un rol în viaţa mea... că voĭ suferi din causa luĭ.. că 'mĭ va fi fatal!... şi figura tinerel copile zicând aceste din urmă cuvinte, era atât de expresivă, căutătura ochilor sĕĭ atât de sperioasă, vocea sea atât de tremurândă, încât Mariana şi Giacomo care ascultaseră până la sfărşit tresăriră pentru un moment. Dar această nu dură mult.

Veselia reveni earăşĭ pe figurele lor.

— Aide!.. lasă aceste copilăriĭ, ḑiseră ambiĭ într'un glas, de ce te nelinişteştĭ de atâta lucru.

Lucreţia dete din umerĭ.

— Şi te gândeştĭ necontenit la un lucru atât de mic, adăoga Giacomo; ce, oare ai uitat că mĕ aĭ pe mine?... Că sunt gata de a te apăra?... Să vedem!... urmă tĕnărul cine ar îndrăsni să calce pragul uşeĭ tale?... O jur că va fi vaĭ de acela care ar cuteza a te atinge numaĭ; şi vocea luĭ Giacomo ḑicând aceste cuvinte, eraatât de convingătoare, privirea ochilor sĕĭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

atât de expresivă, pumnii sĕĭ se strânseră într'un ast-fel de mod, ca şi cum ar fi fost gata de a lovi pe cineva. Tóte acestea făcu pe Lucreţia a'şĭ reveni din spaima sea.

— Ah! eartămă iubitul meu, ḑise dînsa aruncându-se în braţele logodnicului sĕu, eartă-me dacă în rătăcirea mea nu m'am gândit la tine... Dacă în tema mea mĕ îndoiam de curagiul tĕŭ... Acum sunt sigură că voĭ fi fericită. Acum nu mĕ maĭ tem de nimic avându-te lângă mine, şi ḑicând aceste cuvinte ea. Sărută cu imfocare pe Giacomo, uitând pentru un moment presenta mumeĭ sale.

— Dar pe mine cuĭ mă lăsaţĭ? (!) exclamă Mariana avĕnd înfăţişarea unuĭ clovn; voĭ vĕ gigiuliţĭ ca doĭ porumbeĭ şi pe mine pare că m'aţĭ uitat cu totul..

Lucreţia deveni rumenă la aceste cuvinte; şi se trase din imbrăţişarea logodnicului sĕŭ.

Un moment în urmă, ea era în braţele Marianeĭ ascundându-şĭ capul la peptul mumeĭ sale...

Câte-va minute după aceasta, Giacomo luându-şĭ ḑiua bună, se despărţi de Lucretia şi de Mariana;— lăsând pe cele douĕ femeĭ, să facă pregătirile de nunta pentru ḑiua hotărâtă.

V.

PRINCIPELE CUNIBERTI

Soarele răsărise deja de mult timp, şi Enrico încă tot era sub aripile ḑeuluĭ Morfeŭ.

Figura sea părea maĭ limştită graţie somnuluĭ bine făcător. Resipraţia 'ĭ era uşoară.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

In acel moment Cathedrala Sant Pedro suna orele două.

De abea timbrul bătu ultima lovitură și Enrico făcu o mișcare deschise ochiĭ și 'șĭ aruncă privirea pe un orologiu ce era pe o frumoasă seminelă de marmoră.

— Două ore!... exclamă el văḑând ceasurile cele înaintate; ḑece ore! așa de curând; și îndată se dete jos din pat, se îmbrăcă și trecu în cabinetul său de lucru.

Servitorul 'ĭ servi cafeaua.

Sorbea încă cu deliciu din acel nectar fără care Orientalĭ nu pot, când tot de o dată o uruitură se auḑi în curtea sea, și peste două minute servitorul veni să întrebe dacă poate priimi pe principele Cuniberti.

— Introdu-l în salon, respunse Enrico.

Valetul se înclină, și eși spre a indeplini ordiuul stăpânuluĭ său.

Un moment după acea, principiile Cuniberti era introdus în salonul cel mare de priimire.

Enrico înainta către principe pentru a-ĭ face onorurile cuvenite.

— Sunt vesel principe, ḑise el înaintându-ĭ un scaun că ma-țĭ onorat cu presența voastră:

— Vĕ eram dator o visită Comte.

— Pe care o priimesc cu bucurie.

Fu un moment de tăcere din partea ambilor barbațĭ în care principele observă cu atențiune două marĭ portrete în uleĭ, ce era așeḑate unul în fața celuĭ alt.

— Acesta, ḑise principiile intrerupând tăcerea și arĕtând spre unul din portrete, dacă nu mĕ înșel represintă pe părintele D-voastră.

Un nor întunecă fruntea luĭ Enrico la aceste cuvinte.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Da! ḑise el cu o voce surdă; da!.. el este...

— Dar cel alt pe cine representa? întrebă din nou principele, vĕḑând schimbarea ce se operase pe figura luĭ Enrico.

— Pe unchiul meŭ, rĕpunse tĕnărul om, pe fratele tatăluĭ meu.

— Cum?... făcu principele Cuniberti cu o mirare vădită, acest om e fratele comteluĭ Matheo?... este unchiul D-voastre?..

— Da! ḑise Enrico neobservând mirarea principeluĭ.

— Principele Cuniberti numaĭ întrebă nimic în privinţa aceasta, dar pe figura sea se vedea mirarea; în sufletul sĕŭ, era o luptă provenită din vederea celor doŭă portrete. Se întreba — în faţa acelor doŭĕ portrete — cum se putea; cum era posibil ca aceştĭ doĭ oamenĭ atât de diferiţĭ sa fi fost fraţĭ... şi ḑicea, că natura fusese prea capricioasă cu figurile lor.

Pe când acea a comteluĭ Matheo, exprima sinceritatea, pe când în ochiĭ sĕĭ ceĭ viĭ se vedea legalitatea sufletuluĭ sĕŭ; acea a luĭ Marco, arĕta sufletul sĕu rĕŭ; ochiĭ acestuia arĕta micsorimea sufletuluĭ, şi pe lângă aceasta pĕrul şi barba sea roşie pe care pictorul le dăduse o asemănare aproape naturală, erau respingătoare de la prima vedere.

— 'Mĭ pare, ḑise principele după un minut de tăcere în care cugeta la impresia ce produsese cuvintele sale asupra luĭ Eurico relativ la unul din portrete că dacă este părintele sĕŭ; mĭ pare că aţĭ iubit mult pe tatăl D-voastră?

— O! principe, exlamă Eurico, dacă 'l am iubit!.. dacă l'am iubit!.,. şi glasul sĕu nu maĭ articulă nicĭ un cuvĕnt; şi îu ochiĭ sĕĭ se văḑu strălucind o lacrimă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Și n'aț'i putut afla pe acel miserabil, urmă principele, care 'i a tăiat firul vieței sale într'un mod atît de misterios?..

— Nu! respunse Enrico, nu!... n'am putut afla nimic!... Caut fără a găsi... cercetez fără să aflu... tóte silințele mele au fost fără nicî un resultat.... toate căutările aŭ fost zadarnice.— și vocea sea era dureroasă, ḑicând aceste cuvinte, — dar sĕ fie sigur acel miserabil — urmă tĕnărul om după o pausă scurtă or-cine va fi el nu va scăpa de rĕsbunarea mea... de dreptatea luĭ Dumneḑeŭ... 'l voĭ face a suferi toate chinurile, voĭ căuta în spiritul meŭ toate torturile cele maĭ cumplite, carî pe lângă cele din Santa Madre nu vor fi nimic, și apoĭ când va fi aproape de sfârșitul sĕu, sĕ-ĭ daŭ moarte. Numaĭ atuncĭ sĕ-ĭ eaŭ mărșava sea viață... Numaĭ atuncĭ voĭ fi liniștit... Atuncĭ voĭ fi resbunat, atuncĭ dar nu acum...

Și vocea luĭ Enrico, ḑicând aceste din urmă cuvinte, era atât de tremurândă, figura sea atât de palidă, privirea ochilor atât de expresivă, în cât principiile se convinse, că omul ce-l avea înaintea sea era decis se facă totul pentru a rĕsbuna pe părintele sĕŭ.

— Vaĭ! ḑise principele mișcat de cuvintele juneluĭ om, D-ta tot aĭ speranța de a găsi pe ucigașĭ; dar mie 'mĭ va fi permis oare de a'mĭ regăsi fiica?... Și o lacrimă se văḑu strălucind în ochiĭ sĕĭ.

— Cum?.. făcu Enrico cu mirare și D-ta?..

— O! da!... și eŭ, respunse principile.

Era atâta durere în aceste cuvinte, și atâta mâhnire în ochiĭ sĕĭ, în cât făcu pe Enrico se uite pentru un moment durerea sea, și sĕ devie atent.

— Ascultă urmă principele trista mea istorie.

— Eram la Cagliarĭ în Sardinia, locul meŭ natal.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Aveam treĭdecĭ anĭ.

Nu 'ţĭ vorbesc de figura mea, de şi femeile găsea că nu este urâtă; nicĭ de spiritul meu care asemenea nu 'mĭ lipsea.

Nu iubisem, saŭ maĭ bine nu simţeam încă acea pasiune ce omenii o numesc amor.

Intr'o seară. — pe când o ploae torenţială cădea pe pământ, şi fulgerile şi trăsnitele despicaŭ cerul, mĕ întorceam de la unul din amicii meĭ unde petrecusem.

Când de odată o umbră 'mĭ eşi înainte.

Maĭ întâiŭ credu-ĭ că am afface cu un bandit; dar după trecere de un minut, văḑuĭ că mĕ înşelaşem.

Umbra tot înainta către mine.

— „Ce voieştĭ? o întrebaiu eŭ perḑĕnd rabdarea.

Atuncĭ dĕnsa apropriinu-se de mine 'mĭ şopti aceste cuvinte.

— „Signior principe, sunteţĭ discret?...

— „De ce astă întrebare? ḑiseiŭ eu.

— „Veţĭ vedea rĕspunse necunoscutul, mai întâiŭ respundeţi-mĭ la întrebare.

— „Depinde de împrejurărĭ, ḑiseiŭ eu văḑênd misterul de care necunoscutul meŭ era înconjurat.

— „Aide !... ḑise el, fie !... 'ţĭ voiŭ spune !... contez în cuvêntul D-voastră... E vorbă de o femeie.

— „Cum de o femeiă?... 'l întrebaiŭ mirat de acĕstă istorie, care mi se părea că se încurcă din ce în ce maĭ mult.

— „Da signor !... de o femeiă care vă iubeşte, şi care voeşte sau maĭ bine ḑis o pretinde să fie iubită de D-vóstră,

— „Aide domnule ḑise eŭ credând că necunoscutu voia aşĭ bate jocul de mine; dămĭ pace cu asemenea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

cuvinte. A trecut timpul acela de fericită memorie, când castelanele se inamorau într'un mod atât de misterios, și 'și primea amanții pe fereastră.

— „Ertare signore, 'mi ḍise atunci necunoscutul. ertare dacă cuvintele mele v'a suparat 'ntr'u cât-va dar v'o jur că n'am voit'o.

In zelul de a-mi servi stăpâna văd că am greșit.

— „Voacea necunoscutului era atât de sinceră ḍicând aceste cuvinte în cât mĕ convinsei că cea ce 'mi spunea era purul adevĕr.

— „Ḍici dar, urmai eŭ că acea femeiă ...

— „Dorește o întâlnire cu d-voastră mĕ întrerupse streinul.

— „Prea bine! ḍisei eŭ, spunemi locuința sea, și voi veni.

— „De ar fi fost lumină, așĭ fi vĕḍut un suris misterios pe figura întervorbitorului meŭ.

— „Cea ce îmi ceri signore, 'mi ḍise dĕnsul, este un lucru peste putință.

— „Cum peste putiuță? întrebai tot neințelegând ce voea să ḍică necunoscutul.

— „Ascultați-mĕ, 'mi ḍise atunci dĕnsul, femeia ce vĕ iubesce nu voiește ca să știți unde șade.

— „Este cel puțin frumoasă?

— „Ca un inger exlamă necunoscutul cu entusiasmu.

— „Bine! ḍiseiŭ eŭ atunci decisăndu-mă; sunt gata a te însoți.

— Atunci necunoscutul scoase din posonarul lungei sale mantale un fular, 'mi lega ochii," mĕ lua de brațŭ și mĕ făcu să sui scara unei trăsuri ce aștepta în apropiere.

— „Signor Principe, 'mi ḍise el suindu-se după mine și simțind că se așeḍa dinaintea mea; vă rog să

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

nu cautați a vĕ sustrage legătura de la ochi; căcĭ la cea mai mică mișcare, voĭ fi nevoit a renunța de a vĕ conduce la stăpâna mea.

—„ Fiĭ sigur: respunseĭ eŭ.

— Trăsura plecă.

— Caiĭ mergeaŭ în galop.

— O jumătate oră continuară de a merge ast-fel fără a se opri.

—„ Mai este mult? întrebaĭ eŭ văḑănd că numaĭ ajungem la țintă.

—„ Nu mai este departe, încă căte-va minute și vom ajunge,

—„ Așa și fu.

— Nu trecuse cincĭ saŭ șease minute, și prin răsunetul trăsureĭ înțeleseĭ că dînsa străbătea un gang.

Un minut dupĕ acea ea se opri.

Două secunde în urmĕ, însocitorul meu se scobori, și luăndu-mă de braț 'mĭ ḑise.

—„ Umblă binișor să nu te lovescĭ, căcĭ suim o scară.

— Apoĭ prin sgomotul ce produse o ușe, înțeleseĭ că intrasem într'o sală.

— Abea intrasem acolo, și auḑiĭ vocea însoțitoruluĭ meu, ḑicăndu-mĭ că pot sĕ-mĭ scot fularul.

Nu așteptaĭ a mi se ḑice acelașĭ lucru de două orĭ și mĭ eliberaĭ ochiĭ de banta ce-ĭ țineaŭ în captivitate.

Dar cea ce vĕḑuĭ mă minună.

Eram singur, saŭ mai bine 'mĭ paru de o cam dată că mĕ aflu singur.

Necunoscutul care mĕ întrodusese; dispăruse fără să-l vĕd.

Camera în care eram, era aproape patrată.

Din plafond venea o lumină slabă, întocmaĭ ca acea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

ce ardea în sanctuarul Vestalieĭ; și făcea ca desemnurile și stofele cu carĭ eraŭ acoperiţĭ pereţĭ sĕ-mĭ pară că mĕ aflu în templul uneĭ zeiţe.

Un parfum imbătător, ca și acela ce se exală din cabinetul de toaleta al uneĭ femeĭ cochete 'mĭ isbi simţul mirosuluĭ.

In dreapta uşeĭ pe care intrasem era o sofa.

Pe acea mobilă o femeĭ, sau maĭ bine dis o feă din poveste şedeá trântită a lene, și cu negligenţă.

Acea femeă era de o frumuseţă rară.

Era de o frumuseţă de acelea ce te îmbată de amor la prima vedere, ce captivă cu plăcere inima unuĭ om.

De abea o zărisem, și o ciudată schimbare să făcu în sufletul meŭ.

Simţiĭ că o să iubesc pe această femeă.

Sângele clocotea în vinele mele la vederea frumóseĭ necunoscute; peptul 'mĭ bătea cu furie cugetând că poate dĕnsa deja iubește pe un altul.

Ciudat lucru este acea ce se numește inimă pentru oamenĭ; nu aveam nicĭ un drept asupra aceleĭ femeĭ și cu toate accstea eram gelos ...

Juna femeă, se părea că mă zărise, căcĭ făcu o mișcare pe sofaua pe care şedea, ce însemna pentru mine, ca o salutare de bună venire.

Eŭ înaintai către dĕnsa inchinindu-mă ca în faţa uneĭ suverane. și aşteptai cu inpăcienţă ordenile zeiţeĭ mele.

Frumoasa femeă, mĕ învită lângă dĕnsa printr'un gest.

O ascultai.

— „Ce credĭ despre maniera cu care te am primit?"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

mĭ ḑise dĕnsa cu o voce maĭ dulce ca acea a ingeri-lor din cer.

— „Cred — ḑiseĭ eŭ în exaltaţiunea spiritului cred că sunteţĭ cea maĭ bună după cum sunteţĭ cea maĭ frumoasă dintre femeĭ.

Neounoscuta la aceste cuvinte zimbi.

— „Nu! ḑise dĕnsa—; nu mĕ înţelegĭ saŭ cŭ m'am exprimat rĕu. Te întreb — ce ideie 'ţĭ facĭ despre mine? de modul cum m'am purtat cu D-ta.

— Intrebarea aceasta, era atăt de delicată, în căt mĕ văzuĭ nevoit de a nu putea da nicĭ un res puns.

— „Aide! 'mĭ ḑise dĕnsa c'un zimbet de tristeţă— vĕḑĕnd tăcerea mea—, înţeleg,.. D-ta mĕ despreţueştĭ!. ai şi dreptate a avea acest simţinĕnt pentru mine — urmă ea după o paosă— Cum, eŭ o femeă necunoscută pentru d-ta, viu de mĕ ofer d-le, un barbat pe care nu 'l cunosc numaĭ de căt din auḑite..

— „D-nă, ḑiseĭ eŭ întrerupănd pe juna femeă, voind a schimba aceasta convorbire de care mĕ temeam să nu-mĭ fie fatală—vă jur D-voastră n'mĭ sunte-ţi streină...

—„Pretinḑĭ să mĕ cunoscĭ? ḑise ea tresărind.

Da! din vis doamnă, rĕspunsă eŭ, te am văḑut în vis, frumoasă! dar realitatea este de o mie de orĭ maĭ mare. V'am văḑut fermecătoare precum sunteţĭ. V'am auḑit timbrul voceĭ melodioase; v'am ḑărit surăsul cel incăntătór, şi în faţa acestora D-nă, n'am putut sta nepăsător; 'mi am cercetat inima.,.. vĕ iubeam.,. şi ḑicănd aceste cuvinte mĕ aruncaĭ in genuchĭ la picioarele frumoaseĭ mele necunoscute, 'ĭ luaĭ măna pe care dĕnsa 'şĭ o lăsase cu nepăsare, şi o acoperiĭ de sărutărĭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Dĕnsa mă privi cu un fel de exetas căte-va minute apoĭ 'mĭ ḑise:

—„ E adevărat cea ce spuĭ ?... Mă iubeștĭ ?...

—„Maĭ mult cu viața mea ! respunseĭ eŭ.

Cea ce ḑiceam era adevĕrat. De și pănă atuncĭ nu știam saŭ nu cunoșceam semnificarea acestuĭ cuvănt, ce se numesce „amor“ : dar îndată ce văḑuĭ pe aceasta femeĭă, toate simțurile mele se deschiseră din carcerile în cari părea că fusese închise ; inima mea bătea de pasiune pentru această femeĭă, de care cu câte-va minute maĭ înainte nicĭ nu știam de există pe lume măcar.

—„Oh ! ḑise dănsa ca respuns la cuvăntul meŭ, dacă ar fi adevĕrat cea ce ḑicĭ !...

—„Vĕ jur doamnă, că cea ce vĕ spun este purul adevăr. Cu-i ar fi cu putința ca să stea nepăsător în fața D-voastră ?... Cine nu v'ar iubi vĕḑăndu-vă atât de fermecătoare, după cum sunteți ?... și ḑicănd aceste cuvinte 'i sărutaĭ mica sea mănă cu transport.

Vocea mea era atât de sinceră, privirea ochilor atât de expresivă, în cât frumoasa necunoscută mișcată de cuvintele mele mĕ luă de mană.

—„Aide ! 'mi ḑise ea cu o voce dulce atragăndu-mă către dĕnsa, locul tĕu nu este acolo... ci aci lăngă mine, și juna femeĭă 'mĭ dete o sărutare, în care părea că 'și pusese tot focul inimeĭ sale.

Acea sărutare era cea dintăĭ ce primeam de la o femeĭă. Inima mea se deschise și maĭ mult, ca electrisată sub presența unuĭ fluid magnetic la contactul buzelor sale de obrazul meu ; și împresurăndu-ĭ talia 'ĭ depuseĭ un lung sărut pa figura sa...

Atuncĭ raiul, se deschise pentru mine ..

Plăcerile pe care nu le văḑusem de cât în vis, le

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

gustaĭ cu deliciu.....

Lumina cea slabă a lampeĭ acoperea misterul amoruluĭ nostru întocmaĭ ca un voal figura uneĭ fecioare.... Eram fericiţĭ . . . . . .

. . . . . .

Către ḑiua ne despărţirăm ; promiţându-ĭ a veni în seara următoare.

Acelaşĭ om care mĕ adusese în localul unde 'mĭ găsise-mĭ fericirea, mĕ conduse earăşĭ în locul de unde mĕ luase dupĕ ce maĭ întâĭ mă lega la ochĭ.

Mĕ dĕdussem jos din trăsură, şi aşteptam ca să mi se ḑică de necunoscutu, spre a mĕ debarasa de acea legătuă ce 'mĭ impedica vederea ; dar văḑând că aşteptarea mea era zadarnică, mă deslegaĭ...

Streinul dispăruse cu trăsura ce se vedea în depărtare.

Afară începuse a se lumina de ḑiuă.

In primul moment 'mĭ veni o ideiă subită de a urmări trăsura ce se vedea încă în depărtare ; dar dupĕ câte-va secunde văḑuĭ că ideia mea era absurdă neputind a îndeplini cea ce voiam.

VI.

URMAREA POVESTIREI PRINCIPELUI CUNIBERTI

Aci principele tăcu ca pentru a maĭ resufla.

Enrico şedea în faţa aceĭstuia; şi asculta cu o aten-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

țiune minuțioasa cel mai mic cuvênt al întrevorbitoruluĭ sĕŭ.

— Șapte lunĭ de ḑile, urmă principele întrerupând tăcerea, continuai ast-fel cu misteriosul meŭ amor.— In cursul acestuĭ timp, necunoscutul conducător, venea în toate serile îndeplinindu-șĭ cu esactitate misia sea.

— Intr'o seară — urmă principele — ca de obiceiu veniĭ la locul unde mĕ întâlneam cu conducătorul meu.

Dar nimenĭ nu se vedea.

Strada era deșartă.

Locul unde de ordinar staționa trăsura, era de asemenea gol.

De o cam dată, nu știm căreĭ întîmplărĭ să atribuĭ aceasta.

Dar după ce trecu căte-va ore, și văḑuĭ că așteptarea mea era zadarnică ; — plecaĭ, uimit de cea ce mi se întâmplase. Când sosi acasă, servitorul 'mĭ presenta o epistolă. Eram atât de amețit și trist ; în cât în primul moment nu deduĭ nicĭ o atențiune la acea scrisoare.

Abea când 'mĭ reveni din tristeță, mĕ deciseĭ a o deschide. Apucaĭ epistolă și o desfăcui.

Ochiĭ meĭ se aruncară pe dĕnsa.

Era o scriere necunoscută.

Dar de abea o desfăcusem, și deveni vesel.

Acea scrisoare era de la misterioasa ḙmea necunoscută

Citiĭ cea ce urmeaḑă.

„Iubitul meu Ludovigo.

Te rog a nu fi supărat pe mine, dacă în astă-seară nu te pot priimi.— „O dată mĕ voĭ explica de causa acestuĭ refus.— „ Pe măine iubitul meu.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Scrisoarea n'avea nicĭ o iscălitură - ast-fel că, dacă n'aș fi sciut de ce este vorba; 'mĭ ar fi fost greŭ dacă nu imposibil de a ghici, de unde era venită.

— „Cine a adus această scrisoare?.. întrebaĭ cu toate acestea pe servitor 'care aștepta ordinele mele

— „Un om învăluit într'o manta neagră!.. 'mĭ respunse dĕnsu.

— „Din cuvintele valetuluĭ, înțeleseĭ că aducătorul aceleĭ scrisorĭ era tot misteriosul meŭ conducător.

In seara următoare după aceasta,— urmă principele —mĕ duseĭ din nou la locul de întâlnire.

Necunoscutul de astă-dată mĕ aștepta.

Fără a ḑice un singur cuvĕnt, se apropie de mine, 'mĭ puse banta la ochĭ, și mĕ făcu să mĕ sui în trăsură.

O jumătate oră în urmă, eram în brațele iubiteĭ mele....

Privirea tinereĭ femeĭ 'mĭ păru maĭ tristă ca de ordinar, figura sea maĭ palidă, și ochiĭ sĕĭ roșiĭ ca sângele.

— „Dar ce aĭ pentru D-ḑeu? (!) exlamaĭ eu, vĕḑând strania schimbare a necunoscuteĭ mele.

— „Nimic scumpul meŭ! 'mĭ respunse ea, voind a se sustrage întrebărilor mele.

— „In zadar voeștĭ a te ascunde, ḑiseĭ eŭ, figura ta palidă te desminte... ochiĭ tĕĭ ceĭ roșĭ arĕt că tu ai plâns... Aide spunemĭ... să vedem... ce supărare ai.

Juna femeă, nu-mĭ respunse; ci se mulțumi a clitina din cap cu tristeță; pe când din frumoșiĭ sĕĭ ochĭ vĕḑuĭ strecurându-se o lacrimă maĭ albă ca cleștarul.

— „Dar, bine!... strigaĭ în culmea mirăreĭ, tu plângĭ?.. Vocea mea ḑicând aceste simple cuvinte, se păru că avu un resunet în inima iubiteĭ mele, căcĭ 'mĭ ḑise :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Eĭ bine !.. da !.. eŭ sufer... tu aĭ ghicit !.. Oh ! nenorocita !.. nenorocita de mine... și tănăra femeĭ. 'șĭ acoperiĭ ochiĭ cu o batistă.

— „Pentru numele ceruluĭ !.. strigaĭ din nou, — ce aĭ ?...

— „Ascultă amice; 'mĭ ḑise dĕnsa cu o voce pe care se silea a o face liniștită ; ascultă-mă, și veĭ vedea, dacă nu am dreptate de a fi tristă și de a plănge ; — asculta trista și scurta mea istorie.

— „Părinții meĭ eraŭ oamenĭ săracĭ.

— „Dĕnșiĭ se ocupaŭ cu munca pămăntuluĭ în Franța.

— „Eram de duoĭ-spre-ḑece anĭ, căud avuĭ nefericirea de a perde pe mumă-me.—„Am plăns mult perderea unuĭ odor atât de scump. Dar toate au un sfărșit.

Cu trecerea timpuluĭ, durerea mi se șterse ; și în scurtă vreme nu maĭ aveam de căt o dureroasă amintire despre acea care mĕ făcuse a vedea lumina ḑileĭ.

„Trecuse duoĭ anĭ de la această dată, căud într'o seară ploioasă, pe căud eram la masă cu tată-meŭ un necunoscut, ceru să se adăpostească.

„Părintele meu ca buu ospitalier, cedă cerereĭ streinuluĭ.

„Ah, de atuncĭ Ludovigo nenorocirea păru că mĕ urmărește.

„De abea zărisem, figura cea batjocoritoare a străinuluĭ, de abea văḑuĭ barba sea mare roșie, și o neplicabilă tremurătură 'mĭ sgudui corpul. 'Mĭ părea ca și cum acest om va fi geniul meu cel rĕŭ, 'mĭ părea că acest om, mĕ va duce la peire.

„Vaĭ !.. presimțirea mea nu mĕ înșală...

„Aceasta se adeveri într'un mod îngrozitor, și că maĭ curănd de căt cum 'mĭ aș fi făcut eu ideiă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

„După ce presentarăm străinului un castron cu lapte și un jumĕr pe care 'l preparasem chiar eŭ însu-mĭ; ne culcarăm.

„Era poate meḑul nopţeĭ, și înca nu adormisem.

„De și deștepta, o mulţime de vise urăte, mi se presenta înaintea ochilor.

„'Mĭ părea, ca și cum acea noapte, va fi ultima ce voi petrece sub acoperișul părintesc.

„'Mĭ părea că voi fi dusă departe de părintele meu.

„De o dată oboseala me coprinse; ochiĭ mi se închiseră fără voea mea; și căte-va secunde în urmă eram sub imperiul somnuluĭ.....

„A doua ḑi, când mă deșteptaĭ, mĕ găsiĭ într'o trăsură de drum, și alăturĭ de mine: omul de care avém groază, străinul ce găsduisem în noaptea trecută.

„Miserabilul profitase de somnul meu, și mĕ răpise...

„Voiĭ a-ĭ cere explicaţie.

„Dar dĕnsul 'mĭ respunse cu un zămbet demonic de care mĕ înspăimântaĭ, că 'mĭ va spune maĭ tărḑiu.

„După două ḑile, trăsura ajunse la Orleans luarăm trenul pentru Italia, și treĭ ḑile după aceasta eram în Roma.

„Tot nu înţelegeam încă, ce avea de gând a face cu mine acela ce mĕ răpise.

„Când într'una din ḑile părăsirăm Roma pentru Neapole și acesta pentru Cagliarĭ.

„Ajunsĭ aci, mĕ stabili în această casă.

„De atunciĭ am devenit amanta, servitoarea, maĭ mult încă.., roaba sea...

— „Au trecut șease anĭ de atunciĭ, urmă a 'mĭ nara tănăra femea, fără sĕ-l maĭ văḑ.

Isolata în acest palat de care mĕ tem; furioasă de amĕ resbuna de răpitorul meŭ, avuĭ ocasiunea să te

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

zăresc de câte-va orĭ.

„Atuncĭ simţiĭ în inima, cea ce nu simţisem nicĭ o dată până atuncĭ.

„Simţiĭ că te iubesc !...

„Restul 'l sciĭ...

„Da ! respunseĭ : dar toate acestea nu-ĭm explică din ce causă eştĭ tristă, din ce causă plângĭ ?..

— „Oh, aşteaptă !.. aşteaptă !.. 'mĭ ḑise dĕnsa cu o voce tristă; aşteaptă, nu este totul...

— Deveniĭ din nou atent.

— „Tĕnără femeiă după o pausă urmă[illegible]:

— „Dupĕ cum 'ţĭ am spus, sunt şease anĭ de câud nu-l am maĭ vădut. Auḑisem că se căsătorise şi că petrecea la Roma.

„Mĕ credeam scăpată de dĕnsul.

„Acaastă ideă mĕ făcu chiar de a nu părăsi palatu, pentru ca 'mĭ ḑiceam că fiind săracă, poate nu mă veĭ maĭ iubi !., Eartămă dacă m'am îndoit un singur moment de amorul tĕu.

„Eram veselă, cănd cugetăm că scăpasem de acela care mĕ răpise,

„Zadarnică înşelare !...

„Ammară dicepţiune !...

„Erĭ, nu maĭ departe, priimiĭ o epistolă de la dĕnsul, prin care mĕ anunţa, că va sosi peste douĕ saŭ treĭ lunĭ...

„Eată de ce, n'am voit a te priimi erĭ, continuă ea de a ḑice, eată de ce sunt tristă... şi sermana femeă, ḑicănd aceste cuvinte, căzu sdrobită pe un scaun.

— „Ah! strigă ea cu groază, sculăndu-se de o dată de pe scaunul pe care şedea, sunt perdută .... sunt perdută !..

— „Dar pentru numele luĭ D-ḑeu explicate !.. ḑiseĭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

eŭ, văḑănd că dĕnsa deveni palidă, ce cugetărĭ te turmenta ?..

— „O!.. şopti dĕnsa, de ar fi numaĭ atât ?

— Nu sciam de o cam dată ce voea dĕnsa a ḑice ; dar după trecere de câte-va minute, mă făcu a înţelege că simţise ceva mişcăndu-se în sânul săŭ, şi că peste puţin va fi mumă.

— „Mă înţelegĭ 'mĭ ḑise ea : mă înţelegĭ tu Ludovigo, când acest om va afla că sunt mumă în lipsa luĭ, ar fi capabil a mĕ ucide...

— „Ar avea curagiul să-mĭ ucidă copilul...

— „Dar care este numele acestuĭ miserabil ?.. strigaĭ eŭ, care e numele acestuĭ om de care te îngrozescĭ atăta ?..

— „Nu !. Nu !.. 'mĭ ḑise dĕnsa scuturăndu-se cu teamă numele sĕŭ, nu ţi va fi de nicĭ un folos !..

— In zadar stărui eŭ în cererea mea, în zadar o invocai ca pe o madonă, o rugaĭ reamintindu-ĭ că este pentru liniştea sea de a mi spune numele despotuluĭ sĕŭ....

Toate rugile mele furĕ nefolositoare..

Toate invocările. zadarnice !...

* * *

— Două luniĭ de la această dată, acea pe care o iubeam dădu naştere uneĭ fiinţe...

Era o fetiţă care moştenise în totul frumuseţea şi graţia mumeĭ sale.

Chiar în acea seară—acela care mĕ conducea la femea care mĕ făcuse fericit, veni la mine presentându-mĭ pe mica fiinţă, împreună cu scrisoare.

Eram mirat de această procedare.

Maĭ întâĭ nu ştiŭ ce să cred.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Dar după plecarea misteriosului aducător, luaĭ scrisoarea şi o deschiseiŭ.

Sermana femeă prin acea epistolă, 'mĭ recomanda copilu seu, care era şi al meŭ, ḑicându-mĭ că la dênsa nu este in siguranţa. 'Mĭ scria durerea ce simte a se despărţi de dênsul,— „dar iubirea mea“— 'mĭ ḑicea dînsa „Este mare, căcĭ nu voesc a fi ucisa de acela ce aştept a veni din moment in momentŭ... De azĭ inainte, conchidea dînsa scrisoarea, relaţiunile noastre sunt rupte !„. Nicĭ nu ştiu de voi maĭ trăi !... aduţĭ aminte de mine... adio ! ..

Eram revoltatŭ ssupra naturel, urmă principele, că ursise ast-fel pe acea femeă... Blestemam cerul că permitea o asemenea nedreptate !. .

Aci principele tăcu câte-va minute pentru a maĭ resufla. Pe figura sa palidă se vedea oboseală provenită din causa lungeĭ istorisirĭ, ear in ochi seĭ strălucea o lacrima causată fără indoeală prin reamintirea femeĭ ce iubise

Căt despre Enrico, el şedea in posiţia uneĭ om, care ascultă cu ceă maĭ mare atenţiune la o povestire care pare că-'l intereseaḑă!

* * *

— O lună de ḑile — după aceastâ, urmă principele — pe când mĕ întórceam de la unul din amiciĭ meĭ un car motuar 'mĭ isbi vedere.

Ca impins de o presimţire funesta, 'mĭ aruncaĭ ochi pe cosciugul din car.

Dar O! D-ḑeule, cea ce vădŭ mĕ ingrosi.

Era figura necunoscuteĭ mele !...

Era ea !...

Era mórtă !....

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

A-ţĭ maĭ descrie durerea mea, cred că e de prisos.

Din căte-va şopte ce căd̦u înţelesei, că sermana se găsise îngheţată a doua-di după ce se culcase în patul seŭ.

Toţĭ se întrebaŭ cine este?

Acceaşĭ întrebare 'mĭ o faceam şi eu, dar nimenĭ nu scia maĭ mult de căt se numea Iosefina şi aceasta graţie numeluĭ ce era scris pe sarcofagiu.

Cu lacrimele în ochi şi cu sufletul sdrobit de durere mĕ duseĭ scasa.

Acolo o altă nenorocire mĕ aşteptа !...

O neferecire î grozitoare !..

Palatul meŭ era în flacări ! !...

Cea dinteia a mea grijă, cea dintei cugetare 'mĭ fu la mica fiinţă.

Maĭ iute ca fulgerul mĕ repeḑiĭ în camera spre a lua copilu, spre a-l salva ...

Dar vaĭ !... fetiţa nu era acolo ?..

Ea dispăruse !..

Ca un nebun, mĕ repeziĭ afară, întrebaĭ pe doică şi cercetai asupra acestuĭ lucru ce mĕ făcea cel maĭ nenorocit om de pe suprafata pămăntuluĭ.

Doica cu lacrimele în ochiĭ 'mĭ spune că pe căud voea să fugă de incendiu, un om cu o barbă roşie se repeḑi asupra sea, şi iĭ răpi copilul...

Numaĭ era nicĭ o îndoială, eram sigur, răpitorul nu era de căt acel om de care sermana Iosefina se temea atăt !...

In zadar am căutat spre a găsi pe răpitorŭ, in zadar am pus oamenĭ spre al afla...

Toate incercările mele n'avură nicĭ un resultat !...

Se pare că acest om, este însăşĭ demonul..

Eată trista mea istorie comte ! ḑise principele, iată

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

și câte-va lacrimi cădură din ochii sei...

Enrico nu respunse, ci se mulțumi a clătina capul cu tristețe într'un mod, ca și cum ar fi voit a dice: „Da! da, vĕd prea bine!... nu sunt numai eŭ care sufer..."

Câte-va minute după aceasta, principele Cuniberti se sculă și plecă.

Dar, în momentul in care eși pe ușă, ochii sei se ridicară fără voea lui către protretul comteluĭ Marco.

— Ah! șopti dĕnsul abia audibil, dacă ar fi el! (?), și un suspin adĕnc eși din fundul inimei sale.

VII.

DRAMA NOPȚEI

Era Vineri.

Putea sĕ fie nouă ore seara.

In casa Marianei se vedea o mare animație.

Giacomo se ducea și venea aducând câte un lucru necesar pentru nunta.

Mariana impacheta niște albiturĭ ce eraŭ gata pentru a le duce la persoana care le comandase.

Lucreția era ocupată cu aranjanmetul puținelor lor mobile.

Pe trăsurile figurei sale, se vedea o paliditate neînțeleasă, în frumoșii sei ochi îngrijirea, și pe buzele sale un suris trist.

Ce făcea oare pe juna fată să fie îngrijeată?...

De ce acea paloare pe figura sea?...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

De ce atăta îngrijire ?..

De ce pe buzele sale acel surăs trist ?..

Nu era oare dĕnsa destul de fericită, însoţindu-se cu acela pe care 'l iubea ?..

Nu i se implinea oare cea mai mare a sea dorinţă căsătorinduse cu Giacomo ?..

Nicĭ chiar dĕnsa n'ar fi ştiut ce se respundă în privinţa aceasta, dacă cine-va ar fi întrebat-o.

Mariana în timpul acesta, isprăvise de împachetat şi era gata spre a eşi.

Mamă !.. Mamă !.. ḑise Lucreţia de o dată cu o voce dureroasă vĕḑănd intenţia mameĭ sale, nu mĕ lăsa singură... nu te duce.

— Dar bine ce aĭ ? întrebă Mariana, care numaĭ acum observa paliditatea fiicеĭ sale, de ce aceste cuvinte?..

— Nu mĕ lăsa singură, repetă Lucreţia, nu mĕ lăsa singură căcĭ 'mĭ este fricĕ... 'mĭ e fricĕ !..

— Explicăte ! făcu privirea Marianeĭ.

— 'Mĭ e fricĕ ! urmă Lucreţia, 'mĭ pare ca ceva îngrozitor mi se va întĕmpla !,. Oh ! nu mĕ lăsa singură !.. aĭ milă !.. aĭ milă de mine !..

— Copilă ce estĭ ? ḑise Mariana, de ce asta teamă ? Giacomo ştiĭ bine că va veni peste un sfert de ceas, şi afară de aceasta, chiar eŭ cred că nu voĭ zăbovi maĭ mult ca o oră.

— Ŭă oră ḑicĭ ?.. O asta e prea mult !... asta este un secol peste mine ! şopti buzele Lucreţieĭ abea audibil.

— Aide, aruncă teamă !.. ḑise din nou Mariana aĭ curagiu ! şi dĕnsa eşi, lăsând pe Lucreţia într'o posiţiune de care nu 'şĭ putu da seama.

Lucreţia rĕmasă singură se aruncă pe un scaun şi sta gănditcare.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

In spaima sea, — de care chiar dĕnsa nu ştia a-şĭ da compt — uitase de a închide uşa ce da în stradă. Era poate aproape cinci minute de când şedea ast-fel, resemată de masă şi cu capul între mâinĭ; când tot de odată 'ĭ se păru că aude un uşure sgomot afară.

Lucreţia tresări ca şi o căprioară când simte presenta cea apropiată a vĕnătorulŭĭ; şi iute că gazelă se sculă, voind a închide uşa,

Dar mai în acel moment, uşa se deschise cu repedĭciune şi pe prag apăru o statură de om.

Lucreţia dete un tipăt.

Omul pe care 'l avea înaintea sea, era acela din landoŭ ce-ĭ causase atăta spaimă...

Era comtele Marco Carrino...

Tremurânda, dĕnsa nu putu articula un singur cuvĕnt; şi simţind că-ĭ vine ameţeala se resemă de massă, spre a nu cădea.

— A!.. Ce vĕd?.. dĭse comtele Marco zămbind cu rĕutate — după cum se pare frumoasă damicelă, presenta mea te inspăimântează; şi dĕnsul înainta către Lucreţia.

Aceste cuvinte desmeteciră pe juna fată de amorţeala în care căduse şi ridicând frumoşiĭ sĕĭ ochĭ către comte dĭse:

— Cine sunteţĭ domnule? nu vĕ cunosc., ce voiţĭ?

— A! scumpă mititică, rĕspunse comtele — acum nu maĭ eştĭ atât de sĕbatică; dar 'ţĭ mărturisesc ca prea multe întrebărĭ îmĭ puĭ de odată; cu toate acestea află că numele meŭ este comtele Marco Carrino, şi că am venit pentru D-ta..

Tănăra fată la aceste cuvinte se roşi de indegnaţiune.

— Explicăte Domnule! dĭse dĕnsa cu o voce imperioasă, — Nu te inţeleg!...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Cum nu mĕ înţelegĭ?.. făcu comtele cu uă mină de mirare.— Nu mĕ înţelegĭ că tu m'aĭ adus aci.. nu înţelegĭ că fără tine nu pot!.. nu înţelegĭ că te iubesc, nu pricepĭ fermecătoareo că voesc a face din tine amanta mea?... şi dĕnsul ḑicănd aceste cuvinte se apropie de Lucreţia şi voi a o coprinde în braţele sale.

— Inapoĭ miserabile!.. înapoĭ de aci!.. striga juna copilă cu tărie, scăpănd din mănele sale; înapoĭ 'ţĭ ḑic căcĭ de unde nu voĭ striga în ajutorul meu...

— Uiţĭ frumoasă mititică că sunt ḑece ore trecute, şi că la această oră a nopţeĭ, nimenĭ nu te va auḑi?..

— Eĭ bine, nu cred că d-ta veĭ fi atăt de laş in cât sĕ-mĭ voeştĭ rĕul! ḑise Lucreţia cu un ton rugător, creḑĕnd că va înduplecа pe omul ce avea în faţă sea.

— Nu, ḑise comtele; nu, rĕul nu 'ţi-l voesc, dar cea ce trebue sĕ fie e se te am... este sĕ te possed, şi dĕnsul se apropie de Lucreţia, resturnă scaunu ce 'l despărţea de dĕnsa, şi în fine ajunse la fiinţa ce-ĭ atăţase pasiunea sea.

Lucreţia dete un ţipăt de groază.

Pe figura comteluĭ se vĕḑu un rănget de o sălbatică bucurie.

Dejă dĕnsul coprinsese cu braţele sale cele osoase incăntătoarele forme ale Lucreţieĭ; deja atinsese cu buzele sale obrajĭ juneĭ copile; dejá miserabilul voea a-ĭ desface şireturile corsetuluĭ; când tot de-odată uşa se deschise cu furie la ţipătul scos de Lucreţia, şi pe prag apăru un om.

Acest om era Giacomo!..

Privirea sea era înspăimăntătoare; un nor de mănie se vedea pe fruntea sea; membrele 'ĭ tremura ca sguduite de frigurĭ,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

De abəa intrase, și Lucreția făcându-și o ultimă forțare se smunci din brațele comtelui, și dând un țipăt, dintr'o săritură fu lângă Giacomo.

Comtele era turbat de mănie, vĕdând că planul sĕŭ era nimicit.

— Al. șoptea buzele sale,—va fi vaĭ de acela care s'a pus în calea mea... vaĭ de acela!.. și dicând aceste cuvinte înainta spre ușe voind a eși.

Dar Giacomo se repedi spre dĕnsul și 'i împedică eșirea.

— Un moment d-le comtĕ dise dĕnsul cu o voce ce se silea a o face liniștită; un moment,..

— Aide!... cutedĭ a-mĭ impedica eșirea?

— Da! dise cu hotărâre Giacomo; nu este natural oare a cutesa sățĭ împedic eșirea, după cum D-ta aĭ cutezat să intri aci?...

— Nenorocitule făcu comtele cu un aer de compătămire; uițĭ că sunt nobil?..

— Nici odată d-le comte!. respunse Giacomo.

— Și că stă în putere a te pedepsi...

— Da, d-le comte, știŭ că D-voastră suutețĭ totul; știŭ că D-voastră nobilĭ putețĭ mult; știŭ că pentru D-voastră viața unuĭ om nu valorează nimic; dar va veni o di d-le comte, când poporul cel atât de supus și blând adĭ, va deveni rebel și rĕŭ; când va rupe în fine lanțurile, când nu va mai fi umilit; când va ține fruntea sus; când va pedepsi pe aceia care 'l a umilit un timp atât de îndelung...

— Dă'mĭ pace cu prostiele tale întrerupse comtele voind a eși, dă'mĭ pace, căcĭ mĕ grăbesc...

— Așteaptă d-le comte, încă n'am isprăvit,

— N'am timp!.. voi să plec...

— Nu înainte de amĭ explica presența D.tale aci...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

nu înainte d-le comte, de aţĭ motiva fapta D-tale relativ la Lucreţia.

— Ha!.. Ha!.. Ha !... rise comtele cu dispreţ, dacă este vorba numaĭ de atăta lucru, puteţĭ întreba pe segnora Lucreţia, ea 'ţĭ va spune în ce calitate sunt aci 'ţĭ va spune că sunt amantul seu!

Lucreţia la aceste cuvinte leşină.

— Miserabile !.· strigă Giacomo cu furie, pe căndu figura sea devenise de o paliditate mortală, ce cuteḑĭ sĕ ḑicĭ — Să insulţĭ pe acest inger de candoare şi castitate?. Cuteḑĭ a insulta pe viitoarea mea soţie?.. A! dar insolenţa ta e prea mare, urmă Giacomo. dupĕ ce te furiseḑĭ în casa acesteĭ fete, apoĭ aĭ miṣelia de a calomnia; dupĕ ce viĭ ca un hoţ, apoĭ aĭ cu ragiul de a şi te desculpa într'un ast-fel de mod...

Comtele făcu un gest de nerăbdare.

— Da! urmă Giacomo în dreapta sa mănie, da!— dupĕ ce viĭ ca un hoţ spre a fura cea ce este maĭ sacru pentru o fată, dupĕ ce tu voescĭ aĭ răpi onoarea; aĭ cutezanţa miserabile a te disculpa într'un mod atăt de laşu...

— Amuteşte! ḑise comtele disperat de cuvintele luĭ Giacomo; amuteşte, căcĭ contrariu te voĭ pedepsi!..

— O cred domnule comte, o cred! ḑise cu ironie Giacomo; nu maĭ era nevoie de a spune aceasta...

Un om care e capabil de a seduce o fată, un miserabil care o calomniază, póte face or şi ce crimă...

Nenorocitule! ḑise comtele, tacĭ cu asemenea cuvinte, căcĭ jur! este spre nefericirea tea!... nu mĕ aduce la desperare...

— Domnule comte, dacă cuvintele mele 'ţĭ displace şi dacă vĕ credeţĭ insultat sunt la disposiţia D-vóstră

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Un surîs ironic apăru pe buzele comtelui Marco.

— Eŭ nu mĕ bat cu un bacan, ḑise el, cu un om din poporŭ...

— A da!.. aveţĭ dreptate d-le comte, respunse Giacomo, aveţĭ dreptate, nu sunt nobil... dar, noĭ, ómenĭ din popor putem maĭ mult ca D-voastră... Noĭ nu călcăm drepturile altuia: pe când D-voastră nobilĭ, D-voastră puternicĭ, abuzaţĭ de putere ?... răpiţĭ drepturile supuşilor voştrilĭ; n'aveţĭ într'un nimic spre a vĕ satisface o poftă; la D-voastră nu este maĭ nimic a vĕ întroduce noaptea pe furiş în casa uneĭ tinere copile, spre a o seduce, şi spre a o lăsa apoĭ în noianul ruşineĭ.,. în pulberea miserieĭ....

— Incetează cu asemenea cuvinte! ḑise din nou comtele Marco, şi figura sea palidă în acel moment era îngrozitoare la vedere, ochiĭ sĕĭ micĭ şi vioĭ, schinteaŭ cu rĕutate, pe când buzele 'ĭ tremura de furie.

— Voi înceta D-le comte, voi inceta — ḑise Giacomo—voesc însă ca maĭ nainte, să daŭ alarmă, spre a veni toţĭ prietiniĭ meĭ, toţĭ cunoscuţiĭ meĭ, pentru a le arăta un hoţ... ceva maĭ mult de căt atăt.. , un miserabil... ; căcĭ hoţul te fură, dar miserabilul pe care 'l vor avea 'naintea lor, este capabil de crime cu mult maĭ marĭ....

Da — urmă Giacomo dupĕ o paosă scurtă — Voĭ da alarmă să vie, spre a'ţĭ aplica cea din urmă insultă ce un om poate da unuĭ miserabil şi mişel ca tine....

— Nu veĭ face aceasta! strigă comtele cu o voce tunătoare.

— Şi cine mĕ va opri? întrebă Giacomo cu un zîmbet ironic.

— Eŭ! ḑise comtele — saŭ maĭ bine acesta! şĭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

comtele ḑicând aceste cuvinte, scoase un pumnal din busunaru haineĭ sale; și dintr'o săritură fu lângă Giacomo, 'ĭ înfipse cuțitul în gât...

Un țipăt de durere, un strigăt de agonie fu scos de Giacomo; apoĭ un val de sânge țâșni din gâtul sĕu..

Comtele Marco palid ca un cadavru, asemenea uneĭ statuĭ; ținând încă fatalul pumnal în mână, privea cu o liniște îngrozitoare această scenă înfiorătoare.

De o dată Lucreția făcu o mișcare; 'și pusese mâna pe frunte, și se sculă în sus.

— Unde mĕ aflu?... șopti dĕnsa — „D-ḑeul meu ce s'a întâmplat oare?.. și sperioasă se uită prin împrejurul sĕu.

— Ah!... strigă dĕnsa cu o voce indescriptibilă de durere zărind corpul luĭ Giacomo; el, mort!.. D-ḑeule!... și nenorocita 'și acoperi ochiĭ cu mânele sale.

Un zâmbet de triumf, apăru în acel moment pe buzele comteluĭ Marco.

— Acum ea este a mea, — șopti el — nimenĭ nu o va maĭ scăpa.

Cu aceste cuvinte miserabilul înainta către Lucreția.

Un moment în urmă dĕnsul fu lângă victima sea, De astă dată; sermană fată, era perdută fără scăpare. La ver un adjutor nu se maĭ putea aștepta.

Singurul om, care o aparase; singurul prieten ce o protejase, acum.., vaĭ!.. nu maĭ era!.. Logo inicul sĕu, barbatul ce 'ĭ inspirase iubire, acum zăcea jos în sîngele sĕu.

Sermană Lucreția, în durerea sea, nicĭ că știa în ce pericol se găsește....

Dĕnsa n'avea cunoscință de ceace i se va întîmpla.

Nu știa, saŭ uitase ca cel maĭ mare al sĕŭ inimic este lângă dĕnsa.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

In posiția de mai sus spusă, juna copilă plăngea cu durere moarte logodniculuĭ sĕu.

De o dată 'şĭ aridică privirea.

Numaĭ atunceĭ zări figura cea radicăudă de o bucurie sĕlbatică a comteluĭ Marco.

Lucreția se înspăimântă.

— Tot aci estĭ demone? şopti ea cu groază.

— Gata spre a te servi....

— Inapoĭ! de aci miserabile...

— Inapoĭ de aci miserabile!... Inapoĭ asasine! inapoĭ...

— Ear aĭ devenit sĕlbatică mititico?

Lucreția era desperată văḑănd tonul ironic al comteluĭ

— Aide!.. aide!.. iubita porumbiță, nu face pe supărăcioasă — urma comtele— căcĭ,— sunt singur — acestea nu sunt de cât capriurĭ de fată mare; şi dĕnsul coprinse cu mănele sale talia tinereĭ copile. Lucreția dete un țipăt de groază văḑănduse fără scăpare, în brațele omuluĭ de care avea atăta spaimă.

In zadar sermană creatură 'şĭ da silințele spre a scapa din îmbrățişările agresoruluĭ sĕŭ; în zadar voia dĕnsa, a sgăria cu micele sale unghiĭ, mănile ce o țineaŭ în captivitate; în zadar, nenorocita se încerca a scapa din brațele comteluĭ Marco; toate silințele sale fură înfructoase.

Comtele Marco era măndru de aceasta.

Pe figura sea cea palidă se vedea bucuria,— în ochiĭ seĭ ceĭ schinteetorĭ o poftă nesațioasă; ear pe buzele sale un surîs înfricoşător.

De o dată comtele 'ĭ alunecă Lucreția din mănĭ.

Maĭ iute ca fulgerul juna copilă profita de aceasta împrejurare şi se strecură ca un şarpe din brațele sale

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Dar comtele Marco, nu era omul să renunțe așa ușor la planul seu.. , la objectul pasiuneĭ sale. Imediat dĕnsul, se repeți spre Lucreția, și o secundă în urmă el o avea din nou în brațele sale.

Atuncĭ se încinse o luptă între dĕnsul și Lucreția; dar o luptă neegală. — O luptă desperată din partea Lucreției.

Pe când sermana copilă se apăra cu curagiul ce inspira D-ḍeŭ tinerilor fecióre pre a'șĭ conserva onorea; comțele, ataca cu acel laș curagiu ce-ĭ 'l inspira bestiala sa pasiune. Pe când nenorocita Lucreția se apăra din toate puterile sale; miserabilul seu agresor entusiasmat prin frumusețea cea îngerească a inamiceĭ sale, și arzănd de dorința de a o poseda cât maĭ curănd, căștiga din ce în ce maĭ mult, laurĭ de victorie.

De o dată miserabilul profita de un moment în care Lucreția 'șĭ slăbise puterile; și o trănti cu o mănă pe pat, pe când cu cea alta se nevoea a desface șireturile de la corset....

Lucreția înțelese că era perdută, fără nicĭ o scăpare.

Nenorocită leșină...

Miserabilul isbuti în fine a rupe cele din urmă șireturĭ ale corsetuluĭ; și ast-fel grație acesteĭ procedărĭ putu să devină stăpăn absolut pe acel corp încăntător....

De astă dată dĕnsul o poseda!...

De astă dată nimenĭ nu venea spre a 'l împedeca de la marșava sea faptă!..

De astă dată nimenĭ nu 'ĭ cerea compt!..

Și cu toate acestea, cerul vedea crima ce se sevĕrșea; D-ḍeŭ era martor la aceasta, și nu trimetea unul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

din fulgerile sale spre a pedepsi pe criminal! . . .

. . . . . .

Era un sfert de oră, de când miserabilul 'sĭ satisfăcuse bestiala sea pasiune; trecuse un quart de oră de când acel înger, — care cu căte-va minute maĭ 'nainte strălucea de nevinovăție — devenea victima sea.

Acum comtele se gătea să plece.

Pe pat nenorocita Lucreția zăcând în noianul ruşineĭ.

De o dată niște paşĭ uşorĭ, resunară pe stradă.

Indată comtele deschise geamul şi sări pe fereastră.

De abea sărise el, şi uşa camereĭ se deschise, şi pe prag apăru o femeă.

Acea femeă era o sermană mumă...

Era Mariana.

Maĭ întâĭ, ea nu zări nimĭc.

Dar, apoĭ; maĭ făcând căți-va paşĭ vĕdu infiorătorul tabloŭ.

Dĕnsa nu se putu abține, de a nu scoate un țipăt de groază, la aceasta înspăimântătore priveliște.

La țipătul Marianeĭ, Lucreția 'şĭ reveni în sine din leşinul sĕu.

— Mamă..., mamă !... şopti dĕnsa cu o voce plină de durere, pe când lacrimĭ ferbințĭ 'ĭ curgea din ochiĭ; mamă !.. nu maĭ sunt demnă de a mĕ numi fiica tea !..

— Dar pentru numele cerului !.. striga Mariana cu o voce sfâşietoare, ce s'a întămplat ?..

Atuncĭ Lucreția cu lacrămele în ochĭ începu a povesti mumeĭ sale tot ce se petrecuse în lipsa sea; sosirea comtelui, cum dĕnsul voea a o seduce, cum fusese impedicat de Giacomo care venise într'ajutorul sĕu, şi cum nefericitul june 'şĭ găsise moartea: şi apoĭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

în fine cum comtele profitase de leşinul eĭ, de slăbiciunea sea de o desonorase.

— Oh!,. mamă!.. mamă!.. continuă Lucreţia plăngănd, de mĕ aşcultaĭ nu era să se întîmple acésta, de mĕ luaĭ cu tine, acum nu era sĕ fiu ast-fel, şi nefericita copilă 'şĭ acoperi ochiĭ cu mănele sale.

— Oh!.. da! — rĕspunse Mariana îmbrăţişănd cu căldură pe fiica sea, pe cănd în ochiĭ sĕĭ se vedea strălucind lacrimele — Oh! da!.. aĭ dreptate copila mea, aĭ dreptate... ; eu sunt de vină, eŭ singură sunt causa acesteĭ nefericirĭ!... şi sĕrmana mumă sărută cu infocare figura cea palidă a Lucreţieĭ.

De o dată, aceasta din urmă se trase din imbrăţişările mumeĭ sale, şi se duse spre corpul logodniculuĭ sĕu.

— Giacomo !.. Giacomo!.. mĕ auḑĭ tu?... sunt eu!.. sunt Lucreţia ta!.. dar tu nu mĕ auḑĭ, tu nu veḑĭ lacrimile mele.., tu eştĭ mort... şi aceasta din causa mea., O!.. nenorocita, nenorocita de mine!.. şi ḑicănd aceste cuvinte sĕrmana Lucreţia se apleca şi săruta obrazul rece al logodniculuĭ sĕu.

— Oh! Dumneḑeul meu!. urma dĕnsa după o paosă scurtă, dar ce am greşit eŭ oare de mĕ pedepseştĭ într' un mod atât de îngrozitor. Ce crimă am săvărşit, de 'mĭ aĭ luat pe Giacomo?., de ce aceasta lovitură crudă doamne, cănd totul părea că ne surăde?.. de ce asta nenorocire cănd eram atăt de ferecită?... de ce asta răpire, cănd fără dĕnsul, nu pot supravieţui?.. şi ḑicănd aceste cuvinte, figura Lucreţieĭ era de o paliditate extremă; ochiĭ sei exprima durerea cea maĭ mare; corpul seu tremura ca sguduit de friguri; ear vocea sea era plină de o crudă emoţiune.

De o dată, ea zări pumnalul pe care comtele Marco

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

în săritura sea pe fereastră 'l lăsase se cadă pe parquet.

Un zămbet de o bucurie sălbatică apăru pe buzele Lucreţieĭ.

— Eĭ bine! iubitul meu, şopti dĕnsa, te voĭ urma! şi aplicăndu-se luă cuţitul de jos.

Mariana cu capul între mănĭ, într'o posiţiune tristă, împărtăşind durerea fiicеĭ sale, nu observă mişcarea Lucreţieĭ, nicĭ hotărărea ce strălucea în ochiĭ seĭ.

Incet, juna copilă ridică arma ucigătoare în partea inimeĭ sale.

— Adio mamă!.. striga dĕnsa cu o voce dureroasă; Adio!.. trebue să urmedĭ pe Giacomo!.. Mariana tresări.

Acum vedea dĕnsa pericolul în care era fiica sea.

Acum vedea dĕnsa hotărărea copileĭ sale.

Numaĭ acum înţelese dĕnsa, cea ce Lucreţia voea să facă.

Cu un curagiu demn de o mumă, şi cu o iuţeală întocmaĭ ca acea a uneĭ pantere ce voeşte a 'şĭ apara puiĭ seĭ, ea fu lăngă Lucreţia.

Dar juna fată, prevĕduse aceasta, şi în momentul în care muma sea ajunse lăngă dĕnsa, ea 'şĭ despică inima cu cuţitul ce-l avea în mănă...

Un val de sănge acoperi scăndurile...

Mariana se dete îndărăt înspăimăntată...

Nenorocita femeă scoţănd un ţipăt căḑu leşinată pe parquet alăturĭ cu cadavrul fiicеĭ sale.....

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

VIII.

ENRICO ȘI MARGARETA

Era o ḑi dupĕ visita principeluĭ Cuniberti. Orologiul din camera luĭ Enrico, suna două-spre-ḑece ore, cănd junele om se scoborî din cabinetul sĕu.

Enrico ajunse la poarta palatuluĭ seu, stătu un moment. Pe figura sea se vedea cugetarea.

Intr'adevăr tĕnărul om se găndea dacă trebue saŭ nu, a se maĭ duce la vara sea, după cele ce se petrecuse cu două ḑile maĭ inainte între dĕnsul și Margareta.

Deja 'șĭ luase hotărărea de a nu se maĭ duce, deja dĕnsul voea a se inturna inapoĭ; cănd de o dată, imagina fermecătoare a verișoareĭ sale, 'ĭ apăru înainte zămbindu-ĭ cu graţie; 'ĭ se părea că zăreşte pe acésta fiinţă scumpă surăzănd la cuvintele sale; ascultăndu-l cu interes; și privindu-l într'un mod ce 'l făcea să uite de bucurie rana sufletuluĭ seu...

Atuncĭ Enrico uita totul, și nemaĭ văḑănd alt de cât pe Margareta, pe fiinţa ce o dorea atâta, începu din nou se parcure stradele către locuinţa verișoareĭ sale.

Enrico străbătu piaţa Spanieĭ, strada Magenta, coti la dreapta și de aci dădu în piaţa Quirinal.

Ne aducem aminte că pe această piaţă, era clădit palatul comteluĭ Marco.

* * *

Intr'una din camerile acestuĭ palat luxos mobilată; ai căruia pereţĭ eraŭ îmbracaţĭ cu stofe de India și

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

oglinză de Veneția, sta Margareta trântită cu negligența pe o sofa.

Privirea tinerei fete, era de o langeseală isbitoare, culoarea obrazului său puțin cam palidă, și peptul palpeta de o emuțiune neînțeleasă.

Din timp în timp, privirea junei fete, se aridica către o fotografie al lui Enrico, ce era suspendată de asupra capului seu, și câte un suspin de mâhnire scapa din sufletu seu, or de câte ori privea aceasta fotografie ear buzele sale murmura cu tristețe :

El... el.. ! tot el în tot locul !.. la plimbări, la petreceri nu văd de cât pe dênsul !.. în somn nu zăresc pe altul de cât pe dênsul !.. în vis, cugetul meu este tot la el !... Or unde mê duc ; or und mê aflu. nu aud de cât vocea sea !... nu vêd de cât pe figura sea !..

Și șoptind aceste cuvinte,—ca și când le ar fi spus la cinê-va — peptul junei bătea cu violență ; ochii sei schinteau de aprindere ; ear buzele sale tremurau de emoțiune.

— Și cu toate acestea, — urmă ea după o paosă scurtă — se pare că nici eu nu-i displac !.. și apoi scena de mai de unăți 'mi probează că dênsul mê iubește, dar n'are curagiul bietu băeat a'mi o spune...

O !.. și ce fericită a'și fi sê fiu sigură de aceasta !.

Ce fericită aș deveni să-l aud spunându-mi că mê iubește !.. că mê dorește !... că cugetă la mine !...

Și figura Margareței sub impresia tabloului ce și-l făcea, deveni mai veselă, privirea ochilor sei mai limpeți. și un surăs de fericire și de bucurie apăru pe buzele sale.

Juna copilă în visul sêu de fată mare se vedea deja fericită.,. 'i se părea deja că este în brațele lui Enrico...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Fericita junețe !...

La tine totul este posibil...

Speranța este dulce...

O singură cugetare este de ajuns spre a deveni vesel....

Sĕrmana Margareta !... nu știa că vĕrul sĕu făcuse un jurĕmânt !..

Nenorocita nu avea cunoștință de jurĕmântul luĭ Enrico, de a nu poseda nicĭ o femeĭ până nu va resbuna pe părintele sĕŭ !..

Margareta nu știa jurĕmântul ce 'l legase pe vĕrul sĕu, de a se lipsi de ver-ce plăcere, până când nu va găsi pe ucigașul tatĕluĭ sĕu....

In acel moment, un valet galant intră, întrebând dacă poate primi pe comtele Enrico Carrino.

Un zâmbet de bucurie apăru pe buzele Margaretei la această veste neașteptată.

In frumoșiĭ sĕĭ ochĭ, se citea fericirea ce o simtea.

Din palpitările peptuluĭ, se vedea dorința de a vedea pe vĕrul sĕu.

Dĕnsa făcu un semn valetuluĭ, care însemna: introdul. In fine ușa se deschise după un minut și pe prag apăru Enrico.

Tĕnărul om înaintă către Margareta.

— Am audit, — ḑise el salutând pe verișoara sea — de sosirea d-voastră în capitală și m'am grăbit a veni spre a vĕ saluta și tot de o dată — continuă el — de a 'mĭ cere ertare de cea ce s'a petrecut maĭ alaltă erĭ între mine și D-ta verișoară.

Margaretă la aceste cuvinte deveni rumenă.

Ah! vere — ḑise dĕnsa cu o voce dulce — să nu maĭ vorbim de aceasta.

— Așa dar, făcu Enrico — nu sunteți supărată ?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Şi de ce aşĭ fi oare ?

Enrico era mirat de cuvintele Margareteĭ.

— De ce să fiĭ supărată ? continuă aceasta din urmă—pentru că în exaltaţiunea spiritului D-tale, într' un transport de care nu 'ţĭ puteai da seama, creḑêndu-te — bine înţeles — la aleasa inimeĭ D-tale, 'mĭ aĭ sărutat mâna ?.. de aceasta crediĭ că aşĭ fi supărată ?..

— Verişoară ! întrerupse Enrico cu tristeţe, eştĭ prea crudă ! .

— Crudă eŭ ?.. făcu Margareta cu o mirare prefăcută, şi de ce sunt crudă ?..

— Crudă eştĭ verişoară, căcĭ te aĭ putut gândi un minut măcar la idea că eu aşĭ putea iubi...

— Aşa dar, nu iubeştĭ pe nimenĭ ?...

— O !.· nu ḑic asta !.. iubesc !.. dar acea pe care o iubesc este demnă de amorul meu !... acea pe care o iubesc este frumoasă ca un înger, şi bună ca însuşĭ D-ḑeu !... acea pe care o iubesc e curată şi plină de nevinovăţie şi castitate !.,. dar'..

— A ! . făcu Margareta este un dar ?

— Da !...

— Eĭ bine ?..

— Dar ea pare cu nu mĕ iubeşte— ḑise Enrico cu o voce dureroasă.

— Şi ce te face a crede aceasta ?.·

— Nepasarea eĭ verişoară... dĕnsa nu m'a înţeles !.,

— 'I aĭ spus-o ?.,

— Nu !...

— Atuncĭ ?...

— Intr'adevĕr nu 'ĭ am spus-o, dar în privirea ochilor meĭ ar fi citit cea ce eŭ n'aveam curagiul spre aĭ mărturisi... , în vocea mea tremurândă ar fi ghicit simţimentul inimeĭ mele !...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Și ḍicĭ, că este frumoasă femeă ce iubeștĭ ? întrebă Margareta.

—Ca un inger, rĕspunse Enrico.

— Și... , o iubeștĭ ?...

— Mai mult ca viața mea !..

— Și 'ĭ veĭ fi credincios ?..

— Pĕnă la moarte !..

— Eĭ bine, 'ți spun eu în locul aceleĭ femeĭ, că ea corespunde amoruluĭ D-tale !...

— Adevĕrat este cea ce aud ?.. este cu putință ?.. făcu Enrico, adevĕrat este cea ce ḍicĭ Margareta ?..

— Da Enrico ! da, cea ce 'ți spuĭ e purul adevĕr... Cuvintele mele sunt sincere... da !. te iubesc !.. te iubesc cu tot focul inimeĭ mele !.. cu toată pasiunea... și nu 'ți cer alt, de cât asemenea să mĕ iubeștĭ.

Margareta nu isprăvise de ḍis aceste cuvinte ; și Enrico în culmea fericireĭ, se urucă în brațele sale.

— Oh ! — ḍise el amestecându-și surăsul cu lacrămile ce i picaŭ de bucurie, și ascuzându-și capul la sănul tinereĭ fete — 'ți multumesc. Margareto... 'ți multumesc !.. tu-mĭ aĭ dat liniștea și fericirea tu 'mĭ aĭ dat, cea ce doream de atăta timp !..

Și dĕnsul, sărută de nenumărate orĭ obrajiĭ verișoareĭ sale, care se lăsase fără apărare și slăbită de emoțiune în brațele juneluĭ om...

A mai descrie privirea ce se vedea în acel moment în ochiĭ Margareteĭ, a mai spune că peptul sĕu palpită de amor cred că este de prisos...

Era aprópe cinci minute, de când ședeaŭ ast-fel îmbrățișatĭ ; trimițindu-și unul, altuia, suflarea lor, trimițindu-și iubirea lor, cugetarea lor, când tot de o dată Enrico tresări ca dintr'un vis, și se retrase cu repeziciune din brațele Margareteĭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Dar ce facĭ Enrico ?.. întrebă juna fată vĕdĕnd mişcarea tĕnărulŭĭ om.

— Ertare Margareto, ḑise el cu o voce tremurândă, ertare !...

— Veḑĭ tu — urmă el după o pausă scurtă— veḑĭ Margareto, te iubesc, dar, trebue să fug de tine !... de iubirea ta !..! căcĭ am jurat... mĕ auḑĭ tu ?.. am jurat de a mĕ lipsi de ver ce plăcere, de a nu iubi nicĭ o femeă, până nu-mĭ voĭ împlini juremântul.!.

— Am jurat unuĭ mort de al resbuna !.. am jurat tatăluĭ meŭ de a regăsi pe ucigaşul sĕŭ !.. am jurat pe corpul sĕŭ rece, de a ucide pe miserabilu care i a răpit viaţa !..

Şi Enrico, ḑicând aceste cuvinte, clăti din cap cu tristeţă : pe când în ochiĭ sĕĭ o lacrimă se văḑu strălucind....

La aceste cuvinte, Margareta tresări.

Figura sea palidă, luase o expresiune impunătoare.

Peptul 'ĭ palpita de emoţiune; ear ochiĭ seĭ schinteau de aprindere...

— Bine ! ḑise dĕnsa cu voce tare ; bine !... sunt mândră de tine Enrico... sunt mândră de tine, căcĭ n'aĭ uitat pe acela ce-ţĭ a dat viaţa, nicĭ chiar când te vedeaĭ fericit !.. sunt mândră că nu aĭ uitat juramântul ce aĭ făcut tatăluĭ tĕu de al resbuna !.. sunt mândră de tine că n'aĭ uitat, cea ce aĭ promis părinteluĭ tĕu în cele din urmă momente ale sale...

— Şi acum, — urmă Margareta— dacă voeştĭ, vom fi duoĭ în căutarea miserabilului !... vom fi duoĭ care 'ĭ vom cere compt de crima ce a sĕvârşit !...

Vom fi duoĭ care vom resbuna pe bĕtrânul comte Matheo Carrino !..

— Ce aĭ ḑis Margareto ?.. întrebă Enrico transpor-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

tat de cuvintele verișoareĭ sale; este posibil cea ce aud.... va să ḑică nu mĕ condamnĭ ?.. tu me aprobĭ !..

— Și de ce te așĭ condamna oare ? pentru că voeștĭ a rĕsbuna pe părintele tĕŭ să te condamn... pentru că voescĭ a căuta pe àsasinul sĕu ?.. dar acest lucru este dreptul tĕu Enrico !.. Aceasta este cea maĭ mare dorință ce un fiu o poate avea în sufletul sĕu.. Resbunarea !.. Ah.. aceasta este un cuvĕnt dulce, nu este așa ?.. Un cuvĕnt ce pare, că pentru un moment alină durerea !..

Un cuvĕnt ce liniștește sufletul !...

Această convorbire fu întreruptă, prin sosirea comteluĭ Marco.

Comtele intrând în cameră, saluta pe Enrico, și se așeḑă pe un scaun.

— Ce noutățĭ maĭ știĭ Enrico ? întrebă dĕnsul voind a începe o conversațiune.

— Maĭ nimic respunse tĕnarul om, afară de o ciudată istorie.

— Ce istorie ? întrebară comtele și Margareta în corŭ.—

— O istorie curioasă, ce 'mĭ a povestit unul din amiciĭ meĭ, o istorie foarte tragică.

— Să vedem vere ! ḑise Margareta.

— Sunt la ordinile D-voastră rĕspunse Enrico.

Și tĕnărul om, începu a povesti din cuvânt în cuvânt acea istorie ce 'ĭ povestise principele de Cuniberti.

Margareta asculta la povestirea vĕruluĭ sĕu.

Tĕnăra fată, da o mare atențiune la cuvintele luĭ Enrico, și se părea ca și cum istorisirea juneluĭ om o interesa în gradul cel maĭ mare. Cât, despre comtele Marco, cu cât Enrico urma povestirea, cu atât

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

dĕnsul devenea mai palid, căutătura ochilor sĕi mai sperioasă şi membrele 'i tremuraŭ, ca şi sguduite de friguri.

— Dar, ḑise dĕnsul — dupĕ ce Enrico finise de povestit — aţi uitat a ne spune numele aceluĭ amic ce 'ţi a povestit această întâmplare ? şi ḑicând aceste cuvinte, privirea ochilor sĕi, aştepta cu impacienţă rĕspunsul nepotuluĭ sĕu.

— Numele sĕu este principele Cuniberti ! rĕspunse Enrico.

Comtele Marco la acest nume tresări, şi o paloare mortală acoperi obrazul sĕu ; pe când buzele sale şoptiră abea auḑibil.

— El este !,. nu mĕ înşelasem !..

Dar aceasta schimbare a comteluĭ trecu neobservată de nimenĭ.

Margareta, era prea preocupată de povestirea juneluĭ sĕu vĕr pentru a da atenţiune la paloarea tatăluĭ.

— Curios lucru ! murmura dĕnsa vorbind ca în sine — curios lucru !.. se pare că acest nume de Cuniberti nu 'mĭ este necunoscut... 'mĭ pare ca şi cum 'l aşĭ fi mai auḑit pronunţându-se în visurile mele !..

Comtele Marco, la aceste cuvinte tresari.

De 'l ar fi observat cine-va în acel moment, ar fi fost surprins de sigur de schimbarea ce se vedea pe obrazul sĕŭ.

Figura sea palidă devenise de o paloare mortală. muschiĭ, obrazuluĭ sĕu trăsărea; în ochiĭ lucea o lumină sinistră, ear buzele sale tremuraŭ de agetaţiune.

— Da !.. da !.. urmă Margareta dupĕ o pausă scurtă. în timpul căreia stătuse gănditoare— ; nu mĕ înşel !.. Acest nume 'mĭ redeştepta nu sciu ce în mine... se-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

comunica cu coridorul cel mare ; dar spre marea lor mirare, nu vĕdură pe nimenĭ.

Sala era goală.

— Şi cu toate acestea — ḑise comtele — a strigat cine-va.

— Poate 'l o fi scos ver o persoană din stradă — asigură Bianchi.

Amĕndoĭ convenirĕ la această ideiă, şi începură convorbirea lor, asupra altuĭ punct.

Ast-fel. dar, — ḑise Bianchi — spuĭ că Eurico te jeneaḑă ?..

— O veḑĭ prea bine !..

— Atunci ?.. voesci ?..

— Da !...

— Când ?..

— Aşteaptă până mâne. Voĭ veni la tine, şi vom vorbi asupra acesteĭ affacerĭ, căcĭ acum veḑĭ preà bine că este târḑiu !..

— Aşa dar, întrebă Bianchi — te aştept ?..

— Fiĭ sigur !.. rĕspunse Marco.

— Pe mâne dar !.

— Pe mâne !.

Şi marquisul Gaetano de Bianchi, salută pe comtele Marco şi eşi.

X.

MUMA LUCREŢIEI

Sĕ ne întoarcem încă o dată la acea noapte de gróză în care nenorocita Lucreţia,— imitând pe stăbuna

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

sea din antichitate al cărui nume 'l și purta — 'și spalase rușinea prin moartea sea.

Peste cadavrul său, zăcea corpul lipsit de simțiri al mumei sale.

Sărmana Mariana, nu putuse resista acestei dureri atăt de mari.

Aceasta nenorocire o slăbise.

Moartea fiicei sale și vederea corpului lui Giacomo acelui june atăt de bun, care acum era lipsit de suflare, o făcuse să-și peardă simțirile.

Această crudă durere 'i causă leșin.

Dar poate, aceasta va face mai bine asupra sermanei femei.

Poate că în timpul leșinului, spiritul său se va mai liniști...

Poate în fine, că se va consola cu speranța că în curănd 'i va întălni !.. că Dumnedeŭ o va chema la sine !...

Era aproape o oră de când Mariana zăcea în nesimțire; când de o dată dănsa făcu o mișcare, deschise ochii, se sculă în sus; și 'și aruncă o privire sperioasă prin împrejurul său.

— Doamne !... Sta madona !.. murmură ea — unde mă aflu ?..

In acel moment, dănsa zări corpul cel fără viață al Lucreției și cadavrul lui Giacomo.

— Ah!. ḑise dănsa cu o voce plină de durere reamităndu-și de cele întămplate; Ah !.. acum 'mi aduc aminte de cele întămplate !.. acum 'mi aduc aminte de tristul adevăr !..

Și sermana mumă 'și puse mănele la ochi.

Două minute șeḑu ast-fel.

De o dată dănsa 'și trase mănele de la ochi; figura

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

sea acum era schimbată, în locul tristeței, — ce se vedea cu câte-va minute mai 'nainte pe trăsurile sale, — acum era amenințarea. Ochiĭ sĕĭ părea a arunca fulgere ear pumniĭ sei se strânseră într'un mod convulsiv gata de a lovi.

— Eĭ bine; — urmă dĕnsa cu o voce ce se silea a 'şĭ o face liniștită, şi încercându-se a-şĭ înfrâna suspinele ce-ĭ înecaŭ peptul—acum copila mea, tu fiind moartă din causa aceluĭ miserabil nobil; acum când tu nu mĕ auḑĭ plângând perderea ta, când lacrimele mele curg, acum când tu zacĭ în sângele tĕu, jur pe corpul tĕŭ.. , pe acest corp pe care misarabilul a cutezat a-l atinge cu murdarele sale mânĭ, 'ţĭ jur că te voĭ resbuna !..,

Jur că voi căuta pe infamul ce a cutezat a vesteji fragedele tale buze...

Jur că 'l voĭ găsi... şi atuncĭ. — continuă ea cu o zâmbire amară — O !.. atuncĭ 'l voĭ ucide tot cu acest pumnal cu care 'ţĭ aĭ luat viața... Atuncĭ voĭ fi fericită !...

Atuncĭ voĭ fi mulțumită văḑând pe miserabilul care a ucis pe logodniculuĭ tĕu scăldându-se în sîngele luĭ cel infam... atuncĭ voĭ fi fericită sciind, că 'mĭ am rèsbunat fiica.....

Şi, nenorocita femeă se aplică spre corpul fiiceĭ sale şi sărutându-l cu transport.

— Primește fiica mea — ḑise dĕnsa — primește aceste din urmă sărutărĭ de la muma tea... de la nenorocita tea mumă, pe care numaĭ dorința de rĕsbunare o maĭ susține !...

Mariana ḑicând aceste cuvinte, luă pumnalu cu care se sinucisese Lucreția, şi deschiḑând uşa stătu ea două minute pe prag; puse două degete pe buzele sale, şi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

gestul și privirea sea, părea a arĕta că voește a 'șĭ lua adio de la acea casă unde acum era atăt de tristă și tăcută...

Incă o dată, dĕnsa, 'șĭ mai aruncă privirea pe corpul fiiceĭ sale, — pe acel odor atăt de scump pentru dĕnsa, dar simțind că ochiĭ sĕĭ devin umedĭ de lacrimĭ; fiindu-ĭ teamă să nu peardă timpu, 'șĭ făcu o ultimă sforțare asupra sufletul sĕu ce părea că dicteasă mișcăreĭ membrelor sale, și închise ușa cu sgomot în urma sea...

Un moment în urmă, Mariana era în stradă.

Cu pumnalul în măna dreaptă, cu părul despletit, și cu ochĭ roșițĭ de lacrimĭ, nenorocita alerga fără să aibă nicĭ o sciință de cea ce făcea.

Ora cea înaintată a nopțeĭ precum și întunerĭcul ce era pe strada favorisa pe Mariana a 'ĭĭ continua calea sea.

De o dată ea ajunse la colțul uneĭ strade de unde se zărea o magnifică lumină.

Era piața Quirinaluluĭ, care părea că înoată într' un ocean de lumină feerică.

Mariana se opri gănditoare.

Atuncĭ se făcu o lumină în spiritul sĕu. Atuncĭ se văḑu dĕnsa în posiția în care era, și deveni puțin mai resonabilă. De abea atuncĭ Mariana 'șĭ ascunse pumnalul, ca să nu atragă ver-o privire indiscretă.

Era și timpul.

De abea, introdusese arma în busunarul sĕu, și un sergent de stradă se oprĭ lăngă dĕnsa.

— Ce voeștĭ bună femeă? întrebă dĕnsul observând pe Mariana care părea a căuta pe cine-va.

— Cerul mi te trimite; — respunse acésta ascunzăndușĭ emoțiunea— caut în zadar palatul comteluĭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Marco Carino... Nu ştiĭ D-ta în ce parte este?

— O !., réspunse sergentul—atunci aĭ ajuns, eată.. colo !... veḑĭ acea casă mare ?..

— Da !..

— Acela este !.

'Ţĭ mulţumesc... 'ţĭ mulţumesc, — ḑise Mariana cu o voce de recunoscinţă, şi dĕnsa se îndrepta către locul arătat de sergent.

* * *

Pe poarta cea mare a palatuluĭ Carino eşea un om. Acesta, era bătrânul servitor al comteluĭ Marco.

Dĕnsul eşise deja, şi voea a închide poarta, când de o dată vĕḑu o umbră înaintea sea.

— Cine eştĭ tu? întrebă dĕnsu.

Nicĭ un respuns nu primi dar umbra se maĭ apropie cu duoĭ paşĭ.

Atunciĭ în fine servitorul vădu cu cine are a face.

Umbra nu era alt de cât o femeă, — dar o femeă ciudată.

Cu părul în desordine, cu ochiĭ ameninţătorĭ şi cu un lung cuţit în mâna dreaptă; dĕnsa avea imfăţişarea unuĭ spirit resbunător !..

Servitorul avu fricĕ.

Voi să strige, dar limba părea a-ĭ fi legată.

Voi a fugi.., dar era prea târziŭ.

Femea ajunsese lângă dĕnsul.

— Comte Marco— ḑise dĕnsa cu o voce ce îngheta tot sângele sermanuluĭ servitor, mĕ cunoştĭ cine sunt?..

— Comtele e în casă! murmură servitorul cu o voce tremurândă, nerespunḑĕnd la întrebarea femeiĭ:

— Eĭ bine 'ţĭ voĭ spune eŭ! strigă femea neauḑind

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

cuvintele servitorului, 'ți voi spune eu cine sunt..

Membrele bătrânului servitor tremurau ca sguduite de friguri, așteptând ca femea să se explice.

— Sunt Mariana — continuă femea — sunt Mariana!.. sunt muma Lucreției!.

— Nu cunoso pe nimeni care să poarte acest nume! respunse servitorul, care 'și mai luase puțin curagiu.

Un fulger de mânie scînteă în ochii Marianei la cuvintele bătrânului.

— A!.. ḑise dênsa — nu cunoști?.. Nu cunoști pe muma Lucreției?.. Nu cunoști pe muma acelea ce tu ai perdut?.. nu cunoști pe Lucreția ce tu miserabile ai violat'o dupê ce ai omorât pe logodnicul ei?,. A!... continuă dênsa după un minut de tăcere — dupê ce comiți crima nelegiuite, ai curagiul și de a detesta?.. dupê ce în locul fericirei, nu lași de cât lacrime și suspine, cutezi de a tăgădui cea ce ai comis?...

Servitorul era mirat, neînțelegând cea ce Mariana voea să ḑică; tocmai sêrmanul om voea să se explice, dar Mariana 'i făcu un semn să tacă.

— Știi tu comte — urmă Mariana după o pausă— știi tu ce ai făcut cu bestiala tea pasiune?.. Ai ucis miserabile pe fiica mea!.. Ai auḑit tu ce 'ți spun?.. Ai ucis pe fica mea!.. dar și tu infame ne vei scăpa cu viața.., te voi ucide cu pumnalul cu care sêrmana Lucreția 'ș- a luat viața!.. 'ți voi lua suflarea, dupê cum tu 'i-ai luat onoarea!..

Și Mariana, ḑicând aceste cuvinte, cu ochii înflacărați, se repeḑi ca o tigresă spre victima sea și bagă pumnalul în partea inimei până la mâner...

Nici un strigât nu scoase, bătrânul, care printr'o fatalitate, plăti cu viața, crima comissă de stăpânul sêu...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Un val de sânge țâșni din peptul servitorului roșind pământul...

Mariana privea cu o bucurie sălbatică această înfiorătoare scenă.

Pe buzele sale, se vedea un zâmbet de mulțumire; în ochii săi o satisfacțiune crudă...

— In fine!.. șoptea dênsa — în fine Lucreția este resbunată... Criminalul 'și a plătit în fine prin mórte sea, marșava faptă ce a comis.

— „Și acum, — continuă ea — acum când cea din urmă a mea dorință este satisfăcută, acum, când ucigașul lui Giacomo și seducătorul Lucreției nu mai e în viața, eu, nu mai am la ce trăi!..

Și dênsa, ḑicând aceste cuvinte 'și despică inima cu pumnalul ce-l ținea încă în mână.

— Te urmez fiica mea!.. murmură dênsa, căḑând sub acea lovitură de pumnal.

Două secunde în urmă nenorocita femeă 'și dase sfârșitul; și sufletul seu bun se ducea spre a întâlni pe acela al Lucreției.

Nefericita Mariana nu știa, că 'și luase viața fără ca cel puțin să pedepsească pe adevěratul culpabilu

Nenorocita!.. 'Și luase viața, fără ca cel puțin să scape pământul de o fiară primejdioasă!..

Intunericul și profunditatea nopței, invăluea ca o manta, cele două cadavre.....

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

XI.

PROECTUL — FANTOMA

In centrul stradeĭ Magenta se aridica ; — în epoca în care se petrecea această istorie— o frumoasă casă cu două etajurĭ.

Stilul şi comformitatea eĭ, era frapanta; şi da să înţeleagă curioşilor că stăpânul sĕu era de un bun gust.

Această clădire, care cu toate acestea, era aproape de treĭ-ḑecĭ anĭ, în mijlocul sĕu avea o scobitură de ale căruia extremităţĭ eraŭ suspendate două marĭ porţĭ de fer.

In dreapta, şi în stănga eĭ se întindeaŭ două scărĭ de marmură, carĭ conducea în coridoarele acesteĭ locuinţe.

Marquisul Gaetano Bianchi, — stĕpânul acestuĭ încântător hotel — nu făcuse economie la nimic, orgănizându-şĭ locuinţa după gustul sĕŭ.

Dĕnsul sacrificase sume considerabile pentru tablourile luĭ Paolo Veronezul şi ale luĭ Tintoreto ce erau suspendate de pereţĭ în coridorul cel mare.

Un singur covor de Persia — ce era aşternut pe parquetul din antreŭ 'l costase maĭ mult ca cincĭ sute de lire otomane.

Pentru un lustru de alabastru cel maĭ curat, suspendat de plafondul coridonuluĭ, sacrificase o sută şĭ mai bine de galbenĭ.

Profumul ce se exşala din inăuntrul acesteĭ locuinţe era imbătător. — Pretutindenĭ, aci, nu se vedea decăt un lux uimitor, spĕimăntător ; de care cine-va remănea extasiat.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

In momentul când introducem pe cititor în acest otel; marquisul Bianchi șade pe o sofa din cabinetul unde elucra dênsul, foilitează gravurile unuĭ frums volum de Jules Vernes, cautând prin acesta a maĭ trece timpul.

Judecând după privirea sea nerăbdătoare, căutând cu ochi maĭ pe fie care minut la un orologiu după șiminele, pare că dênsul așteaptă pe cine-va.

Lampa — ce era — suspendată de plafond d'asupra uneĭ mese de stejar, aruncă o lumină destul de vie prin împrejur.—

De odată orologiul începu sĕ sune.

Eraŭ opt ore.

De abia ciocanul, suna ultima lovitură. și îndată ușa se deschise și un valet apăru pe prag.

— Domnul comte Marco Carino! anunță el. Un zimbet de mulțumire flutură pe buzele luĭ Bianchi, când vĕdu pe comte.

Comtele Marco înaintând salută pe marquis.

— Vĕd că te aĭ ținut de cuvênt! ḑise marquisul înapoind salutul.

— Trebuea să o fac — respunse comtele — și afară de aceasta am aț spune o mulțime de lucrurĭ.

— Să vedem! făcu marquisul.

— Ascultă urmă comtele așeḑându-se lângă Bianchi și luându-șĭ o posiție ca un om ce are a povesti o lungă istorie; — istoria cu fantoma, erĭ seară — m'a impresionat atât de mult în cât toată noapte n'am putut închide ochiĭ.

'Mĭ se părea că o vĕd aminț itoare, stând la capătăiul meu; 'mĭ părea că o vĕd zâmbindu-mĭ cu reutate, și nedeslipindu-se de patul meŭ.

Toată nóptea a fost pentru mine un cumplit chin.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Toată noaptea — n'am putut închide ochiĭ,

— Pentru aceasta ai venit aci ? întrerupse marquisul, se pare că o altă afacere mult maĭ interesantă te chiamă,

— A !.. da !.. aĭ dreptate .., uitasem !...

Fu un moment de o adâncă tăcere, în care ambiĭ amiciĭ scoteau roate de fum.

— 'Mĭ spuneaĭ ḑise de o dată Bianchi — că Enrico te jenează în proiectele tale ?.

— O ! da, încă foarte mult ... căcĭ nu veḑĭ tu ce ma folosește moartea luĭ Matheo, trăind fiul seu ? ce 'mĭ sunt de folos toate cele ce am făcut trăind Enrico ?..

In acel moment, o umbră neagră, se apropie de fereastră care da în stradă, și 'șĭ lipi urechea de geam, și cum în camera era lumină, putea cineva vedea fără a fi văzut.

— Pe cât timp Enrico va trăi — urmă Marco — nu voĭ putea niciodată deveni stăpân pe bunurile sale...

O dată el mort ; toate se vor schimba.. palatul sĕŭ moșiele, tóte posesiunile sale vor trece în moștenirea mea !... atuncĭ voiu fi bogat !... atuncĭ 'mĭ voĭ putea satisface cea maĭ mică dorință. . atuncĭ toțĭ mi se vor supune !.;.

Și acest miserabil, acest infam ucigaș, care lovise pe fratele sĕu și care proiecta a ucide și pe fiiu aceluia, zimbi cu mulțumire ḑicând aceste cuvinte, ca și când s'ar fi văḑut în posesiunea bunurilor pe care le dorea atât de mult.

— Dar, ḑise. marquisul, pentru a te scăpa de Enrico, 'ți trebue un om ?.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Negreșit!...
— Și acel om 'l aĭ ?·
— Da!..
— Mĭ permiți a te întreba cine este?!..
— Cum ? (!) nu'l aĭ ghicit.
— De 'l așĭ fi ghicit, nu te așĭ fi maĭ întrebat.
— Ei bine ; acel om...
— Acel om...
— Este...
— Este... cine?.
— Eștĭ tu., făcu Marco.

Un zimbet misterios apăru pe buzele luĭ Bianchi la aceste cuvinte.

— Nu ḑic ba — respunse el — dar cu o singură condițiune.

— A!.. aĭ o condiție? întrebă Marco tresărind.

— Da! una singură...

— Să vedem.

— Atuncĭ ascultă.

— Ascult.

— Din acea noapte înspăimăntătóre în care Matheo a căzut mort, trebue sĕ sciĭ că făcusem un jurămănt de a nu maĭ a mĕ amesteca în afacerile cari nu mĕ privesc.

— Cum nu te privesc? întrerupse comtele dar 'mĭ pare că însoțirea ta nu a fost fără nicĭ un folos.

— Așteaptă — ḑise Bianchi — jurămentul 'l pot călca când tu 'mĭ veĭ da cea ce 'țĭ voĭ cere.

La aceste cuvinte comtele tresări.

Pe figura sea se vedea o expresiune de nerăbdare, ochi seĭ scânteiaŭ și priveau cu neliniște pe marquis asteptând ca Bianchi să se esplice maĭ lămurit.

— Dar în fine; — întrebă Marco, văḑĕnd că mar-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

quisu nu se explică — cât cerĭ?..

La aceste cuvinte, un zâmbet misterios apăru pe buzele luĭ Bianchi.

— Te înșelĭ comte, ḑise dĕnsu — nu banĭ 'ţĭ cer pentru cea ce voescĭ a 'ţĭ face.

— Dar ce, dacă nu banĭ? întrebă Marco și dĕnsul deveni îngrijat cugetând la Bianchi pe care 'l cunoștea și 'șĭ ḑicea că acest om nevoind a primi banĭ, era sigur că-ĭ va cere un lucru cu mult maĭ mare.

— Cea ce 'ţĭ voĭ cere, te va pune poate în mirare, ḑise Bianchi; dar or ce 'mĭ veĭ spune, vor fi toate în zadar — te priviu, că voĭ fi neclintit în cererea mea.

— Explică-te în fine! făcu comtele cu un aer imperios, văzând că marquisul ocolește întrebarea sea.

— Eĭ bine — respunse Bianchi — voesc să devenim rude,.. doresc să 'mĭ daĭ pe fiica tea Margareta de soție.

Aceste cuvinte avură un efect ciudat.

Figura luĭ Marco deveni palidă de mănie.

Ochiĭ sĕĭ sclipeaŭ de amenințare; ear buzele 'ĭ tremurau de furic.

— Ce?.. miserabile! strigă el cu o voce tunătoare — ce 'mĭ cerĭ tu în schimb?.

— Ah!.. ḑise marquisul Bianchi — cuvintele mele te pun în mirare comte?. nu le primeștĭ?..

— Dar este oare cu putință, sĕ primesc cea ce 'mĭ cerĭ tu?..

— Și de ce nu?..

— Pentru că nu voesc...

— Un cuvĕnt, care te va costa mult...

— Crezĭ?.!

— Dacă cred!! (?) făcu Bianchi — sunt sigur!..

Aceste cuvinte făcu pe Marco cugetător.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Şi, cu Enrico cum rĕmăne ?.. întrebă el după un minut de tăcere.

— Aceasta nu mĕ priveşte pe mine! respunse Bianchi.

Şi pentru că Marco, părea a fi în mirare, marquisu continuă.

— 'Ţĭ am spus de la început, că în casul contrariu, căndu nu 'mĭ veĭ satisface dorinţa, nu voĭ maĭ lucra în interesul D-tale.

Comtele înţelese că or ce replica din partea sea ar fi zadarnică. Ştia că în casul căndu nu-ĭ ar da pe Margareta de soţie, Bianchi ar fi capabil de a refusa a face, cea ce dĕnsul voea.

— Şi cu toate acestea — şi ḑicea comtele; Enrico trebue să moară !.. trebue a peri fără a lăsa ver o urmă, ca ast-fel să pot deveni moştenitorul sĕu.

Dorinţa de a şti pe nepotul sĕu mort căt maĭ curănd; lăcomia de a se vedea pus în posesia avereĭ luĭ Enrico, făcu în cele din urmă pe acest miserabil, să consimţă la cererea luĭ Bianchi.

— Bine — ḑise el — o veĭ avea !..

— Cine me încredinţează ?..

— Cuvĕntul meŭ !..

Bianchi surăse.

— Nu — ḑise el — între oamenĭ ca noĭ cuvintele n'aŭ nicĭ o valoare..., inscrisul este totul...

La acest cuvĕnt, figura luĭ Marco se incrunta,

— Ce voeştĭ sĕ ḑicĭ ? întrebă el.

— Că n'am încredere în simpla D-tale promisiune şi de acea doresc a avea o adeverinţă, prin mijlocul căreia maĭ tărziu şi 'mĭ pot reclama dreptul meu.

De şi Marco dorea ca sĕ aibă pe acest om în partea sea, dar o ideă se părea că-l opreşte de a da acea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

adeverință.

Era oare vocea sângelui care 'i vorbea?..

Era oare iubirea ce avea pentru Margareta pe care nu voea a o da acestui om ?..

E sigur că nu !..

Un ast-fel de om, care ucisese pe fratele său ; un ast.fel de miserabil care proiecta încă a ucide și pe nepot, pentru al moșteni, nu putea, era imposibil de c cunoaște această iubire !..

Nu !... nu era mila ce o avea pentru Margareta, că o va face nefericită dându-i de soț pe Bianchi ; la aceasta comtele nici nu cugeta.

Dar cea ce 'l făcea pe dênsul de a sta nedecisiv era cu totul alt-ceva,

Era cugetarea că acel înscris ce-l va da, poate 'i va fi fatal în ver un nou proect ce 'i se va presenta. Și ḑicea că dênd lui Bianchi cea ce 'i cerea el era legat prin semnătura sea de angajament.

Dar eată că acum el se vedea nevoit de a priimi condiția lui Bianchi.

— Fie — ḑise comtele cu voce sdrobită— dacă nu voești alt-fel !...

Bianchi 'i arĕta pe biroŭ necesarele pentru scris precum și comcept dupĕ care Marco trebuia a scri.

Pe figura lui Bianchi, era zugrăvită bucuria; buzele sale zâmbeaŭ într'un mod îngrozitor, membrele sale tremuraŭ de plăcere și de bestiala passiune cugetând că în curând va poseda pe Margareta. — „Cătă fericire, pentru mine, — și ḑicea el — se devin soțul Margareta !.. sĕ am pe acea ce iubesc !.. și dênsul se lase pe un fotoliu legănat în această dulce speranță!

Dupĕ căte-va minute comtele 'i presenta actul.

Bianchi neîncredetor 'l deschise. Și arunca ochii pe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

dĕnsul. Eată ce ceti.

„Mĕ oblig — eŭ sub-semnatul — în schimb de „cea ce Domnul marquis Gaetano Bianchi 'mĭ va face „de aĭ da pe fiica mea Margareta de soție.

„făcut astăzĭ la.....

„Marco Carino"

— Bine comte : ḑise Gaetano examinănd actu și vĕḑĕnd că era în regulă; bine sunt mulțumit, în curănd 'ți voĭ satisface cererea.

— Și.., întrerupse comtele acea ḑi cănd va fi?..

— Nu pot a 'ți o precisa; dar 'ți promit că va fi căt se va putea de curănd.

După aceste cuvinte Marco eși.

* * *

Afară era o seară splendită.

Nenumăratele candele sclipitoare luciaŭ pe bolta cerească; și luna asemenea unuĭ disc rotund de foc lumina cu palida sa lumină, pĕmăntul.

Un vĕnt dulce adia din spre rĕsărit, rĕcorind cu suflarea sea, figura ver unuĭ trecător intărziat. Prin împrejur domnea o tăcere adăncă, și care era întreruptă din timp în timp prin sgomotul verĭ uneĭ trăsurĭ — puțin căte puțin, totul se liniști.— Nicĭ un sgomot nu maĭ tulbura tăcerea nopțeĭ... Comtele eși pe poarta palatuluĭ, și assemenea unuĭ om cugetător începu a parcura stradele cu pașĭ repeḑĭ.

In acel moment orologiul cel mare al cathedraleĭ sant Pedro începu sĕ sune — Era mezul nopțeĭ.

De abea timbrul sună cea din urmă lovitură a orelor două-spre-ḑece, și un mic sgomot se produse la colțul uneĭ case, pe lăngă care trecea Marco.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Comtele era atât de gănditor ; cugeta atăt de mult la cele petrecute între dĕnsul şi Gaetano în căt nu observă nimic.

Dar sgomotul deveni mai mare.

Era niște paşĭ de om.

De astă-dată Marco auḑi.

El deveni atent.

El 'şĭ aduse aminte, în acel minut de povestirea ce 'ĭ narase Bianchi.

'Şĭ reaminti de cuvintele luĭ Gaetano, asupra umbrĭ luĭ Matheo, şi nu-şĭ putu tine un simţimĕnt de groază.

De o dată, el simţi o mănă pe umĕrul sĕu.

Marco tresăriĭ — şi se întoarse.

De abea 'şĭ aruncase privirea, şi comtele scoase un ţipăt de groază — şi se trase cu căţĭ-va paşĭ îndărăt.

El avea în faţa sea, pe comtele Matheo !..

Vedea pe fratele sĕu !..

Aşa dar Bianchi spusese adevĕrul !..

El nu inventase nimic în povestirea sea...

Era el... era fratele sĕŭ !.. saŭ mai bine umbra luĭ !..

Comtele privea mut, plin de groază la tabloul ce avea înaintea ochilor sĕĭ.

Pe figura fantomeĭ se revarsa o paliditate mortală; culoarea buzelor sale nu diferea într'un nimic de faţă galbenă a cereĭ ; ear ochii întunecaţĭ, străluceaŭ de de o lumină fierică. Măhnire şi amenințare se revarsă pe aceasta palidă figură.

Fantoma înaintâ cu căţĭ-va paşĭ ; şi giulgiul cu care era învălăuit corpul sĕu, atinse pe Marco.

— Ce voeştĭ? strigă acesta cu o voce tremurândă

Fantoma nu rĕspunse, ci maĭ făcu duoĭ paşĭ.

— Ce voeştĭ repetă Marco.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Un hohot de rîs înspăimântător care 'ĭ înghetă sângele în vine de groasă, fu respunsul.

— A !.. Marco ! făcu fantoma după căte-va minute — cred că ştiĭ ce mĕ aduce ! — şi ea maĭ făcu duoĭ paşĭ, ast-fel în căt suflarea sea, isbea pe Marco în faţă ; şi 'ĭ se părea a simţi deja esalându-se un miros cadaveric.

— Pentru numele ceruluĭ ! exclamă Marco, cu o voce rugătoare, pentru numele luĭ D-ḑeu, spune-mĭ ce voeştĭ ?.

— Miserabile !.. ḑise fantoma cu mănie — pentru tine nu maĭ există D-ḑeu... buzele tale mănjeşte acest sfănt nume pronunţăndu-l numaĭ... Zeul tĕu e aurul... stăpănul 'ţĭ este demonu !..

— A !.. urmă umbra cu o voce ca eşita din mormînt — aĭ curagiul de a maĭ mĕ întreba ce voesc ? Dar am venit miserabile assasin, de a te împedica de a săvărşi o nouă crimă !..

Destule aĭ asupra ta !..

Incetează de a le maĭ săvărşi !..

Imfrănează-ţĭ pofta de a răpi !..

Marco era îngrozit de cele ce auḑea.

Membrele sale tremurau ca sguduite de frigurĭ, privirea sea plină de spaimă, era aţintită către fantoma ear buzele sale deveniseră livide de palide.

— Graţie !., graţie !.. murmură el căḑănd în genunchĭ şi impreunăndu-şĭ mănele într'un mod rugător. Graţie... aĭ milă !..

Fantoma isbucni într'un răs imfiorător.

— Să am milă ḑicĭ tu ?.. întrebă ea cu o voce batjocoritoare, dar aduţĭ aminte miserabile tu aĭ avut milă de mine ?

Nu-ţĭ reaminteştĭ de acea noapte în care tu maĭ lovit ?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Nu cunoștĭ această rană, care ție 'ți se datorește?..

Și fantoma 'și desfăcu peptul și lasă să se vadă o rană încă deschisă.

— Privește!— ḑise ea— privește infame!.. aceasta este fapta tea!..

Fantoma înaintând, era atăt de aproape de Marco în căt acesta 'ĭ simțea suflarea sea cadaverică; giulgiul eĭ cel pămăntiu, se freca de comte producându-ĭ niște sgaduiturĭ prin tot curpul; și ochiĭ fantomeĭ, aceĭ ochĭ stinși care arunca scănteĭ amenințătoare 'l făcea așĭ perde presenta de spirit și a se infricoșa.

— După ce maĭ lovit pe mine, — continuă fantoma după o pausă scurtă — după ce proecteḑi a ucide și pe Enrico, aĭ curagiul de a cere grație?..

A!.. Grație nu există pentru tine!..

Dreptatea cerului nu va întărzia de a cădea asupra capuluĭ tĕŭ!..

Milă?.. milă nu va fi pentru tine!...

Prapastiile și infernul va avea de tine parte!...

Marco, amețit, imfricoșat, se cletină, și dănd un țipăt căḑu jos . . . . .

Leșinase. . . . . .

. . . . . .

* * *

Căndu 'și veni în fine, începuse a se lumina de ḑiuă.

Căt despre fantomă nu era nicĭ o urmă...

Ea dispăruse..

Comtele Marco, încă amețit de cea ce 'ĭ se întămplase, plecă îndreptăndu-se către locuința sea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

XII.

MARCO ESTE UCIGAȘUL !..

Era a doua ḑi după întrevederea luĭ Enrico cu Margareta.

Orologiul uneĭ case suna opt ore dupĕ amiazĭ.

Tĕnărul om ședea gănditor la evenimentul din ḑiua trecută, cugeta la Margareta, care în furie 'ĭ mărturisise amorul ce-l avea pentru dĕnsul; cugeta încă la acel moment fericit, în care juna fată, nemaĭ putând resista simțimĕntul sĕu, se aruncase palpităud de iubire în brațele sale...

La aceasta cugeta Enrico, și figura sa se ilumina de bucurie și un surîs de fericire apăru pe buzele sale.

Dar în acel moment; — tocmaĭ căud 'șĭ făcea cele maĭ frumoase ilusiĭ pentru viitor; tocmaĭ căud se credea ajuns în apogeul fericireĭ sale, vĕḑu starea în care era... 'și adusese aminte de trista realitate... 'șĭ reaminti de promisiunea ce făcuse unuĭ mort... și aduse aminte de jurămăntul făcut tatăluĭ sĕu de al resbuna... de a regăsi pe ucigașul sĕu !,.

La aceasta tristă ideă, la această crudă reamintire un nor întunecos acoperea fruntea luĭ Enrico, și un suspin adănc îĭ scăpă din peptul sĕu.

— Nu !., murmură el cu măhnire — nu !.. fericirea nu e pentru mine !.. Nu pot să am pe Margareta.... și cine știe de voĭ avea-o ver-o dată ?....

Și o lacrimă căḑu din ochiĭ sĕĭ.

— Ah !-. Dumneḑeule !... urmă el — este îngrozitor de tot tortura ce 'mĭ impuĭ de a suferi !..

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Aĭ mila de o creatură a ta de-ĭ dă moartea,— repausul veĭnic — de căt nişte chinurĭ atăt de cumplite !..

Şi dĕnsul se încerca, în zadar a 'şĭ arunca toate acele gănduri carĭ 'l întristaŭ; idea sea era nestrămutată maĭ mult ca or şi căndu: cugetarea luĭ era la promisiunea ce făcuse tatăluĭ sĕu !.:

La jurĕmăntul de rĕsbunare !...

In acel moment fu întrerupt de visurile sale prin scărţăitul uneĭ uşĭ.

'Şĭ întoarse privirea către acea parte.

Un valet intrase.

— Ce voeştĭ ?.. întrebă Enrico.

Valetul se înclină cu respect, şi drept or-ce rĕspuns presenţa stăpĕnuluĭ sĕŭ o epistolă.

— Cine a adus'o ? întrebă din nou Enrico.

— Un valet al domnuluĭ comte Marco ! rĕspunse laqueul.

Enrico tresări, şi 'şĭ aruncă privirea pe coperta.

Inima sea începu, sĕ bată cu furie recunoscând scrierea Margareteĭ.

Cu un gest, dĕnsul congedie pe valet, şi nerăbdător desfăcu scrisoarea.

Eată ce citi :

„Iubite Enrico"

„Indată ce veĭ primi această scrisoare,„

„vino fără a întărzia un minut. —Am sĕ'ţĭ„

„spun o mulţime de lucrurĭ".

„Margareta"

Enrico era mirat de cele ce citise.

— Ce o fi având ea oare a'mĭ spune ? cugeta el.

— Ce însemneaţă aceste cuvinte ?.!

— De ce acest stil lacomic ?.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

pare, ca și cum omul ce-l poartă, va juca un rol principal în viața mea !...

Enrico surise cu dulceață la aceste cuvinte.

— Copilă ce ești ? ḑise el — dar nicĭ nu cunoscĭ pe acest om !..

— Da ! rĕspunse Margareta — nu-l cunosc este a devĕrat.., dar a fost în deajuns a auḑi pronunțându-se numele sĕu, ca să se producă în sufletul meu, aceasta agitațiune.

— Toate aceste nu sunt de cât copilăriĭ ! rĕspunse Enrico cu acelaș suris de maĭ 'nainte.

— Crede vere, cum veĭ avea plăcere, ḑise Margareta cu un surîs indescriptibil, dar eŭ voĭ rĕmâne în idea mea...

In acel moment ușa se deschise și un valet apăru pe prag.

Segniore — ḑise dĕnsul adresându-se către comtele Marco— Segnior marquis Bianchi cere a fi întrodus.

— Făl să intre, — ordonă comtele.

Două minute în urmă persoana anunțată apăru pe prag.

IX.

MARQUISUL GAETANO BIANCHI

Marquisul Gaetano Bianchi era un bărbat, care arĕta a avea cel mult 45 anĭ.— Statura sea era mijlocie, figura sea, la primul moment, 'țĭ se părea frumoasă, dar dacă observaĭ maĭ cu minitiositate rĕmâneaĭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

surprins vĕḑând că era spoită cu toate acele nimicurĭ ce le întrebuinţeasă o cochetă bătrână, voind a trece încă de tĕnără.

Ochiĭ luĭ, eraŭ micĭ şi scânteitorĭ; privirea lor arĕta micsorimea şi rĕutatea sufletuluĭ. — Barba nu purta de loc, ci numaĭ niştе mustăţĭ carĭ prin forma lor ascuţită te face să cugeţĭ la fiĭ Hunilor. Cât despre îmbrăcăminte; niştе pantaloni negriĭ; o redingotă de satin şi o cravată de asemenea neagră, complecta costumul sĕŭ.

Marquisul înaintând saluta pe Margareta şi pe comte şi se înclină uşor în faţa luĭ Enrico.

Junele om întoarse salutul cu o răceală vădită. Enrico avea o respingere personală de care nu-şĭ putea da seama — pntru Bianchi.

Avusese ocasiunea a face cunoştinţa marquisuluĭ la unchiul sĕu; dar încă de la prima vedere, figura cea curioasă a luĭ Bianchi, ochiĭ luĭ ceĭ micĭ şi vicleniĭ, 'ĭ displăcuse.

Bianchi la un semn din partea comteluĭ, se aşeḑă pe sofa lângă Margareta.

Se pare că această procedare din partea luĭ Bianchi nu placu Margareteĭ; căcĭ un fulger de mănie străluei în ochiĭ sĕĭ, şi îndată se sculă şi se aşeḑa lângă Enrico, care vĕḑuse mişcarea verişoareĭ sale.

Bianchi de asemenea înţelese dispreţul ce-ĭ arĕtase Margareta; şi un surîs straniu apăru pe buzele sale.

— Domnule comte - ḑise dĕnsul adresându-se către Marco, am venit să vĕ visitez, căcĭ auḑisem că nu sunteţĭ sănătos, dar mulţumesc domnule vĕḑ că m'am înşelat.

— Aţĭ făcut prea bine—rĕspunse Marco—căcĭ tocmaĭ gândeam de a veni eŭ la D-ta.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Atuncĭ visita mea este în timp oportun?

— Intocmaĭ după cum aĭ ḑis!

In timpul în care se schimbaŭ aceste cuvinte între Bianchi şi comtele Marco; Margareta şi Enrico nu înceta de a privi cu mirare la aceĭ duoĭ convorbitorĭ; o singură gândire avea loc în acel moment atât în sufletul Margareteĭ, cât şi în a luĭ Enrico.

Cugetaŭ la interesul ce comtele punea la cuvintele luĭ Bianchi.

Eĭ eraŭ nedomeriţĭ; se întrebaŭ — Ce putea face pe comte a se arĕta atât de amabil cu acel personagiu atât de ciudat.

Şi pe lângă toate acestea! acele cuvinte ale luĭ Bianchi urmate de niște surisurĭ ce păreaŭ batjocoritoare 'ĭ puneaŭ cu drept cuvĕnt în mirare.

In acel moment un orologiu începu să sune.

Erau cincĭ ore.

De abea ciocanul resună ultima lovitură, şi Enrico se sculă voind să plece.

— Te ducĭ Enrico? întrebă Margareta cu o privire provăcătoare, înţelegând intenţia vĕruluĭ sĕŭ.

— Sunt nevoit verişoară! respunse acesta, şi ḑicând aceste suvinte 'şĭ luă pălăria, salută şi eşi urmat de Margareta voind a-l petrece până la scară.

De abea uşa camereĭ se închise în urma lor şi Bianchi se apropie cu mister de comtele Marco.

— Ascultă,— ḑise el— pereţiĭ acesteia au urechĭ?..

— De ce asta întrebare? întrebă comtele tresărind.

— Veĭ vedea!.. respundemĭ maĭ întâĭ la întrebare!..

— Eĭ bine!.. ḑise comtele — poţĭ vorbi în liniște nimenĭ nu ne va deranja.

Bianchi atuncĭ se apropie de comte, şi se aşeḑă pe sofa lângă dĕnsul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Comte! ḑise el de o dată — eștĭ sigur că fratele tĕŭ este mort ?..

La aceste cuvinte, comtele Marco tresări.

Obrazul sĕu devenise de o paloare mortală ; figura luĭ cea lungăreață luase o înfățișare spĕimântătoare. ear ochiĭ sĕĭ scânteau de mănie.

Ah! — ḑise el cu o voce tremurândă — este un făcut ca toțĭ să-mĭ reamintească de aceasta !.. ca toțĭ să revie la acest lucru !. eĭ !.. dar aceasta va avea un sfârșit, și vaĭ aceluia ce 'mĭ va maĭ pronunța acest nume !... Mĕ jur că acela va fi mort !... Mĕ jur că-l voĭ ucide !..

Și Marco-ḑicând aceste cuvinte — era îngrozitor la vedere ; figură sea devenise și maĭ palidă, în ochiĭ sĕĭ strălucea mănia, ear vocea 'ĭ tremura de furié.

— Comte.., pe numele tartaruluĭ liniștește-te— ḑise Bianchi vĕḑând schimbarea ce se operase pe figura amiculuĭ sĕu.

— Sĕ mĕ liniștesc ?... ḑicĭ tu... dar este cu putință?.., se poate ca tu sĕmĭ cerĭ acest lucru, când viĭ a-mĭ tulbura liniștea pronunțând acest nume?.. Când ție se pare că găsești plăcere a mĕ tortura ast-fel.

— Marco — întrerupse Bianchi pe comte vĕḑând că acesta nu se maĭ liniștește — ascultă-mă și veĭ vedea că nu sunt vinovat ; ci din contra mĕ vĕĭ aproba din causa purtăreĭ mele față cu tine.

— Explicăte ! ḑise comtele puțin maĭ liniștit auḑind cele din urmă cuvinte ale marquisuluĭ Bianchi.

— Dacă te am întrebat de eștĭ sigur de moartea luĭ Matheo, — urmă Bianchi — aceasta am făcut — o cu inteuțiune bună.

Comtele se incruntă din nou la aceste cuvinte Marquisul continuă:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Urmarea te va convinge.

— Ascultă; — erĭ seară mĕ întorceam de la unu din amicĭi meĭ la care fusese o serată dansantă.

Putea să fie două ore din noapte, Mergeam — cu paşĭ repeḑĭ — micşorând pe fie care minut, distanţa ce maĭ aveam o parcura pînă ca locuinţa mea.

De o dată — la colţul uneĭ strade — zăresc o umbră. Maĭ întâĭ nu-ĭ dăduĭ nicĭ o atenţiune.— Şi oare de ce era să-ĭ daŭ?.. — „'Mĭ ḑiceam că este o persoană întârḑiată ca şi mine — care se întoarce la cassa sea.

Dar mare fu mirarea mea, când după ver o două sau treĭ minute de umblat, aud niste paşĭ în urma mea.

'Mĭ întorseĭ căpul.— Era umbra de la colţul stradeĭ!..

Ea părea a mĕ urmări.— Dar şi de astă dată nu ḑiseĭ nimic.

— Este natural — cugetam eŭ— ca două persóne să aibă acelaş drum — şi uă dată cu fixarea acesteĭ ideĭ ajunseĭ la poarta locuinţeĭ mele.

Dar se opri şi ea în loc: şi părea a aştepta să vadă de voĭ intra.

De astă-dată, nu maĭ era nicĭ o îndoeală; că mĕ urmăriise voind să scie locuinţa mea.

Dar ce scop avea el oare?..

Voea să mĕ assasine?..

Era ver un tâlhar?..

Urmarea 'ţĭ va arĕta, că mĕ înşelasem.

Umbra, — ca şi când ar fi voit a mi se arĕta — trecu în 'naintea mea, ast-fel că farul ce este suspendat la poartă; făcea a i se vedea trăsurile.

De abea zăriĭ, acea figură maĭ galbenă ca ceara;

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

de abea vĕdŭĭ ochiĭ sĕĭ carĭ schinteaŭ de amenințare sub orbitele lor, și scoseĭ un țipăt de groază...

Omul sĕu maĭ bine ḑis umbra ce o aveam în fața mea era fratele tĕŭ !..,

Era comtele Matheo !...

Comtele Marco tresări.

Un țipăt de groază, amestecat cu mirare lasă se scape din peptul sĕu și membrele sale tremuraŭ ca sgudnite de friguri.

— Ce spui?.. ḑisc el cu o voce ce se silea în zadar a o face liniștită : Gaetano. , nu te înșelĭ ?..

Este adevĕrat cea ce aĭ spus?..

Bianchi la aceste cuvinte, suràse într'un mod misterios.

— Acea ce 'țĭ am spus, — ḑise el— este atăt de adevĕrat în căt pot să jur de voieștĭ...

— Și... intrerupse Marco — eștĭ sigur că nu te ai putut înșela de vre-o assemănare?..

— A !.. căt despre aceasta, te asigur că nu.

— Curios !... curios ¡lucru !:.. — murmură comtele printre dinți — dar în fine ce sfărșit a avut aceasta vedenie...

— Finitul a fost că spaima mea fu atăt de mare în căt leșinaĭ...

Când 'mĭ veniĭ în simțirĭ începuse a se ilumina de ḑiuă, ear căt despre umbră, nicĭ o urmă nu era...

Nutural că dĕnsa în timpul leșinuluĭ meu dispăruse.—

— Și nu te aĭ pus în căutarea eĭ,

— Dar de unde era să încep ?.. 'țĭ am spus, dispăruse fără a lăsa ver o urmă.

— Dar dacă cea ce aĭ vĕḑt tu, nu era nimic ?..

— Ce voeștĭ a înțelege cu aceste cuvinte întrebă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Gaetano nedomerit de cuvintele comtelui.

— Dacă —ḑise Marco— în fantasia spiritului tĕu 'ţi s'a părut a vedea cea ce ḑicĭ; dacă tu viind de la amicul teŭ unde natural că aĭ gustat prea mult din vin, 'ţi se părea a vedea umbra comtelui Matheo, pe când în realitate, aceasta nu era de cât în imaginaţiunea tea ?.

Bianchi stătu un minut gănditor.

— Nu — ḑise el de o dată — Nu!.. cea ce spun este purul adevĕr!... n'am gustat de loc vinul la amicul meu... umbra am văḑut-o tot aşa de bine cum te vĕd acum... figura sea cea palidă, de pe care se respundea un miros de cadavru; privirea ochilor sĕĭ din care părea a eşi fulgere ; mâna sea care şi o plănea din timp în timp la gât, unde se vedea, încă o rană deschisă.. , toate acestea nu mĕ înşel !.. toate acestea le am vĕḑut !.. sunt sigur !.. Şi figura lui Bianchi ḑicând aceste cuvinte era atât de expresivă; privirea ochilor arĕta. atât de mult spaima, vocea 'ĭ era atât de convingătoare, în cât comtele Marco fu asigurat pe deplin că Bianchi spusese purul adevĕr.

Comtele acum era convins de Bianchi, şi cu toate acestea el tot nu credea saŭ cel puţin 'ĭ se părea imposibil cea ce marquisul 'ĭ spusese.

'I se părea că tot cea cea ce auḑise nu era de cât o improvisaţie din o mie şi una de noptĭ.

— 'Ţĭ mărturisesc Bianchi—ḑise dĕnsul după douĕ minute de tăcere în care părusĕ a cugeta, 'ţĭ mărturisesc că cea ce 'mĭ spuĭ mĕ miră şi mĕ îngrozeşte tot de o dată.

Mĕ miră auḑind povestirea tea, şi mĕ îngrozesce când cuget, când ştiŭ prea bine că Matheo este mort!. când am vĕḑut corpul sĕu rece întins pe catafalt.....

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

când am vĕḑut scoborându-l pe cosciug în bolta palatuluĭ sĕu !...

— Și acum — urmă comtele cu o groază vădită— și acum.., eată de odată, că te aud vorbindu-mĭ de dĕnsul... eată că-mĭ spuĭ că-l aĭ vĕḑut după un an de ḑile ds la moartea sea... că a fost aproape de tine...

O !.. atunc ĭ totul ar fi perdut pentru noĭ !...

Moartea sea nu ne a fost de nicĭ un folos !...

'Mĭ am mănjit dar mănele în zadar în sângele sĕu!.. 'L am lovit dar în zadar ; căcĭ el eată că n'a murit !...

— O !.. comte. , — rĕspunse Bianchi — cât despre această pot să jur că nu era cu viaţă... că nu era el cĭ umbra sea !.. da — urmă marquisul — era umbra sea, care vine să ne reamintească crima comisă !... este umbra luĭ Matheo care vine să ceară resbunare... este el, dar fără sânge !.. fară viaţă !...

— O !.. făcu comtele cu groasă — atunc ĭ nenorocire.. , nenorocire nouă !.. căcĭ putênd lupta contra unuĭ om de carne și sânge, ne este imposibil de a face aceasta contra uneĭ umbre... contra uneĭ fantome !..

— Vaĭ da !.. murmură marquisul Bianchi abea auḑibil — așa este !..

— Și cu toate acestea, — urmă comtele Marco astfel trebue sè fie... Da Gaetano !.. cea ce aĭ văḑut nu este de cât umbra sea, căcĭ corpul nu maĭ putea trăi după acea lovitură de pumnal... da ! 'l am văḑut expirând sub lovitura mea !..

De abea ḑisese comtele aceste din urmă cuvinte, și un ţipăt ascuţit.. , un ţipăt de groasă resună în sală.

Ceĭ duoĭ prietinĭ tresăriră.

Cea dintĕĭ a lor cugetare, fu de a deschide ușa ce

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Pentru ce acest mister?...

Și dĕnsul, în prada nerăbdăreĭ de a afla căt maĭ curând ce voia aĭ spune Margareta, 'șĭ luă pardesiu pe umerĭ și pălăria, și eșĭ pe poarta castelului seu, îndreptăndu-se către acela al comteluĭ Marco.

* * *

In timpul acesta Margareta se preumbla prin camara cu impacienţă.

Figura sea era de o paliditate extremă, ochiĭ seĭ roșĭ arată că dĕnsa plĕnsese, ear buzele sale murmura cu tristeţe aceste cuvinte.

— O !,. dómne !... dar, e îngrozitor cea ce 'ĭ voĭ spune !...

De o dată ea tresări.

Auḑi un sgomot ușor prin sală...

Dĕnsa deschise ușa.

Nu se înșela.

Sgomotul ce auḑea era provenit prin pașiĭ unuĭ om, și acel om, era Enrico .....

Margareta tresări la vederea vĕruluĭ sĕu, și o tremurătură sgudui toate membrele sale.

Enrico saluta.

Un moment după aceia, dĕnsul intră îa camera Margareteĭ precedat de dĕnsa.

— Eĭ bine Margareto, întrebă el vĕḑĕnd că juna fată păstreaḑă tăcerea, de ce m'aĭ chemat?... ce aĭ a-mĭ spune,

La aceste cuvinte Margareta tresări din noŭ, și o lacrimă luci în ochi seĭ.

— Plăngĭ?.. strigă Enrico văḑănd a cea lacrimă — tu plăngĭ Margareto?... dar ce lucru este care te în-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

tristează atăta ?... de ce astă mâhnire în privirea ta ?. spunem !. O, spune-mĭ întristarea care te róde și dacă va fi posibil jur că o voi departa !..

Și dĕnsul zicând aceste cuvinte, înainta cătră vara sea voind a o îmbrățișa ;— dar Margareta 'l opri cu un gest.

Enrico se retrase uimit de mirare.

— Ascultă Enrico, ḑise în fine Margareta, am sĕ'ți spun un lucru îngrozitor.

Enrico tresări.

— Și, cea ce veĭ afla, — urmă Margareta te va face ferecit.

Enrico era mirat.

— Ce era oare acea ce-ĭ va spune dĕnsa ? cugeta el.

— Fiva într'adevĕr îngrozitor ?...

— 'L va face oare ferecit ?.,..

— Dar în fine, în orĭ și ce cas ce putea fi ?.

— Enrico ! ḑise Margareta cu o voce sentiutioasă întrerupând pe junele om din cugetările sale — am găsit pe ucigașul părinteluĭ tĕŭ ! !...

Trăsnetul ceruluĭ, dacă ar fi căzut la piciórele luĭ Enrico, de sigur nu ar fi produs un maĭ mare efect de căt aceste cuvinte.

— Ce zicĭ ?... întrebă el cu o voce tunătoare, ce ai ḑis ?

— Am ḑis urmă Margareta, că am regăsit pe ucigașul tatăluĭ tĕu ... ḑic că el este părintele meu, sau maĭ bine, comtele Marco Carino, căcĭ eu nu pot fi fica unuĭ ast fel de miserabil....

La aceste cuvinte, un răcnet de turbare eși din peptul luĭ Enrico, figura luĭ devenise de o palidate extremă, privirea 'ĭ scăntea de mănie, buzele tremura

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

de agitațiune; ear mănele sale se incleștară într'un mod convulsiv gata de a lovi ...

'I se părea curios toate acestea...

'I se părea absurd ca Margareta se acuse pe Marco, pe tatul său.

Și cu tóte acestea, nu era un vis nu era părere; cea ce audise era purul adevĕr.

— Dar, cine'ți a spus toate acestea — ḑise Enrico repeḑindu-se către Margareta și smuncind-o cu furie de mănа — cine 'ți a spus toate acestea nenorocito?

Margareta tăcu un moment pentru a mai resufla, apoi cu o voce slabă ḑise:

— El!.. chiar el a mărturisit!...

— Explicăte? făcu Enrico, neadmițând ca un culpabil fără a fi constrîns să-și mărturisească o crimă.

— Ah!... Enrico ... ḑise juna fată cu o voce tristă înțeleg durerea și mănia ta!... nu-ți vine a crede cea ce-'ți am spus!.., creḑi, — poate — că e o calomnie.. dar cu toate acestea 'ți jur că este purul adevĕr!..... că nimic din căte ai auḑit nu este inventat.

— In fine cum ți-a mărturisit? întrebă Enrico cu o voce mai dulce înțelegând că făcuse rĕŭ ca se purtase atât de brutal cu vara sa.

Un trist surîs apăru pe buzele Margareteĭ la aceste cuvinte.

— Nu!... nu ... ḑise ea — nu'mĭ a mărturisit mie dar 'l am surprins mărturisindu-și crima unuĭ alt miserabil tot de felul său.

Enrico, nu înțelegea nimic din toate acestea, și aștepta ca vara sea sĕ se esplice.

'Ți aduce aminte de ḑiua de erĭ — urmă dĕnsa după o paosă scurtă; tu plecând eŭ te însoțiĭ până

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

la scară, lăsând pe comtele Marco cu Bianchi... 'ţĭ reaminteştĭ de toate aceste Enrico ?

— Fără îndoeală respunse junele om, începênd a înţelege cea ce cu două minute maĭ înainte 'ĭ se părea imposibil.

— Ei bine, — continuă Margareta — mĕ întorceam prin coridor voind a intra în salon, unde lăsasem pe ceĭ doĭ omenĭ convorbind, când tot o dată aud un nume pronunţîndu-se. Acel nume, mă făcu să tresar fără voe, şi curiósă să aud mĕ apropiaĭ de uşă şi uscultai convorbirea ce părea că-ĭ animează...

Eroare...

Eĭ vorbeaŭ de comtele Matheo .., de părintele teŭ Enrico .... şi acela pe care în tandreţa mea 'l numeam tată nu era de cât ucigaşul fratelui sĕu !..

— Toate acestea mĕ împresionară, mă îngroziră atât de mult; în cât nu mĕ putuĭ abţine de a nu scóte un ţipăt...

Cred că cititoriĭ, acum au înţeles că acel ţipăt ce Marco auḑise cu o ḑi maĭ nainte pe când convorbea cu Bianchi fusese scos de Margareta.

Enrico acum era sigur de cea ce auḑea.

Cea maĭ mică bănueală dispăruse din cugetul seu.

— Mulţumesc, Margareto — ḑise el — 'ţĭ mulţumesc; descoperirea ta în adevĕr este îngrozitore dar ea mĕ va face ferecit ?...

Şi dĕnsul se aruncă în braţele juneĭ fete şi o sărută pe frunte.

— Şi acum — urmă el dupĕ un minut — acum trebue sĕ plec !... Adio saŭ maĭ bine la revedere !..

—Unde voieştĭ a te duce ? întrebă Margareta cu o teamă ce se putea ceti în ochiĭ sĕĭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Unde în altă parte de cât a pedepsi pe ucigaș unde de cât la acel îmfam miserabil spre ai lua vîața, dupe cum și dĕnsul a luat pe cea a părintelui meu ?

— Enrico, gândește-te că este unchiul tĕu !...

— El oare a cruțat pe tatăl meu ?..

— Enrico, strigă Margareta, cugetă, că acel care a ucis pe tata, ar fi în stare de a ucide și pe fiu.

— Nu !... n'am teamă de nimic !...

Și dĕnsul eși.

— Știu ce-mĭ remăne a face acum, — murmură Margareta după ce vărul sĕu dispăruse, numaĭ dacă presimțirea mea nu mĕ va înșela...

* * *

Sunt nouă oare seară.

Lampele de după strade sau aprins de mult.

Un vĕnt dulce adie; și luna asemenea uneĭ regine 'șĭ făce calea sa vecinică prin cerul cel înstelat, trimițând asupra păměntuluĭ o palidă lumină.

O tăcere adâncă domnește prin împrejurul palatuluĭ luĭ Enrico.

De o dată niște pașĭ resunară pe pavagiu, și un om, sau maĭ bine dis, o umbră apare de după colțul uneĭ case.

Umbra înaîntează : și din timp în timp, privește în toate direcțiunile, ca și când s'ar teme de a nu fi zărită.

De o dată ea se opri.

Ajunsese în fața uneĭ case.

Era acea a luĭ Enrico.

Umbra după ce privi din nou în toate părțile, și

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

numaĭ când fu cu totul asigurată că nimenĭ nu o vede, scoase din bozunarul marel sale mantale o cheă şi deschise poarta...

Incet, încet, străbătea ea gangul ce era iluminat de o singură lampă.

— Ce voea oare ea să facă ?...

— Cine era ?...

— De unde venea ?...

— Mister !...

Figura sea nu se poate vedea, fiind maĭ cu totul acoperită de o mare pălărie, ce nu-ĭ lasă liberă decât o parte a obrazuluĭ !:..

— Şi cu toate acestea, ea trebue să fi căutat ceva.

Trecuse poate cincĭ minute de când întrase, când apăru din nou, închise poarta, bagă chea în bozunar şi se depărta cu paşĭ repezĭ.

Era şi timpul ...

Nu trecuse două minute şi Enrico sosi.

El sună.

Valetul seu, 'ĭ deschise.

Când junele om întră în camera sea găsî pe birou sĕu o a două scrisoare, tot ca şi cea dintâĭ,

Eată ce coprindea :

„Păzeste-te“ — ucigaşiĭ chiar acum sunt în „consiliu — „Cel care a ucis pe tata, voiesce „a ucide şi pe fiu.“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

XIII.

REFLECȚIUNI — UMBRA

Enrico stătu un momont nemișcat în fața biuroului său.

Dănsul cugeta la scrisoarea, la misteriosul aducător, care ca și întâia dată remase nedescoperit.

Dănsul în zadar întrebâ din nou pe servitor; acesta tăcu ca și o statue la cuvintele tânărului său stăpân.

Enrico înțelese că toate acestea erau mister; și se hotări a aștepta ver o întâmplare favorabilă, care se 'l poată pune pe urmele misteriosului aducător.

Dar în acel moment, el își aduse aminte de cuvintele Margaretei.

Atunci un nor întunecos acoperea fruntea sea; ochii aruncau scântei, figura sa devenea amerințătoare ear buzele 'i tremura de agitațiune,

— Ah! soptea el — în fine am găsit pe ucigaș!... în fine mă voi răsbuna!... și un surăs înfiorător apăru pe palidele sale buze.

'Ți mulțumesc doamne, — urmă dănsul — 'ți mulțumesc că prin puterea tea 'mi ai relevat prin unul din Ingerii tei, cea ce doream eu atât de mult.

Că 'mi ai descoperit prin vocea Margaretei, pre a cela ce a repus viața tatălui meu!...

Acum 'mi remâne a mă răsbuna!...

A-lu ucide!...

A-i lua suflarea!...

Și un fulger, de o crudă bucurie luci în ochii ei.

Dar, de o dată el trăsări ca dintr'un vis.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Ce ḍic ?.. ce ḍic eu? se-l ucid ?.. dar acesta ar fi un bine pentru dĕnsul !.. cu acesta nu mĕ voi simți rĕsbunat !... Aceasta nu mĕ va satisface !...

Nu !... nu ! ..

Cea ce voesc ... trebue, și va fi de o mie orĭ maĭ îngrozitor de cât moatea.

Voesc a-l readuce în miserie; de al face să peardă toată splendórea, toată averea sa, și numaĭ atunci când nu va maĭ avea nimic, când cel din urmă al seŭ ban va fi perdut; atunci sĕ-l lovesc !... atunci sĕ eaŭ viața !... sĕ-ĭ dau moartea !...

Atunci sermanul meu părinte va fi resbunat.

Numaĭ atunci nu voi fi sperjur...

Atunci voiu fi mulțumit !.. Atunci dar nu acum !..

Enrico ḍicând aceste din urmă cuvinte se schimbase la vedere·

Figura sea devenea palidă, privirea ochilor amenințătoare, ear buzele îĭ tremuraŭ de agitațiune.

C'un singur cuvĕnt, descoperirea ucigașuluĭ, contribuise foarte mult la expresiunea ce se vedea pe trăsurele feței sale.

In acel moment orologiu începu să sune.

Era o oră după meḍul nopței.

Enrico, ostenit, se pregătea a inta în așternut, când tot-de-o-dată un mic sgomot veni până la auḍul urechei sale.

Enrico tresări.

Cine era oare ?..!

Cine putea fi la această oară ? ..

Și... apoĭ pe unde intrase, căcĭ el, avusese grijă de a închide ușile ?...

Acestea araŭ întrebările ce și le făcea Enrico.

Dar ne maĭ auḍind nimic 'șĭ ḍise că se înșelase.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Cu toate acestea, sgomotul repeţindu-se 'l convinse de adevĕr.

Era ca niște paşĭ de om'

Enrico deveni atent.

Paşiĭ se apropieau din ce în ce maĭ mult.

Tĕnărul om se înarmă cu un revolver ce 'l luă după biurou, şi era hotărăt sĕ aştepte resultatul, — ce trebuea să urmeḑe — şi era gata a se apara în casul căud ar fi fost atacat.

In momentul în cara luase revolverul, uşa ce comunica cu marele coridor se deschise şi pe prag o statue de om apăru.

Enrico de abea o zărise, şi scoţând un ţipăt lăsa să-ĭ cadă arma din mănă.

Noul intrat, se părea că nu se aştepta la vederee luĭ Enrico, căcĭ un nor acoperi fruntea sea.

Enrico rĕmase ca împetrit, şi privea extasiat la acela ce întrase.

Nu venea a crede cea ce vedea cu propiĭ sĕĭ ochĭ.

Avea în faţa sa pe comtele Matheo.

Pe tatăl sĕŭ !... sau maĭ bine umbra luĭ!...

Pe figura sa se vedea o paliditate mortală; culoarea buzelor nu aveau nicĭ o deosebire de acea a ceri; ear ochiĭ seĭ ce părea a fi întunecaţĭ, străluceau de o lumină ferică.

Corpul sĕu uscăţiv, asemenea unuĭ schelet, era învălit într'un gulgiu, care prin culoarea sea se asemăna cu faţa pămăntuluĭ.

Măhnire şi tristeţe, se resfrăngea pe palida luĭ figură!—

Enrico, în posiţia de maĭ sus spusă, privea la această apariţiune misterioasă.

Umbra înainta cu căţĭ va paşĭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Sgomotul sec ce produse pașiĭ sĕĭ făcu pe Enrico sĕ-șĭ revie diu extas!

El se frecă la ochĭ ca și un om deșteptat dintr'un vis adĕnc și privind cu teamă prin împrejur, cu o voce tremurândă dise:

— Umbră Sfântă a părintelui meŭ !... ce cautĭ ?..... ce lucru tulbură repaosul mormântuluĭ teu ?.

Umbra făcu un gest.

— Ah !.. viĭ a'mĭ împuta că nu te am resbunat ?... că n'am ucis încă pe ucigașul tĕu ?..

Fantoma întrerupse cu un gest care însemna:

—„Nu !... „nu pentru acesta am venit !...“

Enrico înțelese acel semn.

— Atunci ce este dacă nu dorința de rĕsbunare ?.. dacă nu împutarea ?.!.

Umbra făcu un gest arătând spre biurou,

Enrico o urmă cu privirea.

Dar umbra, văḑĕnd că Enrico nu înțelege se apropriă de birou.

Enrico tot nu știa ce această misterioasă apariţiune voea sĕ facă și continuă de a urma cu privirea mișcările eĭ.

De o dată dĕnsul scoase un țipăt.

Umbra 'ĭ arĕta scrisoarea ce era pe masa luĭ de lucru.

Enrico înțelese că dorința fantomeĭ era de a nu-ș expune viața; el înțelese — acum — și era sigur — că acel aducător misterios era tot această apariţiune

— Vaĭ !....., murmură el — sermanul meŭ părinte mort și cugetul seu este tot la mine.

Și dĕnsul 'șĭ întoarse privirea către partea unde era fantoma.

Dar, o minune !.. umbra nu maĭ era acolo !... nimic

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

nu arĕta locul unde fusese dĕnsa

Nicĭ un sgomot nu arătase retragerea eĭ..,

Ea dispăruse fără a lasa ver o urmă.

Enrico era mirat. spiritul seu se tulbură de cea ce a vĕḑut.

Capul 'ı era ameţit; urechile-ĭ văjia şi toate membrele sale tremuraŭ ca agitate de friguri.

Iu zadar tĕnărul se trănti pe pat voind a adormi somnul nu se putea lipi de dĕnsul !.,. toată noaptea junele om nu putu închide ochiĭ... toată noaptea fu pentru dĕnsul un cumplit chin...

Abea cătră ḑiuă, cănd paserile începură a ciripi ; cănd o roşeaţă plăcută se zărea spre răsărit ; abea atuncĭ pleopele ochilor sĕĭ obosiţĭ se închiseră; şi peste puţin timp Enrico, era sub scutul aripelor dulceluĭ Morfeu...

XIV.

CRIMA

La o depărtare de o oră cu trăsura, de cathedrala Sfăntuluĭ Petru, — Sand Pedro, după cum este numită, se află, — în epoca cănd se petrece această istotorie, o pădurice.

Nimic nu era maĭ încăntător şi plăcut ca această pădure, compusă din lămăĭ şi portocale al căror parfum delicios îmbată de plăcere pe trecător.

Se ḑicea că acestă pădure plantată era maĭ bine de două ḑecĭ de anĭ; noĭ nu discutăm în privinţa aceasta

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

dar un forestier ar fi observat péte că lucru era prea exagerat.

In toate zilele și mai cu seama dimineața și seara o mulțime de trăsuri parcura marele aleie pe când pietonii se preumblă cu plăcere însoțiți de căte o frumoasă damă prin crângurile, și bosquetele de trandafiri ce erau plantați la spatele bufetului.

Cu un cuvênt, acest loc de predilecție al cetățenilor Romei, era, cum este astădi pentru Paris Boi-de Boulogne ; Hid-Park pentru Londra, Prater-Strase pentru Viena ; țermurile Bosforului pentru Constantinopole ; Copoul pentru Iași ; și dacă voiți o comparațiune mai apropiată, cum este șoseaua Kisseleff-fondată de generalul Rus cu același nume în timpul regulamentului organic — pentru București.

Era a doua di după scena povestită în capitolul precedent.

Soarele apusese de mult, și în locul seu apăruse luna, care 'și făcea vecinica sea cale, strĕbătând cerul cel instelat, și aruncând asupra pămêntului o palidă lumină.

Aleiurile erau pline de trăsuri, și băncile din fața bufetului oferea un aspect plăcut, prin acea că nu se vedea nici un loc gol.

Aerul era atât de plăcut, vêntul sufla atât de dulce, în cât nimeni nu cugeta la plecare.

Fie care privea natura în fața unui sifonrecoritor.

Căți-va Germani ședeau — ca în tot-d'auna — nepăsători de or-și ce frumusețe, preferind mai bine o pipă de tutun, și o halbă de bere...

La spatele bufetului, cu totul retras de ceî alți ședea un om pe o bancă.

Acest om, era Enrico.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Figura sea era mai liniştită ca în ajun ; cu toate acestea din când în când câte un nor acoperea fruntea sea; şi un oftat adânc scapa din peptu seu, la reamintirea sceneï din noaptea trecută.

Dënsul cugeta încă la acea misterioasă apariţiune, care dispăruse într'un mod atât de neexplicabil... cugeta la tatăl sëu !...

Cugeta assemenea şi la acel miserabil, căreia 'ï se datora moartea părinteluï sëu !..

Cugeta la unchiul sëu !.. la comtele Marco !..

Apoï gândirea luï se departa pentru un moment de la acest punct, şi se îndrepta într'alta parte...

Se îndrepta la Margareta !...

La acea pe care o iubea !...

La femea pentru care 'şï ar fi dat viaţa !..

In acel minut, timbrul unuï orologiu din depărtare suna nouă ore.

Aceasta, era ora la care de ordinar preumblătorï se retrăgeaŭ.

Trăsurile începu deja a părăsi aleiurile, pietoniï plecaseră, şi puţin cu puţin totul deveni deşert.

Toţï plecaseră.

Nimenï nu se maï vedea.

Cel maï mic sgomot nu se maï auḑea.

Cu toate acestea Enrico nu plecase.

El era tot în acelaş loc.

Dënsul şedea gânditor la evenimentele arëtate maï sus. Nu-i venea să plece din acele locurï atât de desfătătoare. Simţea o mulţumire stând în acest loc împresurat de o verdeaţă atât de inveselitoare şi de nişte parfumurï atât de plăcute.

Aceasta era o fericire pentru dënsul. Spiritul sëŭ cugeta maï liber aci, de parte de sgomotul oraşuluï

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

departe de palatul sĕŭ, în a căruia presenţa, 'ĭ reamintea continu, nenorocirea trecută.

Dĕnsul era atăt de absorbit în cugetărĭ ; în căt nicĭ nu observă că un om eşi de după un bosquet de trandafirĭ unde fusese ascuns.

Cine era omul acesta ?..

Ce voea oare să facă ?..

Urmarea ne va spune !.

Incet, încet umbla, dĕnsul, ferindu-se de a face ver un sgomot.

Dar or căt voea necunoscutul a nu fi observat or căt 'şĭ da silinţa se umble cu precauţiune spre a nu deştepta atenţiunea luĭ Enrico totuşĭ junele om auḑi paşĭ.

Indată el 'şĭ întoarse privirea către acea parte.

Numaĭ acum zări el pe acela ce venea.

Intre acestea, necunoscutnl se apropiase atăt de mult de Enrico, în căt acesta putu sĕ vadă trăsurile figureĭ aceluia.

La lumina luneĭ, recunoscu faţa marquisuluĭ Gaetano de Bianchi.

La această vedere, Enrico tresări fără voia sea.

I-se părea ca şi cum o săgeată inveninată 'ĭ străpunsese păntecele.

I-se părea că o nenorocire 'l va lovi.

Dar aceste gănduri nu dură mult timp. Enrico nu era omul, care să creadă în superstiţiunĭ, El aruncă la o parte toate aceste cugetărĭ şi făcăndu-se că nu zăreşte pe Bianchi — nedorind a avea ver o convorbire cu acesta — 'şĭ reluă earăşĭ posiţia sea de maĭ 'nainte. Bianchi dintr'o aruncătură de ochĭ înţelese cugetu tĕnăruluĭ om; şi un zămbet apăru pe buzele sale

De ar fi zărit cine-va acel zămbet de sigur că s'ar

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

fi înspăimântat. Batjocoră și ură era zugrăvite pe figura sea, care la lumina lunei părea ca o mască de teatru demnă de un actor.

Enrico, acum era atât de liniștit, în cât părea că uitase presența aceluĭ om, care maĭ înainte produsese asupra sea o teamă neînțeleasă.

Bianchi înainta către Enrico.

— Comte, ḑise el cu o voce batjoritoare, la dracu în colo te facĭ că nu mĕ veḑĭ ?..

Enrico tresări din nou; și drept rĕspuns 'ĭ arunca o privire care însemna :

— „Te invit sĕ 'mĭ daĭ pace".

Dar Bianchi nu înțelese sau se fĭcu a nu înțelege acea privire, și se așeḑă pe bancă lângă dĕnsu.

Enrico, se sculă ca muşcat de un șearpe, și voea a se retrage, dar un rîs hiduos și ironic scos de Bianchi 'l opri pe loc.

Sângele 'ĭ se urcă în cap și apropiându-se de marquis ḑise:

— Te invit a'mĭ explica causa acestuĭ rĕs.

— Mie mi se face această ordonare ?

— Cuĭ altuia dacă nu D-tale ?..

— Și dacă așĭ refusa ?..

— Te voĭ constrânge !..

— Sunt foarte curios a vedea în ce mod veĭ fac aceasta ?..

— In modul cel maĭ simplu ! respunse Enrico exasperat de atâta îndrăsneală, și furios aruncă mânușa în obrasul luĭ Gaetano.

— A !.. 'mĭ veĭ plăti scump aceasta !.. ḑise Bianchi deveniud palid sub stratul de pudra ce acoperea obrazul sĕŭ.

— Sunt la ordinile D-tale !.. respunse Enrico.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Voesc, acum la moment.

— Două inconveniente ne face a amăna: unul e martorĭ; cel alt armele.

— Despre arme, eată două pumnale catalane cu care ne vom lupta de minune, și Bianchi scoase din sănul său două cuțite și le aruncă la picioarele lui Enrico.

— Eĭ bine, ḑise acesta, arme avem, dar martoriĭ nu-ĭ văd ?..

— Nu ! ne vom bate fără martorĭ !..

Enrico stătu un moment gănditor; apoĭ ḑise.

— Fie, după cum voeștĭ.

Și amăndoĭ ridicară căte un cuțit de jos, și se puseră unul în fața celuĭ alt cu pumnalu aridicat în sus.

Era ceva fantastic de vĕḑut la acea oră a nopțeĭ și la lumina luneĭ cum ceĭ doĭ oamenĭ se luptaŭ.

Pe căndEnrico ataca 'șĭ remănea descoperit, Bianchi se apara făcănd tot d'auna un fel de povază pentru peptul său, din pumnalul ce 'l ținea în mănă.

Dar eată, că de o dată, posiția se schimbă.

Acum Bianchi era desvălit, și Enrico se părea că va invinge.

Junele om văḑănd aceasta, se repeḑi și dete la întămplare o lovitură în peptul adversaruluĭ său; îndată o trăsnitură resună. și pumnalul său căḑu rupt în două pe pămănt.

— Miserabile! — strigă Enrico, aĭ avut peptar !..

Nu putu ḑice maĭ mult... , o lovitură de pumnal 'ĭ tăea vocea...

Era Gaetano care profitănd de acest moment 'l lovise...

Enrico dănd un țipăt căzu jos,

Un fulger de bucurie flutură pe buzele luĭ Bianchĭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

în faţa corpuluĭ singerând al adversaruluĭ sĕŭ.

— Ah!.. şoptea dĕnsul — eată-mĕ în fine scăpat şi de tine..., în fine voĭ poseda pe Margareta!..

Şi maĭ dând o lovitură de pumnal la întâmplare în corpul luĭ Enrico, plecă ḑicând:

— Şi acum, aide la comte se-l asigur că toate s'a împliniit după dorinţa sea!..

Şi dĕnsul dispăru în negura nopţeĭ...

* * *

De abea plecase Bianchi, şi un freamăt se auḑi printre arborĭ, o umbră invălită într'o mare manta apăru, se aplică către rănit, şi luăndu-şĭ în braţele sale se departa prin acelaşĭ loc, de unde venise...

XV.

EARĂŞI FANTOMA

In timpul acesta, Bianchi luând o trăsură ajunsese la comtele Marco.

— Eĭ bine, ce este? 'l întrebă acesta văḑăndu-l.

— Eată că am venit se reclam promisiunea tea!..

— Sciĭ prea bine, condiţia ce avem amĕndoĭ?..

— Da!..

— Eĭ bine?..

— Totul este gata!..

— Nu înţeleg?..

— Enrico nu maĭ este!.....

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Marco la aceste cuvinte tresări, și o rază de bucurie acoperi figura sea.

— Ce spuĭ ?.. întrebă el cu o voce tremurândă ! este adevĕrat ?..

— Atât dĕ adevĕrat, după cum mĕ numesc Gaetano Bianchi ! — Și dănsul explică înțĕăte-va cuvinte luĭ Marco scena ce avusese în pădure cu Enrico, și acum — țisc Bianchi — dacă nu te încredințezĭ aidem împreună spre a te asigura.

Marco nu aștepta sĕ-ĭ se țică acelașĭ lucru de două orĭ.—

El voea cu or-ce preț a fi sigur de cea ce audise.

Dorea ca Enrico să fie mort ..

Voea aceasta spre a-l moșteni.

Spre a-ĭ răpi averea...

Miserabilul calculase toate foarte bine,

Prevĕțuse cel maĭ mic lucru...

Atât numaĭ că dĕnsul uitase că există o ființe supremă...

Că este o providință !..

Că există un Dumnețeŭ ! ! !..

Comtele Carrino luănduși pardisiul, eși cu Bianchi și suindu-se în trăsură, luară drumul păduriceĭ.

Acum recoarea devenise puțin cam simțitoare, și cerul începuse a se acoperi cu norĭ.

Stradele eraŭ deșarte, și nicĭ un sgomot nu se auțea de cât resunetul signalelor ce daŭ sergențiĭ de noapte.

Trăsura continua de a merge, străbătând ulitele cu iuțeală.

Vĕntul sufla cam recoros din spre răsărit; și greeriĭ eraŭ animațĭ în vecĭnicul lor concert de cănteče sgomotoase.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

De o dată, trăsura la un semn al lui Bianchi se opri.

Ajunsese la intrarea păduricei.

Ambii se coborară, și Bianchi plătind birjarului 'l concedie.

Ei înaintară printre stufișuri și bosquetele de trandafiri. Prin împrejur o adâncă tăcere domnea.

In cele din urmă ajunseră la spatele bufetului.

— Mai este mult?., întrebă Marco.

— Incă două pași, și vom ajunge, respunse Bianchi

Comtele tăcu,

Și ambii 'și continuară drumul.

— In fine, dise Bianchi după câte-va minute de umblat, eată-ne ajunși.

Intr'adevĕr ei ajunseră la locul unde cu două ore mai 'nainte se sevârșia crima...

Prin împrejur se vedea iarba calcată de picioare și vr o două bosquete de trandafiri rupte.

— Dar unde este ?.. întrebă Marco făcând alusiune la cadavru lui Enrico nevĕdĕndu-l nicăeri.

— Intr'adevĕr !.. dise și Bianchi.

— Se vede că am greșit drumul respunse comtele.

— Tot ce se poate cu intunerecul ce domnește aci..

Dar în acel moment, luna apăru dintr'un nor și grație lumineĭ sale argintiĭ le arĕtară că se înșelase că nu greșiseră calea.

La o mică distanță de o bancă, un mare lac de sânge arĕta că acolo fusese corpul lui Enrico.

Bianchi era mirat,

Nu credea cea ce vedea cu propriĭ sĕĭ ochĭ.

'I se părea jucăria unui vis.,.

'I se părea ca imposibil acea despariție...

— Cine luase cadavrul?..

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Ce se făcuse?..

— Unde era?..

— Unde se dusese?..

Toate acestea pentru dĕnsu nu era decăt un mister. Nu scia ce să creadă!.,

La idea că Enrico s'ar fi sculat, și ar fi plecat nicĭ nu cugeta, marquisul era foarte sigur că lovise de moarte pe nepotul comteluĭ Carrino.

Marco, asemenea unuĭ statuĭ de marmoră, palid desfigurat, privea la sângele de pe pĕmânt.

Acest miserabil, cugeta ca acea dispariţiune să nu 'ĭ fie fatală...

Cugeta ca prin aceasta nu va putea să-l moștenéscă,..

Să-ĭ răpească averea...

Această fiinţă perversă, care lovise pe tată, ca și pe fiu, tot nu părăsise acea idee...

El tot voea a avea averea...

Dĕnsul tot dorea să răpească.

Dorinţa de a avea banĭ, instinctul sĕu de fiară răpitoare 'l făcuse criminal...

Și eată acum, că toate cele ce făcuse eraŭ zadarnice...

Eată că crimile sale eraŭ nefolositoare, în faţa dispariţieĭ cadavruluĭ...

Marco tremura de mănie, la idea, că s'ar putea să nu fie el moștenitor.

De o dată un sgomot resună prin împrejur.

Ceĭ duoĭ oamenĭ îl auḑiră.

Ambiĭ tresăriră.

— Cine putea fi? se întrebaŭ dĕnșiĭ.

— Dacă ar fi Enrico?.. cugetaŭ eĭ.

Sgomotul se repetă din nou, dar de astă dată maĭ tare.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Era ca și o făeșitură prin bosquete, apoi niște pași resunară pe pământ; și mai în același timp o umbră neagră apăru.

Comtele și Bianchii erau îngroziți de frică.

Le înghețaseră până și sângele în vine.

Aveau din nou în fața lor, umbra comtelui Matheo Fantoma înainta încet către Marco și Bianchi.

Figura sea, era de o paliditate extremă, buzele galbeni și ochii sĕi stinși, părea a arunca fulgere de mănie și amenințare.

Lumina cea palidă a lunei privea la aceste trei personage, și arunca împrejur o lumină argintie.

Arborii și bosquetele de trandafiri, luceau la lumină astrului ceresc, întocmai ca un decor de teatru la lumina gazului.

Marco și Bianchi părea că duoi spectatori și actori tot de o dată la scena ce se va întâmpla.

Fantoma mai înainta cu câți-va pași.

Cu cât dĕnsa înainta, cu atât Marco și Bianchi se retrăgeau.

De o dată dĕnșii, simțiră la spatele lor, o resistență era un arbore secular care le împedeca retragere.

Acum trebuiră a sta pe loc.

Nu mai puteau să se retragă.

Sperioși se uitau la Fantomă.

Acesta cu brațele încrucișate, ca și o aparițiune care vine spre a cere compt unor vinovați, înainta către dĕnșii.

Un moment în urmă ea fu la duoi pași de Marco și Bianchi.

— Ce voești ?.. ce cauți ?.. întrebară amândoi de o dată, cu o voce tremurândă de teamă.

La aceste cuvinte fantoma isbucni într'un rîs.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Acest rîs 'l înghețară de spaimă.

Acest rîs 'i făcură a tremura din toate membrele

— Ce cauți ?. mai întrebă Bianchi.

— Pe voi vĕ caut !.. ḑise în fine umbra, și vocea ei li se părea ca eșită din mormânt — pe voi vĕ caut !..

La aceste cuvinte Marco și Bianchi se cletinară spre a nu cădea.

— Da !.. urmă fantoma — pe voi vĕ caut pe voi miserabili ucigași !.. pe voi care a-ți săvârșit încă o crima !.. pe voi care ați ucis pe Enrico ! , Dar temeți-vĕ de rĕsbunarea care mai târḑiu va bate la ușa palaturilor voastre !... temeți-vĕ de acel ochiu privighetor care vede toate la lumina ḑilei, ca și la întunerecul nopței,,. temeți-vĕ de rĕsbunare !,..

Temeți-vĕ ḑic. de dreptatea lui Dumneḑeu !,..

Atât comtele Marco, cât și Bianchi, înpăăimântați de toate câte vĕḑuseră și auḑiseră, dĕnd câte un țipăt se cletinară și căzură jos...

Eraŭ leșinați . . . . . , . . . , . .

. . . . . , .

* * *

O oră dupĕ aceasta, recoarea nopței 'i făcură de 'și reveniră în simțiri...

Se uitară prin împrejur...

Nu era nimeni...

Nici un sgomot nu se auḑea...

Locul unde, fusese fantoma era gol...

Ea dispăruse fără sĕ lase ver o urmă...

Fără să ḑică un singur cuvĕnt unul altuia, se sculară și plecară către oraș.

Acum afară — se luminase de tot.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Cel din urmă nor dispăruse, și cerul aparea în tótă seninatatea luĭ.

Miĭ de candele lucitoare sclipea pe bolta cenușie și luna asemenea unui glob luminos, se preumbla majestos printre reteaua de stele, întocmaĭ ca o regină prin mijlocul supuselor seale; aruncând asupra pământuluĭ argintia sea lumină.

Bianchi și Marco mergeaŭ alăturĭ unul de altul.

Din când in când căte un suspin scăpa din adâncul pepturilor lor.

Figurile lor era de o paliditate eztremă; în privirea ochilor lor, se citea spaima; ear buzele lor eraŭ galbene ca ceara.

— Ce credĭ de toate acestea? întrebă Bianchi pe tovarășul sĕu de drum.

Marco făcu un gest, și dete din umerĭ într'un mod care ar fi însemnat:

— Nu știu nimic!..

— Ce credĭ de cea ce aĭ văḑut? întrebă din nou Bianchi nevĕḑând gestul luĭ Marco, și credĕnd că nu fusese auḑit,

— Cred, ḑise în fine Marco — că am intrat într'un joc urăt, și 'mĭ este teamă sĕ nu perdem partida.

Nu te întreb de aceasta!..

— Atuncĭ de ce?..

— De dispariția cadavruluĭ, de acea apariție misterioasă care ne amenința; voesc să ḑic de fantoma comteluĭ Matheo!..

— Oh! înceteaḑă cu aceste cuvinte, ḑise Marco, căcĭ ele mĕ înspăimântă!

— Ca și pe mine!.. șopti abea auḑibil Bianchi.

Fu un moment de tăcere.

In timpul acesta eĭ eșiră din pădure și ajunseră la

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

barieră; de aci se zărea strada principală întreruptă de niște micĭ curbe, zăcând într'un imens cerc de lumină.

Un suspin de ușurare scapă din pepturile ambilor prietinĭ, când se văḑură eșiţĭ din selba, care le producea o așa de mare fricĭ.

Figurile lor se maĭ liniștise, și 'șĭ recăpătase culoarea lor obișnuită.

— In sfărșit!. șoptiră amândoĭ 'ntr'un glas... în sfărșit eată-ne scapaţĭ!...

O trăsură întărḑiată, ce staţiona în apropiere fu luată de dĕnșiĭ.

Marco și Bianchi se urcară în năuntru; și un moment după acea trăsura începu a străbate cu iuţeală stradele capitaleĭ.

— Asculta Bianchi— ḑise Marco de c dată— sunt atăt de turburat, în căt dacă aĭ voi să dormĭ la mine 'mĭ veĭ face cel maĭ mare serviciŭ.

Gaetano, care și dĕnsul dorea să nu fie singur, primi bucuros ospitalitatea ce-ĭ oferea comtele Carrino.

Trăsura 'șĭ continuă drumul sĕu — și caiĭ sub biciul conductoruluĭ, mergeaŭ în galopul cel maĭ mare.

In fine aproape după un sfert de oră apăru la capul stradeĭ Quirinal.

La o departare de ver-o cincĭ-ḑecĭ stănjenĭ se zărea la lumina farelor, zăcând în întunicime palatul comteluĭ Marco.

După căte-va minute trăsura ajunse în dreptul sĕu, și la un semn al luĭ Marco, visitiul opri caiĭ la pórta palatuluĭ,

Ambiĭ se scoborară, și plătind conductoruluĭ îl congediară.

Comtele se apropie de sonerie, și puse degetul pe buton.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Un sunet se auḑi.

Două momente în urmă, un servitor le deschise şi Marco însoţit ḑe Bianchi intrară în coridor.

Servitorul aprinse lămpile, şi voi să se depărteze, când fu oprit de Marco printr'un gest.

— Fiica mea s'a culcat? întrebă el.

— Nu segniore, respunse servul, signiora nu e acasă.

Marco tresări la aceste cuvinte; pe când pe fruntea luĭ Bianchi apăru un nor.

— De mult a eşit? maĭ întrebă comtele.

— O jumătate oră înaintea sosireĭ D-vóstre segniore.

— Bine, ḑise comtele, acum te poţĭ retrage.

Servitorul dispăru.

Marco nu ştia, ce să creadă de cea ce-ĭ spusese valetul.

— Unde s'o fi dus ea la această oră? se întreba el şi un presimţimênt funest 'ĭ umbla prin minte.

Ca să se asigure, intră în camera fiiceĭ sale, aprinse o lampă şi vḗḑu că cuvintele valetuluĭ eraŭ adevĕrate;

Tocmaĭ, voea a se retrage, când o hărtie îndoiĭă ce era pe masă de toaletă a Margareteĭ 'ĭ isbi vederea.

Marco se apropie maşinalicește de massă, luă hărtia şi cu o mănă tremurândă o deschise.

Era slova Margareteĭ.

Privirea comteluĭ căzu cu lacomie pe dĕnsa.

Eată ce citi:

„Comte“

„Ştiu totul“—„Ştiŭ că aĭ ucis pe fratele „tĕu.— Te cred capabil de or şi ce crimă. „—Sunt sigură, că nu pot fi fiica unuĭ mi- „serabil de felul tĕu.— „Plec“ —„Mĕ duc „spre a-mĭ regăsi pe adevĕratul meŭ pă- „rinte—„Adio“— Ne vom revedĕa“

„Margareta“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Comtele Marco, citind aceste cuvinte, dete un țipăt de groază.

Figura sea devenise îngrozitoare, privirea ochilor amenințătoare și buzele-i tremurau de furie.

La țipătul său, Bianchi,—care rămăsese în camera cea altă — apăru pe prag.

— Margareta nu mai este, strigă comtele văḑând pe Bianchi, și dĕnsul 'i explică pe scurt cum dĕnsa dispăruse, evitând însă de a-i spune că se dusese spre a-și regăsi pe adevĕratul tată.

La aceste cuvinte Bianchi tresări.

Toate simtimentele lui cele rele, se desfășurară auḑind acestea; toată pasiunea ce o avea pentru Margareta se transformă în ură contra lui Marco creḑĕnd ca acesta inventase acea fabulă, numai pentru a nu-i da pe Margareta.

— A-!.. ḑise el— creḑi că cu aceasta, veĭ scăpa ?. te înșelĭ comte am o garanție, iscălitura tea !.

— Liniștește-te Gaetano... nu voesc să te înșel, și ca probă eată, citește această scrisoare, și te veĭ convinge de adevĕrul cuvintelor mele; și dĕnsul întinse epistola lui Bianchi,

Acesta o luă cu o mână tremurândă o deschise, și 'și aruncă privirea pe dĕnsa.

Dupĕ căte-va minute, fără a ḑice un singur cuvânt, o dete înapoi lui Marco.

— Eĭ bine, acum creḑĭ ? întrebă acesta.

Gaetano de o cam dată nu respunse — el părea gânditor la cuvintele ce citise.

— Și cea ce scrie Margareta, asupra misteruluĭ nașterei sale; întrebă Bianchi după căte-va minute de tăcere — adevĕrat este ?..

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Marco clăti din cap, și cu o voce abea auḑibilă murmură acest singur cuvĕnt:

Da!..

XVI.

DECISIUNEA

Căte-va cuvinte despre Margareta, vor explica cititorilor plecarea acestea.

Ne aducem aminte că la ultima întrevedere a sea cu Enrico, cănd dĕnsa descoperise vĕruluĭ sĕu pe ucigaș exlamase dupĕ eșirea tĕnărulu om.

— Știŭ ce 'mĭ rĕmăne acum a face!. numaĭ dacă nu mĕ voĭ înșela în presimțirea mea...

De atuncĭ sermana fata se schimbase foarte mult.

Figura sea altă-dată, veselă devenise tristă, privirea ochilor măhnită, și pe buzele sale un surîs amar.

Era tristă sermana de cea ce aflase.

Cugeta la misterul ce acoperea existența sea.

Era sigură că un mister groasnic plana asupra naștereĭ sale.

Era sigură că dĕnsa, nu era fiica comteluĭ Marco.

— Dar, atuncĭ; se întrebă dĕnsa; cine e tatăl meu.

Și la această întrebare n'avea nicĭ un rĕspuns.

Și cădea din nou în triștețea sea.

Căte o dată însă 'șĭ reamintea de o povestire ceĭ făcuse Enrico, și atuncĭ o schinteă fugitivă de bucurie schintea în ochiĭ sĕĭ.

— Da! strigă ea, da!. acesta trebue să fie!..

Nu mĕ înșel!,.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Presimțirea 'mĭ spune că el este... Și atunci dĕnsa 'șĭ da toate silințele spre a 'șĭ ascunde bucuria de comtele Marco.

Dĕnsa se gândea necontenit la mijlocul cum să se depărteze fără să lase comtelui ver un prepus.

Cugeta la planul de a sĕ depărta de acea casă în care petrecuse anii copilăriei sale, și de oare acum avea groază ; — când tot de o dată ocasia 'i se presenta întocmaĭ după dorința sea.

* * *

Era a doua ḑi după descoperirea îngrozitoare ce 'i făcuse lui Enrico.

Timbrul unui orologiu așeḑat pe seminelă sunaŭ ḑece ore noaptea.

Margareta era cugetătoare șeḑând pe un scaun cu totul resemat de masă.

De o dată, ea fu întreruptă din visurile sale, prin sunetul unui clopoțel ; și două minute după acea auḑi un sgomot prin cordor.

Curioasă ca toate femeile, crapa puțin ușa și ḑări figura lui Bianchi.

La această vedere, dĕnsa tresări ca mușcată de un șarpe.

Vederea aceluĭ om 'i se părea ca prevestitoare de nenorocire.

Simțea că o nouă nefericire se va întâmpla.

Două saŭ treĭ minute după acea auḑi din nou sgomot ca niște pașĭ.

Dar de astă-dată, eraŭ și vocĭ.

Era vocea lui Marco și a lui Bianchi.

Dĕnșiĭ șopteaŭ, niște cuvinte neînțelese pe care Margareta nu le auḑea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Uu moment în urmă, pași și vocile se perdură, și după puțin timp uruitura unuĭ trăsurĭ anunțară juneĭ fete, că ambiĭ plecaseră.

Deja sgomotul trăsureĭ, se perduse în depărtare, deja totul era în tăcere, și cu toate acestea, Margareta ședea nemișcată având înfățișarsa uneĭ statuĭ eșită de sub daltă celuĭ maĭ mare maestru din lume.

Dĕnsa nu 'șĭ putea explica sosirea luĭ Bianchi, și apoĭ plecarea comteluĭ Marco cu acel cm.

— De ce venise Bianchi?..

— Pentru ce luase el pe Marco ?..

— Unde se duceaŭ eĭ oare ?..

— Care le era scopul ?..

— Ce voea eĭ să facă ?..

Acestea ĕraŭ întrebările, ce se născeaŭ de o dată în spiritul tinereĭ fete. Și cea ce este maĭ rĕu într'o ast-fel de pozițiune, dĕnsa nu găsea nicĭ un respuns.

Dar de o dată Margareta tresări.

Trăsurile figureĭ sale de astă dată arĕta hotărâre nestrămutată, privirea ochilor eura decisivă.

Se părea că o ideă i venise.

Prin schimbarea ce ee operase în dĕnsa într'o singură clipă, lesne se putea cunoaște, ea 'șĭ aminti de un lucru ce părea ca o intereseadă în gradul cel maĭ mare; și un zâmbet trist apăru pe figura sea.

— Aide !.. ḑise ea — ast-fel trebuea să fie !..

Și dĕnsa ḑicând aceste cuvinte se așeḑa la masa sea de lucru luă condeiul și scrise scrisoarea pe care am vĕḑut'o că a găsit comtele Marco.

După ce fini de scris, șeḑu gânditoare la cea ce trebuea să facă, apoĭ se sculă, îndoi scrisoarea în patru, și o puse pe masa sea de toaletă.

De abea isprăvise aceasta de făcut, când auḑi un

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

sgomot prin coridor.

Margareta tresări.

— Daca ar fi Marco?..

— Dacă s'ar fi întors?..

— Dénsa nu 'şĭ putu stăpăni un simţimânt de grózĕ la acoastă cugetare.

Atuncĭ totul ar fi fost perdut pentru dĕnsa.

Ea nu maĭ putea a 'şĭ pune în lucrare planul sĕŭ.

Dar uşa deschizându-se în acel moment, vĕḑu că se înşelase.

Pe prag apăru o junĕ cameristă.

— Segnora, — ḑise dĕnsa — este ora când vĕ culcaţĭ de obiceiŭ... aştept ordinile D-voastră.

— Poţĭ să te retragĭ Olimpia — respunse Margareta cu un suspin de uşurare; nu mĕ culc .. voĭ eşi!..

Camerista înţelese ordinul juneĭ sale stăpâne, şi făcând o inclinare respectoasă dispăru.

De abea eşise servitoarea, şi Margareta luă pe sine o mare manta, puse pe cap un voal care 'ĭ acoperea maĭ tot obrazul, şi deschizând uşa, dispăru pe poarta palatuluĭ, fără să ḑică un singur cuvĕnt servitoruluĭ care era mirat în cel maĭ mare grad de procedarea tinereĭ sale stăpâne...

XVII

TATĂL ŞI FIICĂ

In centrul stradeĭ „Piatzeta de Spania" se înalţă -o frumoasă şi magnifică zidire. Această clădire, îm

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

podobită cu acele retele în ḑidărie care face asupra trecătorului impresia şi reamintirea faimoasei Cathedrale Notre Dame din Paris, era palatul principelui Cuniberti.

Această zidărie era compusă din două etaje; mărginită de jur în prejur, — afară de faţada care da în stradă — de o grădină încântătoare.

In partea din dos, d'asupra etagiului întăi era suspendată şi ţinută de niște stălpi gicanteci o terasă, care avea privirea în grădina.

De multe ori, şi pot ḑice mai în tot d'auna principele şedea pe aceasta terasă până noaptea târḑiu.

Era în aceaşi ḑi când se petrecea cele relatate în capitolul precedent.

Principele şedea adâncit în cugetări pe un mare fotoliu dintr'o cameră tapetată cu stofe Indiene, şi care da pe terasa.

In acel moment orologiul palatului suna ḑece ore noaptea.

De abea ciocanul bătuse ultima lovitură, şi principele se sculă de pe fotoliu, şi înainta către terasă.

Ajuns aci, dênsul se rezemă cu mâna de balustradă şi căḑu din nou în cugetările sale.

Cugeta la nenorocirile ce 'l lovise, cugeta la tinereţele sale perdute; la acea sermană Iosephina care perise fără a spune cel puţin numele călăului său.

Apoi dênsul, 'şi reamintea şi de răpirea fiicei sale de răpirea aceluĭ odor atât de scump, care singur ar fi putut să-l console şi să mai uite durerea sea.

La toate acestea se gândea principele Cuniberti şi din când în când, câte un suspin adânc scapa din fundul peptului seu...

Afară era o noapte splendită.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Nenumĕrate candele lucitoare sclipeaŭ pe bolta cerească, şi luna cu palida sea lumină 'şĭ trimitea razele sale asupra pămăntuluĭ pentru al consola de dispariţia celuĭ alt frate ceresc din timpul ţileĭ.

Un vĕnt dulce, — o adiere uşoară — o boare plăcută, sufla resferănd pletele cele maĭ mult albe ale principeluĭ.

Dĕnsul privea în tăcere frumuseţea natureĭ. Mirosea cu deliciu profumul cel îmbătător al florilor ce se urca pănă la el.

Pentru dĕnsul aceasta, era o fericire în nenorocirea sea.

Era singura sea dorinţă...

Singura plăcere...

Singura sea bucurie..,

Era aproape două ore de cănd şedea în această posiţiune. cănd scărţiitul uneĭ uşĭ, —ce da pe terasă — 'l întrerupse din visurile sale.

Se întoarse către partea de unde venise sgomotul.

Un servitor înaintă către dĕnsul, închinăndu-se cu respect.

— Ce este Jacope ?., ţise principele, nu ştiĭ obiceiul meu că nu voesc ca nimenĭ să mĕ tulbure din liniştea mea ?..

— Ertare Segniore, respunse acesta, 'ţĭ jur că n'aşĭ fi făcut pentru toate bogăţiile din lume, dar ce va nexplicabil s'a întămplat.

— Ce este ?..

— O femeă.,..

— Ce femeă ?.. întrebă principele tresărind, ca şi cum 'ĭ s'ar fi părut că femea despre care este vorba nu-l va fi necunoscută

— O femeă Segniore, urmă Jaccopo, o femeŭ vă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

caută întrebând dacă o puteți primi.

O scânteie fugitivă de bucurie scinteia în ochii principelui la cuvintele valetului.

Dar această nu dură mult.

Tristeța apăru din nou pe palida sa figură.

— Și dicî, întrebă din nou principele, că acea femeie întreabă de mine ?

— Da !...

Principele cugeta un minut.

— Este o cerșetóre gândi el — apoi tare.

— Dăi din caseta ce am destinat pentru sermani.

Servitorul surise într'un mod misterios.

— Am voit, dise el, a face cea ce D-vóstră 'mi dîceți, dar ..

— Dar ce ?... întrerupse principele plictisit de această convorbire ce începuse al obosi

— Ea n'a voit a primi, — urmă Jacopo, — Nu !.' 'mi a dis dênsa — „nu pentru bani am venit aci, „vestesce pe stăpânul teu. Am o mare trebuință de dênsul.“

Ochii asesteî femeî, gestul eî era așa de înpunător în cât mĕ simțiî dominat, și nescind ce fac am venit spre a vĕ întreba ce ordonațî.

— Introdu pe acea femeă aci ! dise principele curios să vĕd ce voește, dacă nu mila de la mine ?.

Un moment după acea, servitorul întrodusă pe femeia despre care era vorba.

Era acoperită cu o manta mare neagră. Trăsurile figureî nu se putea deosebi din causa unuî des voal care îî cădea pe obraz.

Gesturile eî, și stofa mântaleî sale, aretașî principeluî că avea în fața sa o femeă din lumea elegantă

De alt-mintrelea — lucru ciudat — de abea o zi-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

rise, — nicĭ nu-ĭ cunoscea — figura şi se simţea atras către dĕnsa întocmaĭ ca o bucată de fer moale către un magnet.

Femea volată înainta către principe.

Ludvigo Cuniberti era mirat de această procedare pantomimică a necunoscuteĭ.

Dar mirarea sa trecu peste or ce limiște, când auḑi pe străină ḑicându-ĭ sĕ concedieze pe servitor.

Principele dominat de vocea necunoscuteĭ îndepleni cererea sa

— Principe — ḑise străina după dispariţia servitoruluĭ, fapta mea poate te mira, dar mĭ voĭ explica în două cuvinte purtarea mea faţă cu D-ta.

Principele făcu un gest din cap, care însemna că este dispus de a asculta, şi invită pe străina a lua loc, pe scaun — Necunoscuta îndepleni dorinţa principeluĭ.

— Ascultă principe — ḑise ea din nou după un minut de tăcere, întrebarea ce-ţĭ voiu face este puţin cam indiscretă dar totuşĭ trebue făcută pentru a asigura liniștea D-tale, şi încă a uneĭ alte fiinţe nenorocite.

Principele ’ĭ se păru că voacea necunoscuteĭ ḑicând aceste cuvinte tremura, şi păru asemenea că zăreşte o lacrimă strecurându-se din ochiĭ sĕĭ mascaţĭ prin voal.

— O puteţĭ face doamnă respunse el neîncedând de a privi pe străină.

— O voiţĭ dar?.. întrebă necunoscuta.

— Da !,..

— Şi nu veţĭ fi supărat dacă cuvintele mele v’ar reaminti de ver o durere?

Principele tresări la aceste cuvinte.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Dar, totuşĭ curiosăitatea avu maĭ multă putere asupra sa de căt sentimentul inimeĭ sale şi ḑise :

— Nu !.... nu !...

— Eĭ bine atunceĭ fie !!..

Fu un momert de adăncă tăcere.

Principe — ḑise de o dată necunoscuta, aţĭ avut ver o fiică ?..

Ludvigo tresări la aceste cuvinte şi se uita cu miarre la străina.

— Oh da !... am avut, dar acum n'o maĭ am !.. un miserabil, un infam pe care încă nu 'l am putut descoperi 'mi a răpit'o !... mi-a furat'o şi vaĭ !... cine ştie dacă maĭ trăeşte !.. şi un suspin adĕnc eşi din peptul seu.

— Liniştĕşte-te Principe, fiica ta nu ĕste moartă ḑise necunoscuta, ea trăeşte...

Un fluid magnetic de sigur nu ar fi produs un maĭ mare efect asupra principeluĭ, ca aceste cuvinte.

— Trăeşte !... strigă el, trăieşte ?... ḑicĭ că trăeşte?

— Da !... trăeşte !...

— Dar cine eştĭ tu, fiinţă misterioăsă care te ascunḑĭ sub un voal, cine eştĭ tu care 'mĭ aducĭ o veste atăt de fericită ?..

Ună mare turburare să părea că este în sufletul necunoscuteĭ, şi vocea sa murmură abea auḑibil.

— Doamne !... fă ca presimţirea să nu mĕ înşele...

— Spunemĭ cine eştĭ ? întrebă din nou principele, respundemĭ !..

— Eĭ bine ḑise necunoscuta cu o voce tremurăndă — sunt fica tea !... Şi dĕnsa 'şĭ dete voalul la o parte.

Era Margareta !...

Un strigăt de bucurie, un strigăt intocmaĭ ca uneĭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

lupoice când 'şĭ regăseşte puii, fu scos de principele la aceste cuvinte, şi în culmea fericireĭ se aruncă în braţele acelea care îl aştepta cu mâinele deschise...

Era adeverat principele recunoscu pe fica sa.

Printr'o norocire sau maĭ bine ḑis printr'o întâmlare fericită acea care se pretindea de fiica sea, era imagina Iosefineĭ ,.. a femei atât de mult iubită.

Principele era sigur, nu maĭ avea nicĭ o îndoială, avea în faţa pe fiica sa...

Bucuria amândorara era foarte mare.

Ne este greu dacă nu imposibil de a dessrie toate acele exlamărĭ de ferecire eşite din inima unuĭ om. Pana ne tremură în mâna numaĭ cugetând la acéstă ideă.

Ea nu este în stare de a putea spune bucuria tatuluĭ regăsind pe fica...

Bucuria ficeĭ regăsind pe tatal seŭ...

Numaĭ aceia càre aŭ fost într'o ast-fel de nosiţie ar putea s'o simtă, dar nu şi a o spune.

— Oh! fica mea!... fiica mea!.. strigă bătrânul principe neîncetând de a săruta pe copila-ĭ regăsită, cată bucurie!... cată ferecire...

— Oh! doamne!., continuă el, eartămĕ dacă în suferinţa te am suparat!.!

Dacă în nenorocire te am blestemat!...

Acum sum ferecit!...

Acum sum mulţumit!...

Nu maĭ doresc nimic!..

Singura mea dorinţă este satisfăcută!...

Singura mea voinţă e mulţumită!...

Acum când nu maĭ am nicĭ o dorinţă, când ceruĭ 'mĭ îngădue de a trăi în linişte ultimiĭ anĭ a bătrâneţelor mele, acum când te am regăsit, ert cu bucu-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

rie pe acel om care mi te a răpit, și din causa căruĭ am suferit atăt!...

'Lŭ erțĭ tu tată!... ḑise Margareta, dar eu nicĭ odată.

Principele era mirat.

— Și de ce întrebă el?

— Pentru că te a făcut a suferi atăt de mult, pentru că ne a despărțit unul de altul.

— Dar dacă 'tĭ o cer eu?

Margareta cugeta un moment...

Ei bine? întrebă principele văḑĕnd tăcerea Magaretei.

— Ei bine te refus!...

— Te rog — voi a ḑice principele.

In zadar părintele meŭ vor fi or-ce cuvinte nu mĕ voĭ îndupleca.

Am făcut un jurămănt, am jurat de a ne resbuna și nu voesc a fi sperjur, cred că chiar D-ta nu dorești a face cu prețul aceasta cea ce îmĭ cerĭ?

Ludvigo înțelese că Margareta era neînduplicată în voința sa, și de acea nu maĭ vorbi nimic în privința această.

— Dar cine e omul care te a răpit? întrebă el după o pausă scurtă, cine e omul acela contra căruia aĭ o ură atăt de mare?

La aceste cuvinte Margareta surăse cu amărăciune.

— Oh! nu!.., nu!... ḑisi ea, nu trebue să știĭ numele luĭ!... nu trebue să stiĭ cum se numesce până în ḑiua în care mĕ voĭ resbuna.

'Ți-l voi ascunde cât timp va fi în viața!!.

'Ți voi ascunde numele luĭ până în ḑioa în care 'șĭ va expia crimele sale...

FINELE PĂRȚEI INTEIA

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Tabla de Capitluri la Volumu I.

PROLOGUL

I. Comtele şi fiul său. II. Ceĭ doĭ Mascaţĭ
III. Jurămăntul de resbunare.

PARTEA I.

I. Vănătoarea
II. Comtele Marco
III. Scrisorea Mister
IV! Locaşu fericireĭ
V. Principele Cunib.
VI. Urmare pov. lui Cuniberti
VII. Drama Nopţeĭ
VII. Enrico şi Margareta
IX. Gaetano Bianchi
X. Mama Lucreţieĭ
XI. Proectu — Fantoma
XII. Marco e ucigaşu.
XIII. Reflecţiunĭ—Umbra
XVI. Crima
XV. Earăşi Fantoma
XVI. Decisiunea.
XVII. Tatăl şi fica

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

PARTEA II.

Principele Indian

I.

BALUL REGELUI

Era într'o Duminică seară.

Saloanele palatului regal străluceau de lumină.

Regele Victor Emanuil ua bal.

La o mesă dintr'o cameră — împrovisată pentru fumat sta Regele cu doĭ barbaţĭ.

Aceştĭ barbaţĭ eraŭ principele Cuniberti şi marele general Garibaldi.

Garibaldi era un om ca de 55 anĭ; figura sea împresurată de o mare barbă neagră era imposiantă; ochiĭ seĭ scânteau de inteligenţă şi menţinerea corpuluĭ arăta că posedă o forţă herculană.

Orologiul palatuluĭ sunase 10 ore.

La această oră este prea de vreme a începe un bal şi de acea invitaţiĭ nu se grăbeau a veni,

Din timp în timp câte un valet galonat apărea pe prag anunţând sosirea unuĭ nou invitat.

Convorbirea ce ţinea regele cu Coniberti şi cu Garibaldi părea a fi animată.

Însuşĭ eroul aceluĭ timp, chiar steaua Italieĭ, brăvul General uitase pentru un moment campania sea,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

și ascultă cu luare aminte la cuvintele principelui Cuniberti, care povestea trista sea istorie și pe care cititorii noștrii o știu deja.

— Și n'ai găsit pe acel miserabil care 'ți a răpit fiica ? întrebă regele.

— Pe el nu majestate!., dar pe fiică da!

— Și cum asta? întrebă regele și Garibaldi într'un cor.

— In modul cel mai simplu.

— Pe când ședeam — sunt acum trei luni de ḑile, adâncit în cugetări, servitorul mĕ anunță că o femeă întrebă de mine...

— Ei bine ?. întrerupse regele.

— Acea femeă era fiica me:

— Și n'ai întrebat'o de numele răpitorului sĕu.

— Vai da sire!..

— Și nu 'ți l'a spus ?..

— Nu majestate!..

— Pentru ce ?..

— Nu sciu, toate rugăciunele mele au fost zadarnice.

— „Nu 'mi a ḑis dĕnsa — nu! Nu 'ți voi spune numele sĕu până nu mĕ voi resbuna! Acestea a fost cuvintele sale. Alt nu știu nimic.

— Curios!.. curios lucru!.. murmură regele căḑând în cugetări.

In acel moment valetu apăru din nou auunțând Dl. Comte Marco Carrino!

Cel intrat, înainta.

El saluta pe rege și compania din jurul monarchului.

La un scaun al regelui, Marco luă loc pe un scaun la dreapta lui Cuniberti.

Acesta simți un fel de respingere nejustificată la

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

apropierea comteluĭ.

Comtele Marco din parte-i privi pe principe, şi dacă ar fi fost un observator ar fi zărit o trĕsăritura pe muşchĭ obrasuluĭ comteluĭ Carrino.

— Curios lucru! murmură el in sine privind pe principe 'mĭ pare că am vaţut unde-va această figură!.. dar unde şi cănd, nu pot şti!..

Sosirea comteluĭ produse o tăcere adăncă în mica societate.

Dintre toţĭ, principele părea maĭ cugetător.

Regele observă aceasta, şi cu un ton de o bună umoare, ţise:

— Eĭ la dracu principe, tot nu poţĭ uita pe acea Iosefina.

Comtele Marco trasări din nou; dar dĕ astă-dată figura sea devenise palidă.

— Şi maĭ ales acum, cănd v'aţĭ regăsit şi fiica!.. adăogă Garibaldi.

— Pe frumoasa Margareta...

Marco tresări.

Acum înţelese el, cine era omul care 'ĭ se păruse al cunoaşte.

Era sigur că nu se înşelase. Ştia că acela este principele L. Cuniberti.

Acum înţelese dĕnsul disparţiunea Margareteĭ.

Numaĭ acum ştia ce se făcuse.

Acum era sigur că dênsa era la principele... la tatăl eĭ...

Or-căt de multă impresie făcu asupra sea, auţirea acesteĭ convorbirĭ, cu toate acestea se stăpăni de a nu se trăda prin ver un gest.

Fu un moment de tăcere.

Cel dintĕĭ care întrerupse liniştea ce domnea fu regele.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Adevĕrat este coute,—ḑise el adresăndu-se către Marco—că comtele Eorico nepotul D-vóstre a dispărut?.

Comtele tresări. — La toate ce aştepta numaĭ la aceasta nu.

Aceăsta întrebare 'l făcu mut pentru un moment; dar cu toate acestea simţind că este aproape să se trădeze cu o vocc tremurăndă.

— Da! sire !.. este adevĕrat.

— Şi n'aţĭ putut încă descoperi aceasta dispariţie? urmă regele.

— Toate incercările mele aŭ fost zadarnice majestate !.. respunse Marco c'un suspin falş.

Principele Cuniberti era mirat la auḑul acestor cuvinte.

El acum afla de despariţiunea aceluia, ce o dată 'ĭ măntuise viaţa.

Luĭ nu 'ĭ venea a credea cea ce auḑea; 'ĭ se părea peste putinţă...

Şi, cu toate acestea, eată că aşa era.

Nu era vis.. , nu era ilusie... Comtele, unchiul sĕu spusese...

Cuvintele luĭ Marco produsese asupra sea, o atăt de mare impresie, în căt pretestănd o mică indisposiţiune şi ceru permisie de la rege şi plecă.

In acel moment orologiul sunănd unspre-ḑece ore, regele trecu urmat de barbaţĭ cu carĭ ţinuse conversaţie, în salonul cel mare de primire.

Era şi timpul.

De abeă intraseră în marele salon, şi valetul apăru pe prag — şi anunţă :

— D-na Contesa de Tazleo şi Domnul marquis Gaetano de Bianchi.

Persoanele cele anunţate intrară.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

II.

COMTESA DE TAZLEO

Hilda, comtesă de Tazleo, era o femeă aproape de două-zecĭ şi cincĭ anĭ.

Figura sea încântătoare, obrasul rotund şi pelița oechişe; părul sĕu negru ca abanosul care-ĭ cădea în bucle pe fruntea-ĭ de regină; ochiĭ sei de asemenea negriĭ, şi mica sa guriță, care orĭ de căte orĭ suridea lasă să se vadă două şirurĭ de mărgăritare maĭ albe ca laptele; făcea sĕ reamintească pe vechile Gitane al căror nume 'l purta.

Fica a unoiĭ sermanĭ negustorĭ, care se îndeletniciseră prin munca mănilor lor, avu norocul sĕ fie veḑuță de comtele Tazleo la un concert muzical, unde din întămplare fortuna 'ĭ adusese pe amĕndoĭ.

Figura cea frumoasă a Hildeĭ, ochiĭ seĭ ceĭ răpitorĭ, guriţa sea care părea ca o roză deschisă cu care se părea că cheamă la sărut, făcu pe comte de se înamora de dĕnsa. — El 'ĭ propuse bogaţiile sale, luxul cel maĭ mare, dar în deşert fu toate. Hilda le refusă, Sermanul comte, era desperat de resistenţă ce întălnea. Nu scia ce va deveni... Crĕdea că va muri de durerere. Atuncĭ încercă un alt mod. 'I propuse căsătoria — şi o lună după acea Hilda deveni contesa de Tazleo.

In momentul cănd facem cunoscinţa cu dĕnsa, Hilda este văduvă de doĭ anĭ, avĕnd o avere de aproape 60.000 livre venit. — Gurile rele vorbesc mult în comtul seŭ. — Ast-fel, — ele — ḑic că D-na Contesă nu cam respecteaza memoria soţulu seŭ; că este

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

cam ușuratică ; și că 'ĭ place a fi adorată de elita junilor din capitală. — Dar după veselia caracteristică ce se vede pe trăsurile figureĭ sale, lesne se póte înțelege că Hildeĭ, puțin 'ĭ pasă de criticile cele proastee ale lumeĭ, si urmeadă a se purta, după cum 'ĭ dictează inima sa.

Dacă insistăm in a spune toate acestea care la prima vedere se par de puțiuă importantă o facem, pentru a intra în materie.

Contesa inainta către rege, și se înclină ca semn de salutare.

Regele întoarse salutul. — și cu un gest o invĭtă a luă loc pe un fotoliu.

Bianchii de asemenea făcu salutul obișnuit și luă loc pe alt scăun.

Puțin câte puțin, salonul se umplu de invitațĭ.

Aci vedeaĭ toată noblimea Romeĭ, tot luxul bogațiilor lor desfășurindu-se. Aci erau adunate cele maĭ frumóse femeĭ ale timpuluĭ, dăndușĭ fie care silință prin arta lor, de a se întuneca una pe alta prin magnificența și prin luxurie.

Colo se vedea Marquisa C. inotând într'o roche de atlas roșe-pale, și diamantele de pre peptul seŭ schintea la lumina sutimilor de becurĭ, într'un mod feric.

Din cea laltă parte, contesa Tazleo întuneca prin spiritul și veselia eĭ pe toate cele alte dame dîn prejurul sĕŭ.

Barbațiĭ o adorau.

Femeile ..., ah!... femeile o invidiau.

Și cu toate acestea, trebue ca se recunoască în unamitate, că Hilda era de o mie orĭ maĭ presus de cât dĕusele, — că contasa Tazleo le întrecea.

La un semnal dat al mareluĭ sambelan al curțeĭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

o muzică dulce începu a cănta ariile cele mai plăcute.—

Dansul începu cu frenesie.

Dansul... Bucuria inimelor triste...

Dansul... Bucuria amoresaților!., speranța lor!..

Aci tënerul avea timp coprizând cu mâna talia dameï sale, de a-'i șopti cuvinte amoroase!.., ba încă ceï mai -ndrăzneți furau câte un sărut de pe obrazul companioneï sale, pe când semanul soț ședea împrejurul unuï mese jucând écarte sau vhist...

La o departare se vedea reuniți regele împreună cu fiï, cu ducele de Aosta și cu Humberto acela care mai târdiu trebuia să devie regele Italieï.

Ce-va mai departe. pe același rând, era contesa de Tazleo, refuzând să dansese avênd de protext că o mică migremă o reține de a împărtăși dorința cavalerilor. Alăturï de sine era marquisă de C. care ca și contesa Hilda refuzase de a dansa.

Amândouă convorbeau.

— Aï audit marquis'o, dicea cu famaliritate Hilda de un eveniment ce s'a întâmplat, de o stea luminósă ce a apărut în capitala nostră?....

— Nu!

— Eï atunci te plâng sermană marquisă! urmă Hilda cu un ton de compătimire, te plâng dacă nu știï nimic.

— Ce să știu?... făcu cu impacientă marquisa, explicăte!...

— N'aï audit de sosirea unuï om mare?... a unuï om bogat?...

Marquisa era mirată; cu toate aceste dise;

— Pentru ce atâta paradă de sosirea unuï om?.....

— Pentru că nu este un om ca cei-alți.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— A!.. să vedem...

— Pentru că este dintr'o țară depărtată.

— O fi din Patagonia? întrerupse marquisa într'un mod ironic.

— Ei marquisă, făcu Hilda, lasă glumele la o parte.

— Ei bine, și acel om?...

— Acel om...

— De unde este?...

— Este din India!...

— Din India?... întrebă marquisa cu mirare.

— Da!... este un Nabab.

— Din India!... un Nabab!... urmă marquisă asupra căreia, aceste cuvinte, făcuse cea mai mare impresie.

— Așa este marquisă, ḑise Hilda văḑând impresia figureĭ amicei sale, așa este că nu este un om ca ceĭ alțĭ nabalul meŭ?...

— Intr'adevĕr?...

— Vom avea fericirea să-l și vedem!...

— Și cum acestea?...

— In modul cel maĭ simplu ...

— Nu înțeleg!..

— Nababul este invitat de Rege.

A!.., făcu marquisă.

Convorbirea lor fu întreruptă de un valet carə a-anunța cu glas tare:

— Excelența sea Domnul Conte de Saint-Mallô, principe de Buchâra.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

III.

NABABULU

Toate privirile se întoarseră în spre cel venit.

Insuşĭ regele se sculă de pe scaunul seŭ şi înaintă a face onorurile cuvinite înaltuluĭ seu oaspe.

Cel anunţat salută cu graţie pe rând în dreapta şi în stânga ; apoĭ se aşedă pe un scaun ce însuşĭ regele 'l înaintase.

Toţĭ priveaŭ cu respect pe noul venit, şi o tăcere adâncă domnea prin împrejur.

Cântesa de Tazleo admira în sine pe nobilul străin.

Figura luĭ era imposantă, măreaţă, pelea sea cea oacheşă, pĕrul cel negru, şi marea şi catefelată bărbă 'i da un tip adevărat oriental. Ochiĭ sĕĭ umbriţĭ de nişte gene de care o cochetă ar fi geloasă, lăsaŭ a se vedea scânteele ce eĭ aruncaŭ, cât despre îmbrocămintea sea era conformă cu locul unde se află. Un pantalon de stofă cea maĭ fină, uă geletcă, un frac şi o cravată albă complecta costumul seŭ.

Principele de Buchâra, se areta, — în faţa lumeĭ curioase — nu după cum credeaŭ uniĭ, negru şi buzat ca un Arap, şedând turceste şi fumând din nergheleaua sea, dar, sub aparenţa unuĭ june cel mult de două decĭ anĭ, elegant, vesel, şi cu un cuvĕnt care nu se deosebea nicĭ de cum de ceĭ alţĭ tinerĭ nobilĭ din juruĭ, de cât numaĭ prin nume; care singur areta origina sa.

Contesa de Tazleo, nu înceta de a privi pe junele Nabab.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Era plăcere și mulțumire tot de o dată în privirea sea.

Dĕnsa, regina frumuseței, regina balului, se simțea tremurândă zărind trăsurile cele nobile ale tănărului prinț, Simtea inima sa bătând cu violență, simțea un fel de moliciune prin tot corpul seŭ, de care chiar dĕnsa singură nu 'și putea da seam a.

— Curios lucru!.. 'și dicea dĕnsa — Ce poate fi? si se sculă.

O mulțime de întrebări erau făcute principelui de Buchâra de către Rege și de către ducele Aosta, în privința țăreĭ sale; ast-fel că sermanul june nu putu să mulțumească pe toți de o dată. Hilda se aprindea mai mult ascultând verva cea demnă de orator a comtelui de Saint-Mallô, simțea ca o reverie dulce. Era sigură că omul ce avea în față sea avea cunoștință de toate lucrurile. Cuvintele lui 'i arătaŭ acesta. — Totul arăta de la prima vedere pe principele de Buchâra ca adevăratul nobil, ca adeveratul gentelom.

Dar cea ce producea o mai mare mirare în auditor era modul ușor de exprimare ce poseda prințul,— Or cine ar fi jurat, — după pronunțarea sa corectă — că are în fața lui un compatriot, un Italian; ear nu un barbar... un Indian...

Tocmai începuse a descrie voiagiul sĕu, spunea deficultățile ce întimpinase pe ocean, cum nava sea căduse în mâinele unor pirați din mijlocul cărora scapase ca prin minune prin ajutoru unui sclav al sĕu, când contele Marco Carino veni și dĕnsul, atras fiind de mulțimea care părăsise dansul și se grupase pentru a privi pe străin,

Dar, de abea audi timbrul voceĭ principelui și tresări. 'I-se părea că mai audise acea voce. 'I-se părea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

că nu-ĭ este necunoscută. Dar unde şi când ?.. nu ştia !.. spre a se asigura se uita la figura lui dar acesta nu-ĭ arĕta nimic. Figura 'ĭ era streină. N'o maĭ văzuse, şi cu toate acestea, vocea 'ĭ era cunoscută !..

Principele Indian zări apropierea comteluĭ Marco, şi de ar fi fost un observator, de sigur că ar fi văḑut pe fruntea sea apărând un nor întunecos.

Marco nu înceta de a privi pe nobilul strĕin.

Principele de Buchara vĕḑu aceasta.

— Domnule comte, ḑise el cu un surîs care se putea lua ca ironic, dupé cum mĕ priviţĭ, se pare că mĕ cunoaşteţĭ ?..

Marco tresări, şi deveni palid zărind acel surîs.

— A !.. nu exelenţă ! . respunnse el cu toate acestea.

— Curios lucru ! făcu Indianul cu neîncredere, curios 'mĭ pare că mĕ înşel ?..

De când voeagez, şi de când 'mĭ aduc aminte, urmă el după o paosă, nu ştiu dacă am greşit vr'o dată în cea ce am susţinut

— Aţĭ voiagcat dar mult? întrebă regele.

— Da ! foarte mult sire ! respunse principele.

— Şi natural, că trebue să sciţĭ căte-va istorioare şi obiceiurĭ ale popoarelor pe unde aţĭ fost ?.. urmă comtesa Hilda, care de căte-va minute ascultase la cuvintele schimbate între Indian şi comtele Marco.

— Atăt de mult d-na Comtesa, respunse comtele de Saint-Mallo, în căt un scriitor ar putea se scrie maĭ mult ca două ḑeci de volume.

— Am fi curicşĭ, ḑise regele, de a auḑi şi noĭ o mică parte dintr'ĕnsele.

— Dorinţa vóstră, Majestate pentru mine e ordin.

— Nu iubite principe întrerupsă regele, nu ! nu e ordin cea ce îţĭ fac ci o rugă. .

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Bunătatea voastră Sire, ḑise Indianul înclinănduse cu un suris—„Mĕ voi supune dorinţeĭ Majestăţeĭ Voastre.

Toţĭ luară căte o posiţiune maĭ comodă, şi aşteptaŭ cu impacienţă ca junele principe sĕ se ţină de promisiune.

Hilda se aşeḑă pe un fotoliu în faţa Nababuluĭ, şi tresârindă de emotiune privea pe omul, a căruia figura şi voce numaĭ, fusese în de ajuns de aĭ captiva inima.

In momentul acela veni din camera de joc o nouă grupă de barbaţĭ între care era şi marquisul Gaetano Bianchi.

— Sire, urmă principele de Buchâra, mĕ supun dorinţeĭ Majestăţeĭ voastre, dar trebue să sciţĭ, că istoria ce vă voĭ povesti-o este îngrozitoare.. Se pare că este peste putinţa omenească; se pare că este de necreḑut; şi cu toate acestea Majestate, ea este adevĕrată...

— Ne îngrozeştĭ principe cu asemenea cuvinte! ḑise regele.

— Ertare Majestate! nu fac de căt vĕ priviŭ!..

— Eĭ aide romancierule, fiu al ţĕreĭ matasurilor povesteşte-ne istoria ta cu fantasme şi strigoĭ...

Nababul la aceste cuvinte, surîse într'un mod trist.

— A Sire! ḑise el, de 'mĭ permite-ţĭ, vĕ voĭ spune că Majestatea voastră se înşală. Istoria ce vĕ voĭ nara nu este din categoria aceasta. Ea este cu mult maĭ îngrozitoare. Face pe or-cine să creadă că sunt fabule. Intr'ĕnsa se vede rĕutatea inimeĭ omeneştĭ, dorinţa unuĭ miserabil de a răpi... dorinţa de a poseda aŭr.,

La aceste cuvinte, şi încă de la ĭnceput Marquisul Bianchi tresări. Causa era că auḑise timbrul voceĭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

principelui Buchâra. 'I se părea — ca și lui Marco — că mai auḑise o dată acea voce, dar cea ce nu-și putu reaminti era împrejurarea unde o mai auḑise.

Se întreba în zadar, cine putea fi acest om a cărei figură 'i se părea necunoscuta. Și cu toate acestea, presimțea că acest om 'i era inimic. Presimțea că va fi o luptă între el și principele de Buchâră...

Domnule principe, așteptăm promisiunea D-voastră, ḑise Hilda cu neastâmpăr, văḑând că comtele de Saint Mallô tăcuse.

— Gata pentru a vĕ servi graṭioasă D-nă comtesa ḑise principele înclinându-se cu un surîs.

Fu un moment de tăcere, în care principele se părea că 'și recheamă memoria, — în fine începu în modul următor:

— Sunt acum duoĭ anĭ.

Eram la Curtea Franṭieĭ. Duceam o viaṭă plăcută nelipsindu-mĭ nimic în metropolea lumeĭ civilisate.

Acolo, ca și aci, ca și prĕtutindenĭ, dacă aĭ banĭ poṭĭ avea totul... a!.. ce ḑic eŭ?.. un singur lucru poaṭe să lipsească dacă ast-fel voește destinul, acest lucru este fericirea!.. e fortuna!...

In prima ḑi a sosireĭ mele în labirintul modern făcuĭ cunoscinṭă unuĭ june Frances anume Enric.

— Am uitat a vĕ spune că Enrico avea titlul de nobleṭă! era vicomte.

In aceeași ḑi, noul meu amic, mĕ presinta familiei sale compusă dintr'un singur bătrân, de tatăl sĕŭ..

Comtele tatăl sĕu, putea să aibă șase ḑecĭ anĭ.

Era un bătrân venerabil, ce 'și iubea fiul până la idolatrie.

In timpul, căt stătuĭ în Paris putuĭ să cunosc că Enric merita iubireă tatăluĭ sĕu; dar să viu la subiect.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Trecuse două saŭ treĭ ḑile de la sosirea mea în capitala Franţieĭ.

Intr'una din ḑile mĕ aflam la Enric.

— Acolo se afla un barbat puţin cam în etate în preună cu o junĕ fată. Enric mĕ presenta lor. Surprins, auḑiu că bătrânul era unchiul sĕŭ, ear juna copilă era vara sea. Mĕ surprinse ḑic, când auḑiu pe amicul meu spunându-mĭ că acel bătrân e frate cu tatăl sĕŭ. Mĕ surprinse, o repet, căcĭ era o mare deosebire între tatăl luĭ Enrico între care acela mi'l presintase ca unchiu.

Pe când pe figura tatăluĭ Enric era bunătatea sufletuluĭ, marinimia şi francheţa; pe aceea a fratelui sĕu din contra, erau imprimate reutatea micşorimea şi vicleuia.

Un moment rămasĕĭ mut de uimire în faţa celor două contrasturĭ atăt de deosebite, dar simţind că era să mĕ trădez 'mĭ recăpătaĭ liniştea obişnuită, ḑicându-mĭ în mine, că se poate prea bine, ca aparenţa să înşele..

Dar straniu lucru; în acel moment 'mĭ păru a vedea schinteând o lumină sinestra în ochiĭ unchiuluĭ luĭ Enrico.

N'am putut uita nicĭ o dată acea lumină.

'Mĭ părea prevestitoare de nenorrcire. 'Mĭ parea cŏ o nefericire bate la uşa amicului meŭ; dar nu ḑisĕĭ nimic de această presimţire luĭ Enric, ci mĕ decisĕĭ de a veghea din depărtare, — fără ca dĕnsul să aibă cunoştinţă de fapta mea.

In timp de o sĕptămână statuĭ nemişcat în fie-eare seară în faţa porţeĭ palatuluĭ luĭ Enric, fară ca nimic să se întămple.

„Multumeam creatoruluĭ în mine, că mĕ înşelasem

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

asupra instinctului meu, şi mĕ deciseĭ sĕ întrerup vegherea mea pentru cât-va timp.

Trecuse două ḑile de când lipseam de la postu pe care eu cu propria mea voinţă, mi'l creasem, şi tot atâtea de când nu văḑusem pe Enric; când în diminéţa ḑileĭ a treia, servitoru meu apare 'şĭ anunţa pe amicul meu.

Enrico intră.

Dar de abea apăruse, şi nu-mĭ putuĭ ţine un ţipăt de groază...

Enrico purta doliu.

— „Dar ce este pentru D-ḑeu? strigai eŭ cu spaimă ce s'a întâmplat?...

Enrico nu-mĭ respunse, ci dete din cap cu tristeţă pe când din ochi seĭ marĭ negriĭ văḑuĭ alunecând două lacrimĭ.

După privirea sea cea tristă, după lacrimele sale, şi după costumul seŭ prevestitor de nenorocire şi durere, înţeleseĭ cea ce dĕnsul în suferinţa sa nu-mĭ putuse să 'mĭ spună, înţeleseĭ ḑic că sermanul remăsese orfan, că nu maĭ avea pe nimenĭ; că perduse pe tatăl sĕu!...

— „Dar când?... şi cum?... mĕ întrebam eu în mine.

Enric înţelese cugetul meu, şi cu o voce tristă 'mĭ ḑise:

— „Ascultă prietene; iubesc pe verişoara mea....

— „Mĕ deciseĭ să o cer unchiuluĭ meŭ de soţie „spre nefericirea me aleseĭ chiar acea ḑi, în care „sermanul meu părinte a fost jertfa unuĭ assasinat.“

La aceste cuvinte tresăriĭ.

— „Assasinat!... strigai eu, ḑicĭ că tatăl teŭ a fost assasinat?...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Da! respunse Enrico neobservând aprinderea mea, da și încă în modul cel mai infam.

Mai întâi nu înțeleseĭ cuvinte sale, și așteptaĭ ca dénsul să se explice.

— „Ascultă — urmă el după un moment de tăcere, mĕ dusesem după cum ți-am spus sĕ cer mâna verișoareĭ mele, dar o! nefericire, când mĕ întorseĭ acasă gasiĭ pe părintele meŭ scăldat în sungele seŭ...

La aceste cuvinte ale principeluĭ de Buchâra un murmur de spaimă se ridică în prejurul seŭ.

Comtele Marco și Marquisnl Biauchi paliḑĭ și asemenea unor cadavre, staŭ nemișcațĭ, ascultând la cea povestire ce se părea a-ĭ îngrozi.

Insuși regele părea mișcat, și da o mare atențiune lă povestirea junelui prinț.

— Ei bine principe, ḑise dĕnsu, nu s'a descoperit ucigașul ?...

Uu zămb"t trist apăru la aceste cuvinte pe palidele buze ale prințuluĭ de Buchâra.

— Dumneḑeu nu eartă Maj-state nicĭ o dată pe culpabil, ḑise el cu o voce care făcu pe comtele Marco să tresară; dreptatea sea de și întârḑie, căte o dată; dar dĕnsa tot soșește!...

— Principe, respundemĭ lă întrebare, căcĭ iți mărturisesc că cuvintele D-tale nu explică nimic sau cel puțin eu nu înțeleg.

— Ertare Sire!... O cugetare tristă m'a întrerupt din povestire; mĕ voi grăbi a reintra in subiectu...

După un moment urmă.

— Enric povestindumĭ acesta era palid.

Din ochiĭ seĭ curgea lacrimĭ. Era desperat.

Dar de odată expresiunea figureĭ sale se schimba. Din tristă deveni amenințitoare.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Privirea ochilor din melancolică îngrozitoare.

Ear buzele sale făcură un jurămănt de resbunare.

— Da !... el jură să nu-i fie permis a avea nici o plăcere. nici o dorință până nu va găsi pe ucigașul tatuluĭ seu ... până nu va resbuna pe părintele seu !.

La aceste cuvinte comtele Marco se apropiase de fotoliu spre a nu cădea ; ear Bianchi din palid deveni vănăt.

— In zadar am incercat al liniști, urmă prințu după o pausă scurtă — In zadar 'mĭ am dat silințele spre al mângăea !. . Enric era inconsolabil.

Atuncĭ o lumină se făcu în spiritul meu. — 'Mĭ aduseĭ aminte că fără voea mea. de fratele comteluĭ mort ; și lucru straniu o cugetare îngrozitoare 'mĭ veni.

— Dacă ar fi dĕnsul ucigașul tatălui luĭ Enrico ? 'mĭ ḑiceam eu.

— Da ! repetam eŭ în mine, tot ce se poate ! . Figura luĭ 'l arată demn de acesta ! ..

— „Și apoĭ, gândiĭ eu, acea privire de fiară selbatică... acea privire de răpitoare...

— Intr'o secundă 'mi se presenta în spiritul meŭ, înfățișarea unchiuluĭ luĭ Enric, și 'mĭ păru a auḑi o voce intimă ḑicându-mĭ : Nu !,.. nu ! .. Nu te înșeli !,. acesta e ucigașul !... acesta e criminalul !.,.

Cu tóte că avem maĭ mult de cât bănuială contra unchiuluĭ amiculuĭ meŭ ; cu toate că conștința mea nu mĕ mustra cătușĭ de puțin cugetând la această ideă dar cu toate acestea nu spusei nimic din bănuelile mele luĭ Enrico ; și mĕ deciseĭ a lucra și a cerceta singur, spre a mĕ asigura dacă presupunerea mea era justă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

IV

URMAREA POVESTIREI PRCIPELUI DE BUCHÂRA

— Trecuse o septămână de la această dată, urmă principele de Buchâra după un moment de tăcere, fără ca să pot descoperi ceva.

Când în dimineața ziler a opta Enric intra neanunțat de nimen în cabinetul meŭ.

— Eram surprins de acesta visită neașteptată.

Înțeleseĭ că ceva extraordinar trebue sa se fie în tămplat, și așteptam cu inpacientă ca Enric să se explice. Enrico îmĭ satisfăcu curiositate și 'mĭ zise.

— Am găsit pe ucigașul tatăluĭ meu !...

La aceste cuvinte tresăriĭ și nu-mĭ putuĭ ține un gest de mirare.

— „Cum ?... în ce mod ?.., întrebaiu eu neputând zice alte cuvinte în primul moment.

— „In modul cel maĭ simplu, 'mĭ respunse Enric.

„Ședeam în camera mea, adâncit în cugetarĭ, când de o dată un valet apare cu o scrisoare.

„Deschid epistola.

„Era de la vara mea.

„Dênsa prin acea scrisoare mĕ învită a mĕ duce la moment la dênsa, anunțându-mĕ că are a-mĭ descoperi un secret.

— „Ei bine ?.. și acel secret ?.. întrebaiu eŭ văzând că Enric hesita.

— „Acel secret, respuns Enric, e că comtele un-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

chiul meu este ucigașul!...

— Cu toate că eram sigur de acesta, dar totuși mĕ îngroziĭ la aceste cuvinte, și mĕ întrebam de este posibil una ca acesta.

Un moment remăseĭ înmărmurit.

Enric înțelese mirarea mea și cu o voce plină de durere 'mĭ ḑice aceste cuvinte.

— „Amice, înțeleg durerea și necredința ta dar, totuși aceste sunt adevărate. Margaretă 'mi a jurat că a auḑit pe miserabilul mărturisăndușĭ crima comisă, unuĭ alt criminal de felul seŭ.

Ea a auḑit cuvintele aceluia ceĭl credea de tatăl seŭ.

Toțĭ auḑitorĭ erau în mirare la auḑul acestor cuvinte.

Marco devenea palid de groază.

— Cine poate fi acest om? se întrebă el privind pe principe; cine poate fi dĕnsul care spune propria mea istorie... Și apoĭ, urmă el în sine, lucru, curios, vócea sea 'mĭ este cunoscută ... 'mĭ pare că am mai auḑit-o unde-va... dar unde?.. Căndu?... Cum?.., Ah! dacă ar fi el?... dar nu!... Nu mĕ înșel!... El este.. este vocea luĭ!.. Este Enrico!... sunt perdut!... sunt perdut!.. Dĕnsul va fi fără milă.

El mĕ va demasca!... 'Și va relua drepturile sale! Și comtele Marco, ḑicănd aceste cuvinte era îngrozitor la vedere, fața sea devenise de o paliditate cadaverică, privirea ochilor scănteetoare, ear buzele sale livide tremurau ca agitate do friguri.

Norocire pentru dĕnsul, că cele din urmă cuvinte ale principeluĭ de Buchâra pusese în mirare pe auḑitor, căcĭ alt-fel de sigur că s'ar fi tradat dacă cine-va ar fi zărit lividitatea figureĭ sale.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Și ce sfârșit a avut această istorie ? întrebă regele.

— Sfârșitul a fost Sire, respunse principele de Buchâra, că acel miserabil, după ce s'a încercat să ucidă și pe fiu, după cum a ucis pe tată, a plătit, crimele sale, dorința de a răpi aur, prin inficrarea sea vecînică, prin acea că, a fost închis la Toulon pe viață.

Comtele Marco tresări din nou.

El înțelese că principele de Buchâra facea alusiune la dênsul.

Înțelese că el povestea, că va fi închis.

Dênsul se înfioră la această ideă.

Un moment se gândi la fugă. Dar 'și ḑise că prin acesta ar fi deșteptat bănuielĭ cui-va, și se decise sĕ aștepte la întâmplare sfârșitul.

— Dar cu Margareta cum a remas? Obiectă Hilda voind a afla și cele din urmă amănunte.

— O d-nă contesă ḑise principele cu dênsa e cu totul alt-ceva ; ea acum se află în brațele adevăratuluĭ seŭ părinte !...

— Cum ?... ce fel ?... explicăte principe !... Nu maĭ înțelegem nimic din această Halima ḑiseră toțĭ într' un cor.

Principele de Buchâra surise la aceste cuvinte.

— Cea ce credețĭ de imposibil, ḑise dênsul se explică în căte-va cuvinte,

— Și cum acesta ? întrebă regele.

— Foarte simplu Majestate ! Margareta fusese răpită, — cu care scop nu se știe — de la tatăl sĕu încă de când era de două lunĭ.

Bianchi nu maĭ puțin era în mirare auḑind aceste cuvinte, care 'i se părea că se apropie de istoria lor.

Dênsu era sigur că între Enrico și între principe-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

le de Buchăra trebuea să fie ceva, ca o legătura. El se înfioră la ideă că principele s'ar fi constituit de resbunătorul lui Enrico. Era sigur că această istorie nu era inventată. El era sigur că Principele de Buchăra făcea alusiune la dênșii.

Povestea principelui produsese o mare senḑație în auzitor.

— Norocire pentru noi, că în capitala noastră nu se găseşte asemenea monștrii, ḑise Hilda.

— Da! da? aprobară câte-va dame, asemenea criminali nu se poate să se afle în Italie.

La aceste cuvinte, principele surise într'un mod misteric.

— Mi permiteți d-nă contesa, ḑise el adresându-se către Hilda, a vĕ spune că vĕ înșelați?...

— Ce fel?...

— Ce ḑiceți?..,

— Adevĕrul?...

— Explicăte...

— Chiar aci, între noi, în mijlocul nostru se afla un miserebil de felul aceluia din naraţiunea ce v'am făcut.

— Principe — ḑiseră câte-va dame, cuvintele vóstre ne îngrozesc.

— N'aveți a vĕ teme doamnele mele, de este ver o persoană căruea el doreste reul, de este cine-va pe care dênsul urăște acela sunt eu!..

— D-ta!(?)...

— Da!.. eu!...

— Atunci n'aveți de a ḑice de cât un singur cuvênt și el va fi arestat!..

Marco se susținu să nu cadă; iar Bianchi deven palid.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Dacă ne ar descoperi? cugetau ei, dacă ne ar desmasca?.... Atunci am fi perduți, fără nici o scapare!.. și dânșii așteptau cu impacientă acel cuvênt eșit din gura principelui care trebuea să decidă soarta lor.

— Ei bine principe? ḑise regele vĕḑând că acesta nu dase nici un respuns la întrebarea făcută — ce faci?..

— Nu voi ḑice acel cuvênt Sire!

Marco și Bianchi respirară mai liber. Eraŭ scapați; cel puțin pentru un moment.

— Și de ce? întrebară toți într'un cor? nu spuseși D-ta că acel om te urăște?.. nu spuseși că voește moartea D-tale?..

— Da!..

— Atunci nu înțeleg hesitarea D-tale! observă regele.

— Dacă fac aceasta Sire, este pentru că n'a venit ḑiua acea; este pentru că ora nu sunat încă!..

— Ești un om curios de tot! objectă regele.

— Vai nu Sire! Nu sunt de cât nn simplu muritor, care nu voește a fi sper jur.

Intre acestea, ora fiind înaintată; își lumina ḑilei începând a se zări la orizont, invitați începură a se retrage.

Principile de Buchara plecă și dĕnsul, după ce 'și luă noapte bună de la rege și de la Garibaldi.

Assemenea se retrase și comtele Marco cu Marquisul de Bianchi cu totul tulburat de cea ce li se întâmplase, îndreptându-se către palatul comtelui Carrino.

Peste câte-va minute palatul regal se goli.

Luminele se stinseră.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Toţi invitaţii plecaseră.
Şi în locul musicei, o liniște adâncă domnea.

V.

CONVORBIREA

Comtele Marco şi Marquisul de Bianchi eşind, din palatul regal, am spus că se îndreptaŭ către locuinţa celuĭ dintĕĭ.

Distanţa de la palatul regal până la castelul comteluĭ Carrino, nu era atât de mare.

Pentru ca să ajungă la locuinţa sea, plecând de la palatul regal, le trebuea cel mult cincĭ spre ḑece minute.

Amĕndoĭ parcura drumul cu iuţeală.

Figurile lor eraŭ palide mersul sovaitor; se împleticeaŭ la fie care pas întocmaĭ ca niște adoratorĭ aĭ ḑeuluĭ Bachus.

Buzele lor şopteaŭ cuvinte abea înţelese.

— Da! ḑicea. Marco vorbind ca în sine; da nu m'am înşelat... era Enrico!.. El 'şĭ a luat acest nume pentru a se ascunde până acum...

Sunt sigur, — continuă el de astă dată maĭ tare — sunt sigur că el 'şĭ va resbuna grozav în contra mea... Da!.. privirea luĭ Enric era batjocoritoare, cuvintele luĭ care mĕ loveaŭ în inimă, întocmaĭ ca vĕrful unor sageţĭ ascuţite, mĕ face se cred aceasta.. şi resbunarea luĭ, va fi cu atât maĭ crudă pentru mine, căcĭ dĕnsul nu va lovi numaĭ corpul, ci şi ambiţia,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

averea mea... Cuvinteln lui 'mi a prevestit această nenorocire care mĕ va lovi...

— Totul este dar perdut! urmă el după o paosă scurtă, totul !'.

Aceste din urmă cuvinte fură audite de Bianchi, care păruse ca ameţit pentru căte-va minute.

— Ce lucru ḑicĭ că este perdut? întrebă el Marco tresări ca şi un om revenit dintr'o letargie.

— Aicĭ aĭ fost? întrebă el.

— Da!.. dar respunde-mĭ la întrebare.

— La care?

— La acea ce a născut cuvintele D-tale!

— Nu 'mĭ aduc aminte.

Marco ḑicând aceste cuvinte, spunea purul adevĕr Spiritul sĕu fusese atăt de turburat de cea ce 'ĭ se întămplase în acea seară la palatul regal; în căt pentru un moment el uită propria luĭ cugetare.

— 'Ţĭ voĭ reaminti eu! ḑise Bianchi respunḑĕnd la cele din urmă cuvinte ale comteluĭ Carrino — ḑiceaĭ că totul este perdut...

— Ah, da!.. 'mĭ reamintesc acum!.. aĭ avut dreptate... sunt un nebun!.. uitasem...

— Esplicăte ce voeştĭ să ḑicĭ?..

— Voesc să ḑic că suntem în pericol, respunse comtele Marco; voesc să ḑic că o mare nenorocire ne ameninţă; voesc să ḑic, că Enrico, inimicul nostru comun este în viaţă...

Trăsnetele ceruluĭ de ar fi căḑut în acel moment la picioarele luĭ Bianchi, de sigur că n'ar fi produs un efect maĭ mare, de căt aceste cuvinte.

— Ce ḑicĭ?.. întrebă el cu o voce plină de groază; ce vorbeştĭ?..

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Adevĕrul marquise!., Enrico trăeşte... trăeşte ca sĕ-şĭ resbune.l.

— Dar bine comte, eştĭ nebun ? cine 'ţĭ a spus tŏte aceste nimicurĭ ?..

— Vai !.... aşĭ voi sĕ fiŭ ast-fel !... Mĕ întreb chiar dacă nu sunt jucăria ver-unuĭ vis !.. dar nu !... nu acesta este adeverat ... Este cruda realitate !.,

— Dar explicăte pentru numele demonuluĭ unde 'l aĭ vĕḑut ?...

— Mĕ întrebĭ unde 'l am văḑut ?... aşa dar tu nu sci nimic ?... Nu-ţĭ reaminteştĭ nimic ? întrebă Marco cu o voce tremurăndă la al căruia timbru Bianchi tresări,

— Nu, ḑise el.

— N'aĭ ghicit nimic ?

— 'Ţĭ am spus că nu !...

— Atunci te plăng sermane !... te plăng căcĭ nu sciĭ soarta ce ne aşteaptă pe amăndoĭ.

— Dar pe coarnele luĭ Belzebut, explicăte odată ca să te înţeleg, strigă Bianchi plictisit de această convorbire de care nu înţelegea nimic.

— Aĭ vĕḑut pe principele de Buchăra ? întrebă de o dată Marco.

— Da !...

— Ei bine, n'aĭ înţeles cine se ascunde sub acel nume ?.

— 'Ţĭ mărtuisesc că nu !

— Atunci 'ţĭ voiu spune eu, ascultă.

— Ascult,

— Principele de Buchâra şi cu Enrico, nu sunt de căt una şi aceaşĭ persoană...

Marquisul dete din umerĭ într'un mod neîncreḑĕtor.

— Nu creḑĭ ?... întrebă Marco văḑănd gestul ami-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

culuĭ său, nu credĭ, dar ce ți spun e adevĕrul. — Vocea sea m'a asigurat de aceasta!.. Cuvintele luĭ deșteptat din bănuiala ce o aveam !.. Figura sea am recunoscut'o în cele din urmă cu toate că este greŭ pentru un ochiu neexersat de a descoperi pe acela care se ascunde sub acea barbă neagră și catifelată.

Comtele Marco tăcu.

Marquisul Bianchi, cugeta la cuvintele cumpliceluĭ său, și se întreba dacă e posibil a fi, cea ce auḑise

Trebue însă să mărturisim, că dĕnsul cu toate că nu credea cuvintele luĭ Marco; dar totuși era sigur, că între principele de Buchara și Enrico era un legămănt.

Sub impresia acestor cuvinte el ḑise:

— Cea ce 'mĭ spuĭ comte este peste putință. Tu știĭ prea bine că Enrico este mort...

— Da!.. dar acea dispariție din pădure.

— Acea nu probeaḑă nimic. Natural că am fost mistificațĭ de cine-va.

— Și de cine!..

— Spre esemplu de...

— Də cine?..

— De fantomă...

Comtele se imfiorà.

— Dar să lăsăm, aceasta enigmă de deslegat pentru altă-dată, ḑise Bianchi după un moment de tăcere, și să revenim la alt subiect.

Vorbind ast-fel, eĭ făcuse cam jumĕtate din drumul ce maĭ aveaŭ a parcura.

Luna assemenea unei reginĭ, se preumbla printre miliardele de stele. și părea că un martor nevĕḑut la convorbirea celor duoĭ complicĭ.

— Ascultă Marco, — urmă Bianchi, sunt aproape

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

treĭ luni de când aĭ inventat acea fabulă cu Margata. Contele tresări.

— Ce voeștĭ să zici întrebă el.

— Voesc să ḑic că nu cred, cele spuse în privința Margareteĭ.

— Explicăte căcĭ îțĭ mărturisesc că nu înțeleg.

— Veĭ înțelege îndată, ascultă: 'țĭ aducĭ aminte că în acea noapte în care am ucis pe Enrico, ne am întors la locuința ta ?

— Da !

— 'Țĭ maĭ reaminteștĭ că mi-aĭ presentat o epistolă pe care aĭ găsit-o — ḑiceaĭ — în camera Margareteĭ, prin care areta că a fugit?...

— Acestea sunt adeverate !...

— Ei bine, eu nu cred nimic din toate acestea...

— Ce înțelegĭ cu acestea cuvinte ?.

— Înțeleg că toate n'aŭ fost de cât o fabulă... voesc să ḑic că comedia cu scrisoarea n'a fost, de cât improvisată de tine; că Margareta e ascunsă spre a nu te ține de angajament.

— 'Țĭ jur Gaetano, ḑise Marco c'un ton care puse în mirare pe Bianchi, că cea ce știĭ este adevĕrul...

— Aci, nu sunt de nici un folos jurămintele. Saŭ spunemĭ unde aĭ retras pe Margareta, saŭ în casul contrariu mĕ voĭ duce se reclam dreptul meŭ în puterea semnăturеĭ tale.

Marco deveni palid la aceste cuvinte.

El 'șĭ reaminti de acel inscris pe care îl dâse. — Era perdut. — Nu era nicĭ un mijloc de scapare Cel puțin pentru un moment. — Spiritul seŭ fusese atât de amețit prin peripetiile celor întâmplate la palatul regal; în cât dĕnsul nu'șĭ resmintea că descoperise prin cuvintele principeluĭ de Cuniberti, retra-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

gerea Margaretei. — El uitase unde se afla dânsa. Și acum, eată că o nouă nenorocire 'l amenința. Cunoștea pe Bianchi. La generositatea lui, nu se aștepta cătuși de puțin.

Un moment dênsul stătu gânditor.

Părea că 'și recheamă memoria.

De o dată, o lumină străluci în ochii sei.

— Sunt scapat!.. șopti el abea auțibil, am găsit!.. am găsit!...

Or cât de încet, pronunțase Marco aceste suvinte, cu toatea acesta urechea cea fină a lui Bianchi le auți.

— Ce zici? întrebă el.

— Țic că sunt scăpat.

— In ce mod!...

— In modul cel mai simplu..

Nu înțeleg!..

— Am găsit cea ce voeai sĕ aflĭ.

— Ai găsit ce?...

— Retragerea Margaretei!...

Dacă ar fi fost lumină, un zâmbet de bucurie, s'ar fi vĕțut fluturând pe buzele lui Bianchi.

— In fine!... șopti el, în fine o voi poseda!...

Acest miserabil, această ființă selbatică, această ființă bestială, tot nu putuse înfrâna neînfrânata sea pasiune pentru Margareta. Fusese în de ajuns vederea acelei june fecioare, ca sĕ aprinde într'ênsul toate simțurele sale...

Și acum, eata că va afla unde sĕ găsesce...

In fine 'i va fi permis a o avea... a o poseda...

Aceasta erau cugetările sale.

Aceasta era dorința sea.

Un moment, dênsul stetu gânditor sub această ideă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

de care era mulțumit.

Dar de o dată el 'și reaminti că încă nu știe unde se află.

— Vorbește Conte, dise el spunemi unde o voi găsi?

— La tatăl său.

— Dar cine e acesta...

— Principele Cuniberti.

— Unde ? întrebă Bianchi crezând că n'auzise bine.

— La părintele său, la principele Ludvigo Cuniberti.

— Așa dar, tot nu m'ai înșelat ?...

— O veți prea bine !...

— Și cine mă asigura despre cea ce'mi spui ?...

— Iscălitura mea care o ai la mână.

— Ai dreptate !,... uitasem..

Vorbind ast-fel, ajunseră în dreptul palatului lui Marco.

Bianchi se despărți de comte, șoptindu-i aceste cuvinte.

— Veți auzi în curând de mine !,..

— Ce voești a înțelege prin aceste cuvinte ?

— Înțeleg, că voi poseda pe Margareta, dise Bianchi; și dînsul se depărta în spre locuința sea, pe când Marco intră în palatul său...

VI.

O NARAȚIUNE TRISTĂ

Intr'un mic satuc din preajma Romei se găseau două sau trei cărciumi, unde veneau muncitorii de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

petreceau în faţa a două saŭ a maĭ multor sticle de vin, şi povestindu-şĭ între dênşi câte o întâmplare.

Cea maĭ vestită pe timpul când se petrece această istorie era cărciuma „la Napoleon Bonaparte“

Să ne oprim puţin pentru a descri această casă.— In privinţa formeĭ era rectanghiulară. Unul din capătăele sale era maĭ larg ca cele alte. Capătul scăreĭ, care făcea a comunica prăvălia cu catul de sus, 'şĭ trăgea lumina din partea această. Aci şedea de obiceĭu băutoriĭ ceĭ ameţiţĭ. Partea cea altă, era înconjurată pentru fumătoriĭ, — dincolo de balustradă, priveau curioşiĭ. Orchestra, compusă diut'o vióră veche, o trombonă aproape ruginită şi un flaut unsuros din cauza vechimeĭ sale, eraŭ puse pe o estradă.

Intr'un colţ al acesteĭ sălĭ; într'una din ḑilele lui Martie, cam pe la amiadă, doĭ ómenĭ şedeau împrejurul uneĭ mese, şi tot vorbind se uitaŭ la diferitele perechi, care se plimbau aşteptând să înceapă jocul. Pe masa lor, se vedea maĭ multe sticle aprópe góle

Una din aceste persóne, era un bĕtrân de şase ḑeciani. Se numea Rinaldo, şi era stĕpânul acesteĭ cărciumĭ. Cel-alt areta ceva maĭ tĕnăr ca companionul său, şi se numea Diego.

Pe trăsurile feţeĭ celuĭ dintâĭ, se vedea tipărită urma uneĭ adâncĭ tristeţe,

Era ca şi cum o mare nenorocire 'l ar fi lovit.

Figura sea altă-dată veselă şi glumeaţă, acum era de o paliditate extremă.

Diego nu maĭ puţin părea mirat de causa tristeţeĭ a companionuluĭ său, şi văḑând că Rinaldo nu se esplică se decise a-l întreba.

— Ascultă prietene, — ḑise dênsul ; dar veselă şĭ frumoasa ta fiică Gilda nu o văd?.. unde este?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

La aceste cuvinte figura bătrânului se întunecă şi un greu aftat scăpa din peptul său.

— Aşi voi să o văd! urmă Diago neobservând efectul ce produsese cuvintele sale asupra lui Rinaldo.

— Gilda?.. Gilda nu mai este!.. exlamă în fine bătrânul cu o voce înecată în suspine.

— Ce fel nu mai este? întrebă Diego mirat de respunsul lui Rinaldo; oare a plecat unde-va..!..

Bătrânul surîse şi cletina din cap într'un mod afirmativ.

— Da; ţise el, a plecat pentru tot-d'auna.

Nu o voi mai vedea nici o dată.

— Pe viul Dumnezeu, moş Gabrielo, exlama de o dată Diego, nu mai înţeleg nimic; nu care cum-va fiica D-tale a...

Bătrânul înţelese, cea ce Diego voea a ţice.

— Da! ţise el cu o voce tristă; fiica mea a murit jertfe unui nobil, unui segnior mare, marquisului Bianchi; dar mă jur că o voi resbuna; şi ochii lui Rinaldo cari păreaŭ cu totul stinşi, de o dată schinteară de mănie.

Aceste cuvinte puseră pe Diego într'o ast-fel de mirare în cât nu putu a articula un singur cuvênt macar.

— Bunul meŭ prieten, începu Rinaldo 'ţi voi spune trista întêmplare a fiicei mele; şi veĭ vedea de am saŭ nu dreptate a fi ast-fel de trist.

„Sunt aproape treĭ luni, urmă el, de când nenorocirea începu a mĕ lovi. De cât-va timp Gilda, devenise tristă şi gânditoare; dar eu nu luai aceasta în seamă. 'Mi ziceam că nu este nimic. Şi ce putea fi oare? Nimeni nu venea pe la noi pin streini, afară de consumatori. Gilda afară de acésta, era hotărâtă de soţie vĕrului ei Marino; şi aşteptăm numai ca să

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

împlinească șapte spre ḑece anĭ ca să o cunun cu dĕnsul. Aceasta era singura mea dorinţă. Voeam a vedea pe fiica mea fericită; dar Dumnezeu n'a voit ast-fel! ḑise Rinaldo; și aci sĕrmanul bătrân tăcu, și câte-va lacrimĭ căḑură din ochiĭ sĕĭ.

Intr'una din serĭ, urmă el după o paosă scurtă, eșisem sĕ eau puţine lemne din pădurea vecină; Gilda rĕmăsese acasă

Afară era un vĕnt groasnic; și tina se aridica în sus isbindu-mĕ în ochĭ.

De abea mĕ depărtasem puţin de acasă, și 'mĭ păru a vedea o umbră eșind de dupĕ un stufișŭ, și îndreptându-se spre locuinţa mea.

— M'am înșelat, — 'mĭ ḑiceam eŭ în mine ca pentru a 'mĭ face curagiu; Nu este nimenĭ !..

Și chiar de ar fi fost cine-va, de ce aveam oare a mĕ teme? Casa mea nu era cărciumă? Pe Gilda nu o lăsasem acolo? Acestea eraŭ reflecţiunile mele.

Cugetând ast-fel, mĕ departasem o bucată bună de casă. Intre acestea, vĕntul 'șĭ maĭ îndoi furia sea. Cerul se acoperi cu norĭ negrĭĭ. După câte-va minute ajunseĭ în pădure; luaĭ lemnele ce 'mĭ trebuia, și plecaĭ îndreptându-mĕ către casa mea. Ploea începuse a cădea cu o rapiditate ne maĭ pomenită. Vĕntul 'șĭ maĭ muiase puţin forţa,

Intunerecul cel profund, și tăcerea nopţeĭ, eraŭ întrerupte, din timp în timp de fulgerile și tunetele ce brasdaŭ cerul. — Udat de ploae ajunseĭ la locuinţa mea.

Dar de odată auḑiĭ un sgomot. De astă dată nu mĕ înșelaĭ. Un om învălit într'o mare manta neagră se îndrepta cu iuţeala fulgeruluĭ către un stufiș. Pliu de curiositate, alergaĭ către partea unde se îndreptase

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

necunoscutul.

Ajunseĭ. Nimic nu se vedea. Venisem prea tărziŭ. Galopul unuĭ cal ce 'mĭ isbi auḑul, îmĭ esplică că necunoscutul plecase.

— Cine ştie! 'mĭ ḑiseĭ eŭ, acela poate a fost un mare sognior, şi a visitat pe cine-va...

Vaĭ!.. nu mĕ înşelasem cugetănd ast-fel.

Dar cea ce nu puteam sci, era că strĕinul visitase pe Gilda în lipsă mea.

„Fireaĭ blestemat streine, ḑise Rinaldo înterupĕndu-se pentru un minut, tu care aĭ ucis pe fiica mea... Blestemul domnuluĭ caḑă asupra capuluĭ tĕu!.., Tu care aĭ stricat liniştea unuĭ bătrăn, temete de resbunarea luĭ!.. temete de mine!.. maĭ ḑise bătrănul, din aĭ căruia ochĭ curgea şiroae de lacrămĭ la aceasta amintire tristă.

Diego era adănc mişcat. Bunul om compătimea din adăncul inimei sale pe Rinaldo.

Bătrănul continuă:

„După două minute ajunseĭ lă locuinţa mea. Un întuneric profund se zărea înăuntru prin uşa ce era deschisă·

Intraĭ în sală. Prin ajutorul unuĭ chibrit reuşiĭ după mai multe încercărĭ de a aprinde lumănarea. O mare neregulă era prin împrejur. Cu totul mirat strigaĭ pe Gilda, dar ea nu-mĭ respunse. — Poate că doarme 'mĭ ḑiseĭ eŭ şi cu îngrijire mĕ îndreptaĭ spre camera sea, umblănd în vărful degetelor. Aci rĕmăseĭ ca împetrit de cele ce vĕḑuĭ. Camera era goală. Gilda nu era nică-erĭ. Ea disprruse. In camera, era o neregulă înfricoşată. Scaunele erau trăntite. Aşternutul rupt; şi uşa care da în catul de sus era dată de perete, Pe masă care singură se maĭ afla la locul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

său, era o scrisoare. Mĕ apropiaĭ de masă. Recunoscuĭ scrierea. Era a fiicei mele. 'Mĭ aruncaĭ ochiĭ pe dĕnsa Cea ce citi mĕ înspăimânta atăt de tare, în căt căduĭ jos leşinat.

Când 'mĭ reveniĭ din leşin 'mĭ uitasem cu totul de cele întâmplate, dar scrisoarea pe care încă o ţineam în mână 'mĭ reaminti de cele petrecute. Nerăbdător 'mĭ aruncaĭ din nou ochiĭ pe dĕnsa.

Acele cuvinte nu le voĭ uita nicĭ o dată.

Eată ce era scris, continuă bătrânul desfăcând o hârtie pe care o scoase din săn.

„Bunul meu părinte."

„Iartă pe fiica tea dacă a fost silită de a face acest pas. Eartămĕ că te părăsesc. — „Eŭ nu maĭ pot trăi. Când veĭ citi această scrisoare, deja de mult eu nu maĭ sunt între ceĭ viĭ. — Acum să-ţĭ spuĭ causa care m'a împins la acest nenorocit pas. — Tu 'mĭ hotărăşeşĭ dn soţ pe Marino, pe vĕrul meu.—Marino.— n'am ce ḑice despre dĕnsul este un bun băeat ; 'l iubeam ca pe un frate ; dar peste inima mea era un alt stăpân ; ea nu-mĭ maĭ aparţinea. Dĕnsa era dată luĭ Gaetano marquis de Bianchi.

„'L iubeam cu infocare; şi credeam că şi el mĕ iubeşte. El 'mĭ promisese că mĕ va lua de soţie. Nenorocita de mine!.. Acum mĕ mir de mine însumĭ, cum am putut iubi un ast-fel de om?.. Mĕ mir cum am putut crede, că promisia luĭ se va realisa ver o dată!.. Cum se putea ca un senior mare ca dĕnsul să se înjosească a iubi o sermană fată ca mine!.. fiica unuĭ muncitor!.. a unuĭ cărciumar!..

„El nu avusese pentru mine de căt o pasiune tre-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

eătoare, și eu în rătăcirea mea credeam că este amor...

„Nu puteam crede nicĭ o dată, ca Gaetano, acela pe care 'l iubeam, să fie un înșelător!.. un laș!.. Un trădător!..

„Și cu toate acestea el m'a înșelat!.. De cât-va timp nu-l maĭ vĕḑusem. 'I trimesesem cincĭ scrisorĭ, și nu primisem nicĭ un respuns. Eram desperată. Abea la e șasea scrisoare, — pe cănd tu părintele meu eraĭ în pădure după lemne, veni un om din partea luĭ. Omul 'mĭ presenta o scrisoare Eată ce coprindea:

„Domnișoară“

„Trebue a înțelege o dată—că posiția noastră socială diferă; relațiunile noastre sunt rupte. Așa dar în interesul D-tale și al meŭ nu 'mĭ maĭ scrie; ear ca să nu aĭ cuvĕnt, și sĕ mĕ tratezĭ de ingrat veĭ primi de la aducătorul acesteĭ scrisorĭ o sută de lire otomane“.

„Omul 'mĭ presintă banĭ. Atuncĭ o roșeață 'mĭ colorĕ obrajiĭ, și cu o furie nebună, smunci băncnotele și le aruncaĭ la picioarele aducătorului, care era mirat de toate ce le vĕḑuse.

— „Spune stăpănuluĭ D-tale, ḑiseĭ eŭ către trimisul luĭ Bianchi, toate ce aĭ vĕḑut. Spune-ĭ că nu cu banĭ se resplătește onoarea ce am perdut-o din causa luĭ. Spune-ĭ că este un miserabil!..

„Cuvintele mele, eraŭ atât de aspre, și ḑise cu o voce atât de impunătoare, în cât trimesul după ce se înclină înaintea mea, plecâ.

— Va să ḑică, m'a înșelat! 'mĭ ḑiceam eŭ după plecarea aceluĭ om; așa dar Gaetano a fost trădător?.. Și lacrimĭ de disperare curgea pe obrazul meu!..

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— „Nu mai pot trăi ḑeul meu! șopti eu; după aceea scriseĭ această epistolă, pentru că 'mĭ venise idea de a mĕ ucide.

„In momentul, când veĭ ceti această scrisoare, fiica tea este jertfa valurilor Tibrului; dar 'ţĭ o jur, că în acest ultim moment, toată iubirea mea 'mĭ am schimbat'o în ură.

„Iartă pe fiica tea, care la ultimul sĕu moment te roagă, de a o resbuna contra înșelătoruluĭ sĕu!„

„Gilda"

Bătrânul tăcu.

Aci se finea scrisoareĭ Gildeĭ.

— Mĕ jur pe D-zeul meu; ḑise Rinaldo după nu minut de tăcere făcând semnul crucel; mă jur pe tot ce am mai scump pe lumea aceasta; pe tine fiica mea .. mĕ jur că te voĭ resbuna!.. vaĭ ţie miserabile!., Nicĭ o putere omenească nu mĕ va putea opri din calea resbunăreĭ mele!.. Tu escĭ mare... eștĭ bogatŭ.,. nobil, dar toate acestea 'ţĭ o jur, nu vor avea nicĭ o resistenţă pentru un părinte, ce voește a 'șĭ resbuna pe fiica sea!.. Temete!.. Temete 'ţĭ ḑic, c'aci te voĭ ucide!., Bătrânul Rinaldo tăcu. Culoarea feţeĭ sale cea palidă se mărise încă prin această reamintire; narile sale cele umflate arĕta furia ce clocotea în vinele sale, din ochiĭ sĕĭ, curgeaŭ lacrimĭ ferbinţĭ; ear peptul 'ĭ bătea cu furie.

Diego era mișcat până la lacrimĭ de istorisirea bătrânuluĭ.

Inima cea simţitoare a bunuluĭ om neputând resista la aceasta tristă povestire, era aproape să isbucnéscă în lacrimĭ, dar 'șĭ ḑise că prin aceasta, ar intrista și

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

mai mult pe Rinaldo, şi nefiind desfui de forte, îşi luă seară bună, şi plecâ către locuinţa sea, spre e da curs liber lacrimelor sale...

VII.

RĂPIREA

Este timpul de a reveni, la o persoana, pe cure am negligeat-o de căt-va timp.

Voim să ḑicem de Margareta.

Juna fată din seara în care se făcuse cunoscută tatăluĭ sĕŭ, într'un mod atăt de suprinzător, devenise maĭ liniştită, sciindu-se scăpată de acela care 'ĭ servise atâta timp de tată.

Cu toate acestea, dĕnsa, căte-o dată era tristă şi gănditoare la Principele Cuniberti — tatăl sĕu o întreba de causa aceasta dar dĕnsa nu respundea direct la întrebare; ci lua drept pretext o mică indisposiţie.

Trecuse ast-fel maĭ mult ca treĭ luniĭ.

Era într'o luniĭ—a doua ḑi după baiul regeluĭ.

Orologiul camereĭ suna opt ore seara.

Soarele apusese deja de mult, şi căte-va luminĭ schinteătoare, anunţase aparițiunea stelelor.

Margareta şi tatăl sĕu, se afla pe terasă ce da în grădină. Un zephir dulce adia, recorind pe tata şi pe fiica de căldura cea tropicală din timpul ḑileĭ.

Parfumul cel plăcut al florilor, şi mirosul cel îmbătător al cător-va plante exotice se urca până la dĕnşiĭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Margareta era gănditoare.

Principele observâ pe fiica sea în tăcere.

— Sciĭ Margareta, ḑise el de o dată după căte-va minute — că această tristeţe a tea nu 'mĭ este de bun augur.

Margareta tresări.

— A tată !.. ḑise ea.

— Şi nu ştiŭ ce se cred ? urmă principele.

Margareta tresări din nou.

— N'am nimic, şopti ea, n'am nimic tată...

Principele cletină din cap într'un mod neîncrezător.

— Nu ! nu !.. ḑise el — tu mĕ înşelĭ... tu aĭ ceva tu 'mĭ ascunzĭ adevĕrul...

— 'Ţĭ jur !.. voi a ḑice Margareta.

— Jurĕmântul nu este de nicĭ un folos, ḑise principele; să vedem copila mea ce întristare te mâhneşte spune-mĭ...

— Te asigur tată că n'am nimic.

Principele tăcu. El înţelese că fiica sea nu voea a spune causa pentru care era tristă ; şi cu toate acestea se decise să facă o ultimă încercare.

| Ascultă copila mea, ḑise el, 'ţĭ am pătruns secretul... tu iubescĭ...

Principele vĕḑu pe Margareta la lumina luneĭ că devine purpurie.

— Eŭ... eŭ... se încercă tĕnăra fată a se apăra.

— Da ! tu iubescĭ pe cine-va urmă principele convins şi maĭ mult de aceasta prin încurcătura ficeĭ sale, dar nu-ţĭ fac nicĭ o imputare...

Margareta păru a maĭ reînsufleţi..

— Dar, cea ce voesc continuă principele este şi sciu numele aceluia pe carĭ iubeştĭ ; şi de va fi demn de tine 'ţĭ promit că veĭ deveni soţia luĭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— O tată! strigă Margareta beata de fericire la auḑul acestor cuvinte; 'ţĭ jur că el mĕ iubeşte, 'ţĭ jur că el mĕ iubeşte, 'ţĭ jur că el are o inimă nobilă!'. 'ţĭ jur că el este demn de mine....

— Aşa dar, tot nu m'am înşelat? întrebă principele zămbind, vĕḑând planul seu că era aproape de reuşita.

Margareta deveni rumenă. Ea înţelese că se tradase.

Uŋ moment dĕnsa stătu fără a ḑice un singur cuvĕnt. Se mustra pe sine însuşĭ de uşurinţa sea. Se mustră, că nu putuse impune tărie inimeĭ sale de a nu-şĭ trada simţimântul ce era închis într'nsul.

— Eĭ, aide rĕutăcioasa, nu-mĭ spuĭ numele aceluĭ fericit muritor care ţi a întors capul? ḑise principele cu un ton glumeţ după o paosă scurtă!

Margareta păru a maĭ capata curagiu la cuvintele. cele din urmă ale părinteluĭ sĕu.

— Tu 'l cunoşţĭ tată! ḑise ea coborînd prvirea în jos.

Principele fără voea sa, tresări.

Dar ŋn fine, întrebă el, cine este?

— El este Enrico Carrino. Este fiul comteluĭ Matheo Carrino, ḑise Mergareta cu o voce abea auḑibilă. Or cât de încet pronunţase dĕnsa aceste cuvinte, totuşĭ principele le auḑi. Dĕnsul 'şĭ stăpăni un ţipăt de grózĕ, şi tremurând se susţinu cu mâna de balustrada teraseĭ spre a nu cădea. El 'şĭ aduse aminte de convorbirea regeluĭ cu comtele Marco din seara trecută. 'Şĭ reaminti de dispariţia luĭ Enrico care lăsase un mister pentru toată capitala Italieĭ; Şi ḑicea că fiica sea va fi perdută când va afla de dispariţia luĭ Enrico. Era sigur că Margareta va muri de durere.

— Eĭ bine tată, ḑise Margareta neobservând schimbarea acea repede ce se operase pe figura părinteluĭ meu, aşa este că-l cunoscĭ?.,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Da ! da !.. 'l cunosc, ḍise principele sintind că de nu va respunde, 'şĭ ar fi putut trada emoţiunea... 'l cunosc !..

— Şi că e demn de mine... adaogă Margareta cu acelaş ton.

Da ! ḍise principele lacomie ; şi fără a maĭ adaoga un singur cuvĕnt despre aceasta, dĕnsul se retrase în în camera sea, ḍicĕnd că o mică migrenă 'l sileşte de a se culca maĭ de vreme.

Margareta cugeta la Enrico. La acela pe care 'l iubea şi de cĕre era singură, că este iubită...

— Ce devenise ea oare ?

— Ce se făcuse ?

— De cenu-ĭ scrisese de atăta timp ?....

Acestea eraŭ întrebările ce dĕnsa si le făcea.

In acel moment orologiul suna unspre-ḍece ere.

Margereta şedea în aceeaşĭ posiţiune. Orele cele înaintate, nu o făcea a părăsi acest loc, unde se putea da în linişte la cugetările sale.

De o dată dĕnsa deveni palidă. Se părea că 'şĭ reamintise de ceva îngrozitor.

— Ah ! doamne, şopti ea ; dacă ar fi fost ast-fel?,. dacă presentarea mea nu m'ar înşela ? . dacă acel misarabil ar fi ucis şi pe fiŭ, după cum a ucis şi pe tata ?..

In acel moment un uşor sgomot se sui pănă la dĕnsa. Margareta deveni atentă, — Ce este oare ? se întreba dĕnsa. Sgomotul deveni maĭ mare. — Era ca şi cum cine-va s'ar fi urcat pe o scară.

Margareta fără voea sa începu să tremure.

Ea voĭ să fugă în camera sea, dar maĭ în acelaşĭ moment, un om sări pe balustrata, şi o ţinu în mănele sale.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Lumina cea palidă a lunei cădea asupra figurei necunoscutului. Margareta dând un țipăt căḑu leșinată. Ea 'l recunoscu. Era Bianchi...

Da !. era Bianchi. Bianchi care neputându-și înfrâna pasiunea ce avea pentru juna fată, și după promisiunea, ce dase complicelui său, comtelui Marco, venise spre așĭ îndeplini dorința, spre a o răpi. Apariția sea neașteptată se poate explica în modul cel mai simplu. Dênsul cumpĕrase pe unul din servitorĭ principelui. Aceasta, o dată făcută, el se întroduse de cu ḑiuă în grădină. Cu sosirea nopței dênsul suspendă o scară, prin mijlocul căruia se putu sui până la balustradă.

Un zâmbet de bucurie flutură pe palidiile sale buze vĕḑând starea în care se afla Margareta.

Incet, fără să producă cel mai mic sgomot, dênsul luă în brațele sale pe juna fată leșinată, și se coborà pe scară cu precioasa sea sarcină.

Ajuns aci, fără a se arĕta că-ĭ pasă cătușĭ de puțin de scara pe care o lăsà tot suspendată de locul spus, se îndrepta către poarta și se sui într'o trăsură ce staționa la duoĭ pașĭ de acolo. Trăsura începu a străbate cu iuțeală stradele.

Câte-va minute după aceasta, conducătorul opri cai la poarta otelului lui Bianchi.

Gaetano lua pe Margareta în brațele sale, se scoborà din trăsură ; și un minut după acea, era în camera sea...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

VIII.
GILDA ŞI MARINO

In margina metropoleĭ Italieĭ, într'o frumoasă căscioară de un aspect plăcut locuea doĭ tinerĭ.

Erau eĭ rude, sau soţul cu soţia ? Nimenĭ nu putea cu exactitate. Tot cea ce vecinii ştiaŭ, era ca venise aproape de o lună, din ce parte nu se ştîe, şi se aşeḑaseră aci.

Acum, dacă cetitorul voeşte, să bine-voească a intra cu noĭ în năuntru casseĭ.

La deschiderea uşeĭ celeĭ dintĕĭ, ne găsim într'o mică salită.

Pereţiĭ ceĭ albĭ aĭ acestuĭ mic antreu, eraŭ întrerupţĭ pe fie care parte de căte o uşă, care da în singurele camere de care locatariĭ acestuĭ cuib de rondunicĭ dispuneaŭ.

Să deschidem uşa de la mănă dreaptă, şi să intrăm. La prima vedere, putem observa că mobilile de şi simple ; dar cu toate acestea sunt de o curăţenie uimitoare.

In această odăiţă, o femeĭ şedea pe o mică canapea cosănd. La căţi-va paşĭ de dĕnsa, un bărbat scrie la o masă.

Figura tinereĭ femeĭ, era de o frumuseţe de aceleа ce numaĭ cerul cel senin al Italieĭ poate se producă. Avea ochĭ marĭ negriĭ, lucitorĭ. Peliţa obrazuluĭ bună şi fragedă. O guriţă. care cănd 'ţĭ suridea—şi acésta se întămplă foarte rar — lasa a se vedea un şir de mărgăritărele de o albeţă rară. Privirea sea 'ĭ era tristă, şi din timp în timp căte un oftat scapa din adăncul peptuluĭ sĕu.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Bărbatul ce scria la masă era june. Figura sea palidă, ochiĭ ceĭ negriĭ și pliniĭ de inteligență și mica sea mustață de aceeașĭ culoare cu fața peneĭ Corbuluĭ avea un aspect plăcut;—talia sea era mijlocie.

De o dată, ochiĭ séĭ carĭ până atunci eraŭ atintițĭ asupra hărtieĭ ce era pe masă, se ridicară asupra tinereĭ femeĭ.

In acea privire era atâta amor și atâta devotament în cât or-ce femeă s'ar fi simțit mândră de aceasta.

Tĕnăra însă nu observase. Junele om ofta din adâncul peptuluĭ sĕŭ, și începu din noŭ a scrie. Abea atunci femea luă seama la tĕnărul om.

Privirea 'ĭ se îndrepta către aceasta.

— Ce aĭ scumpul meŭ Marino? întrebă ea cu o voce atât de dulce, în cât se părea că un angel coborît din cer ar fi vorbit.

— Vai, Gilda?. maĭ mĕ întreb ce am, respunse junele cu o voce tristă, când tu tacĭ zile întregĭ fără a 'mĭ adresa un singur cuvĕnt macar, și tu sciĭ prea bine câtă fericire 'mĭ causezĭ când vorbeștĭ și când eștĭ veselă.

— Eartă-mĕ scumpe amicc, dacă tristețea mea 'țĭ causează atâta supărare, crede-mĕ că uit...

Marino nu respuse nimic pentru nn moment. El ofta și privirea sa se îndrepta din noŭ către intrevorbitoarea sea— „Rabdare scumpa mea, ḑise dĕnsul, Răbdare încă câte-va ḑile".

— Tu sciĭ prea bine Marino, întrerupse tĕnăra femeă lăsând luoru din mănĭ, că de la acea noapte fatală, când tu maĭ scăpat de la moarte, de la inecare bătrânul meŭ părinte mĕ crede perdută... mórtă...

El este desperată de sinuciderea mea... Oh D-ḑeul meu, continua ea cu o voce desperată, credința luĭ se

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

măreşte încă prin acea fatală scrisoare, ce într'un moment de nebunie am scris... O sermanul meŭ părinte, cătă durere trebue să-ţi fi causat ?.. cată nelinişte ?.. şi toate acestea din causa cuĭ ?.. Oh Doamne, mĕ înspăimânt de a pronunţa numele luĭ ! ! !...

— Linişteşte-te Gilda ! ḑise Mariano cu o voce dureroasă vĕḑând torturele acestea, linişteşte-te de voeştĭ voĭ anunţa pe tatăl tĕu... eată scrisoarea este mai gata... ḑi un singur cuvĕnt şi o voĭ trimete...

— Nu nu ! strigă Gilda cu tărie, nu voiesc, nu, Părintele meŭ nu trebue să scie că eŭ trăesc, până când înşetătorul meŭ nu va fi pedepsit,..

Da ! continuă ea, da, voĭ avea curagiu sĕ pedepsesc pe acel miserabil să-l lovesc fără milă, după cum şi el m'a lovit... să'm' resbun !.,

Pentru aceasta voesc să trăesc !...

Vorbind ast-fel privirea tinereĭ fete se imflacără, ochiĭ sĕĭ de ordinar triştĭ şi stinşĭ acum scânteaŭ de vioiciune, aruncând fulgere. Vocea saa atât de dulce şi melodioasă cu câte-va minute maĭ înainte, acum era tare şi impunătoare de curagiu.

Marino fără voea sa se simţi atras de cuvintele juneĭ femeĭ. „Nu voeştĭ dar ? întrebă el nu voeştĭ ca să înşciinţez pe bătrânul Rinaldo tatăl tĕu, că tu trăeştĭ ?..

— Nu iubitul meŭ !.: nu !.. ţi am spus...

Marino rupse şcrisoarea ce era pe masă. Un moment de tăcere urmă.

— Marino iubitul meu, ḑise Gilda întrerupând tăcerea, nu te am întrebat niciodată de modul cum m'aĭ putut scăpa din înec, am fost atâta de ingrată, în cât 'mĭ pare că niciodată nu ţi-am mulţumit. Te rog— urmă ea— 'mĭ aĭ face o mare plăcere de a-mĭ spune.

— Este foarte simplu, respunse Marino cu o voce

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

care denota bucurie, căci prin aceasta putea convorbi câte-va minute cu acea pe care o iubea.

— 'Ți aducĭ aminte scumpă Gildo că acea seară era îngrozitcare, că ventul sufla cu putere. Tocmaĭ mĕ întorceam din tĕrgul florilor unde vêndusem câte-va buchete.—Mergeam pe queul Tibruluĭ. O liniște complectă domnea. De o dată aud un sgomot ușor. Era întocmaĭ cu acela când cine-va înoată. Mirat mĕ uitaĭ în partea de unde venea sgomotul. Vĕdu ĭ un punct negru ce se sbătea în întunecimea nopțeĭ luptându-se cu valurile apeĭ. Atuncĭ înțeleseĭ că un pericol amenință pe un om. Nu maĭ stătuĭ la îndoială. 'Mĭ aruncaĭ hainele de după mine și mĕ repeziĭ în apă. După două minute apar la mal cu o femeă. Acea femeă eraĭ tu Gilda! conchise Marco, restul 'lu știĭ!..

— Oh da.. 'mĭ adue aminte, respunse Gilda, da, pare că te vĕd încă cu ce îngrijire 'mĭ uscaĭ vestimintele la foc! Da Marino, tu maĭ iubit și mĕ iubeștĭ încă, dar nu sunt demnă de amorul tĕu... Eu sunt o culpabilă!.. trebue să mĕ uiți... și mĕ ștergĭ din memoria tea...

— Gildo, iubita mea, .. angelul meu, de ce vorbeștĭ ast-fel ?.. Uițĭ dorința părinteluĭ tĕu ?.. Uițĭ ca el voia a ne uni ?.. Nu știĭ tu oare, că fără tine eŭ nu pot trăi ?.. Nu știĭ că te iubesc ?..

— Marino amicul meu, mĕ jur pe ce am maĭ scump pe lumea aceasta, pe părintele meu, că în acest moment te iubesc.,, dar judecă bine, tu eștĭ curat... eștĭ june și prin urmare, tot ast-fel trebue să fie și femea care se va da ție...

— Ți maĭ bine că nu mĕ iubeștĭ, întrerupse Marino cu un ton dureros ; de maĭ iubi cătu-șĭ de puțin n'aĭ vorbi ast-fel...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Și figura tĕnărulŭi om se întunecă, și căte-va lacrimĭ se strecurară din ochiĭ sĕĭ.— Gilda observă aceasta.

— Ce fel ? ḑise ea apropiindu-se de scaunul pe care ședea Marino, tu plângĭ ?.. oare te a supĕrat cuvintele mele ?..

— Oh lasă-mĕ !.. întrerupse junele cu un suspin, lasă-mĕ... nu 'mĭ maĭ vorbi.. aceasta 'mĭ face rĕu... nu-mĭ rĕmâne de cât a muri !..

— Sĕ morĭ tu ?.. Dumneḑeul meŭ !.. ḑise ea vorbindu-șĭ ca în sine, ce am făcut.

— Da Gilda ! da, voĭ muri pentru că te iubesc... voĭ muri căcĭ viața mea fără tine este o tortură.. voĭ muri ., însă cu plăcere, cu surisul pe buze pronunțând numele tĕu...

— Aceasta nu se va întĕmpla ! exclamă Gilda, tu nu veĭ muri !.. nu voesc ca tu să morĭ !.

— Numaĭ un singur cuvĕnt, m'ar putea scapa de la moarte, ḑise Marino, în urma căruia se născu o vagă speranță.

— Și acel cuvĕnt ? întrebă Gilda tresărind și acel cuvĕnt cum sună ?

— Că mé iubeștĭ !.. respunse Marino, și figura șea era palidă de emoțiune cugetând la respunsul ce va priimi.

— Eĭ bine, da !.. te iubesc—ḑise Gilda aruncându-se în brațele junelui om.,. te inbesc !..

Fu un moment ne fericire atăt de mare pentru ambiĭ tinerĭ ; în cât cea maĭ maestră pănă din lume nu ar putea fi în stare a descrie bucuria lor. Pepturile lor palpita de emoțiune, ochiĭ lor se priveaŭ cu plăcere, ear buzele lor roșiĭ ca și focul căutaŭ să se sărute.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Știam eŭ bine că tu mĕ iubeștĭ... Sciam bine că mĕ veĭ iubi, și Marino în culmea fericireĭ sale, să-ruta de nenumĕrate oriĭ obrajiĭ ceĭ ca două roze aĭ iubiteĭ sale.

— Oh doamne! șopti Gilda scăpând din înbrățișările tĕnărulu- om nu credeam că voĭ maĭ putea iubi, dar vĕd că m'am înșelat!..

— Marino, amicul meŭ, urmă ea după o pausă, te voĭ iubi în toată viața mea, dar promite-mĭ a mĕ ajuta și tu or cât de puțin în resbunarea mea!... 'mĭ promiți?.,

— 'Țĭ o jur iubita mea, că va fi vaĭ de acel miserabil care te a înșelat într'un mod âtât de infam... 'ți o jur că 'l voĭ omori ...

Gilda surîse cu tristețe,

— Nu iubitul meŭ, dise ea, nu voesc aceasta.

Eŭ singură voesc a'l ucid, eŭ singură voĭ să'mĭ resbun. Aceasta esse dorința mea. Cea ce cer de la tine, continuă dĕnsa, est ca să cercetezĭ când va eși din casă...

Marino nu aștepta maĭ mult. Indată ce Gilda tăcu, el 'șĭ lua pălăria și plecă.

— Cu fel, te și ducĭ? voi să întrebe Gilda, dar Marino deja dispăruse pe ușe.

Gilda rĕmase singură. Ea era gănditoare.

— „Ah, Bianchi, — șopti ea, tu maĭ înșelat, dar temete de mine. Ceasul tău cel din urmă este aprópe să sune!, viața ta este în măinele mele..

După câte-va minute ușa se deschise și Marino intră.

— Ce aĭ afiat? întreba Gilda cu nerăbdare.

— Soumpa mea, respunse Marino abea resuflfiud de ostĕneală, am fost la palatul sĕu. Acolo întrebaĭ pe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

portar dacă stăpênul e acasă. Mi se spuse că nu. Atunci 'i dădui în mână o liră, întrebându-l de obiceiul stăpânului său; când ese din casă. 'Mi respunse că seara pe la opt ore ese regulat. Așa dar pe mâine fii gata iubita mea...

— Mâne?..

— Da scumpa mea!.

— 'Ți mulțumesc, disc Gilda apropiindu-se de junele om, și 'i depuse o sărutare infocată pe frunte...

IX

ADJUTOR IN NEVOE

Să ne aruncăm o privire înapoi.

Bianchi intrase în cameră purtând în brațe prețioasa sea sarcină. Figura lui radia de bucurie la lumina lustrului. Incet, dênsul depuse victima pe patul său și 'și fixa privirea asupra corpului Margaretei.

Sermana fată!...

Tu nu știi că un pericol te amenință... tu nu bănuești că cel mai mare inamic al fericirei tale se află lângă tine... tu nu știi ce miserabil ai lângă capul tău....

Margareta nu dă nici un semn care se arate ca 'și revenise din leșin. Bianchi mut, nemișcat, asemăna unui demon privia cu plăcere pe acea jună fată, care peste un minut poate va deveni victima sea,..

De o dată dênsul făcu o mișcare, și un surîs rău-tăcios, amestecat de o crudă bucurie apăru pe buzele sale.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Aide, șopti dĕnsul, ea este a mea; și nimenĭ nu 'mĭ o va putea disputa. Și ḑicând aceste cuvinte, miserabilul se apropie de patul în care pusese pe Margareta, se aplecă spre dĕnsa, și depuse un sărut pe obrajiĭ ceĭ ca două roze aĭ juneĭ fete...

In contactul buzelor luĭ, de obrazu Margaretelĭ, fu pentru aceâsta ca o coomoțiune electrică.

Dĕnsa scoase maĭ întĕĭ un suspin ușor, apoĭ deschise ochiĭ 'șĭ aruncă o privire sperioasă prin împrejur.

— Unde sunt? șopti ea, ridicându-se în sus, unde sunt ?.. Apoĭ zărind pe Bianchi care înainta în spre ea, 'șĭ reaminti de cele petrecuțe.

— Ce voeștĭ cu mine miserabile ?ntrebă dĕnsa, — de ce maĭ răpit ?..

— Nu te teme Margareto, ḑise Bianchi, însoțit de un surîs batjocoritor. nu te teme căcĭ nu ți se va întĕmpla nimic care să-ți displacă....

— Voesc să mĕ duc la părintele meu !..

Bianchi surîse cu rĕutate la aceste cuvinte.

— Știĭ prea bine, ḑise el, că aceasta nu se poate...

— Și pentru ce nu se poate ? întrebă Margareta apăsând tonul asupra acestor cuvinte.

— Pentru că te iubesc !..

Margareta la aceste cuvinte se indignă.

— Miserabile, strigă, ce cutezĭ a ḑice ?.

— Adevĕrul Margareta .. te iubesc și tu veĭ fi a mea !.: și Bianchi ḑicând aceste cuvinte apucă pe tĕnăra copilă de talie.

— Adjutor !.. strigă Margareta sbatĕndu-se în brațele antagonistuluĭ sĕu, căutând a se scapa de îmbrățișările luĭ Bianchi, adjutor !..

— In zadar strigĭ — ḑise Gaetano, căcĭ la aceasta oră nimenĭ nu te va auḑi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Dar cerul nu părea favorabil lui Bianchi; căci o uşă nevĕdută de nimenĭ, practicată în ḑid, se deschise în acel moment, şi pe prag o formă neagră apăru.

Era fantoma comteluĭ Matheo !,.

Bianchi încă nu vĕzuse nimic ..

Apariţia, cu braţete încrucişate pe pept înainta majestos către Gaetano. Dupĕ căte-va secunde, ea fu lângă dĕnsu.

Bianchi, de abea acum zărise pe acest misterios visitator în faţa căruia toate uşile părea a se deschide, şi scoţînd un ţipăt de spaimă căḑu jos leşinat....

Fantoma nu maĭ perdu timp, ci 'şĭ trase iute pălăria sea cea mare pe ochĭ, şi cu o voce ce nu părea a sea, ḑise Margaretelĭ acest singur cuvĕnt.

„Vino".

Juna fată dominată de timbrul acesteĭ vocĭ ce nu i se părea strĕină; şi avĕnd o mare încredere în această persoană prin a căreia sosire neaşteptată scapase de oprimejdie atât de sigură, urmă pe salvatorul sĕu.

Acesta, prin mijlocul uneĭ cheĭ, deschise poarta făcu semn să-l urmeze; şi un minut dupĕ acea, eĭ eraŭ în stradă.

Ajunşĭ aci, salvatorul Margareteĭ o urcă într'o trăsură ce staţiona acolo, apoĭ se aşeḑă şi dĕnsul lângă ea. Trăsura începu a strĕbate stradele. şi căte-va minute dupĕ acea, ea se opri în faţa marĭ casse. Margareta recunoscu cassa. Era acea a părinteluĭ sĕu.

— Ascultă copila mea, ḑise însoţitorul sĕu care în tot timpul cât durase drumul, nu scosese un singur cuvĕnt; ţine această cheă ea este de la poarta palatuluĭ. Deschide cu dĕnsa fără să producă cel maĭ mic sgomot, şi urcăte în camera D-tale... Dar ea seamă,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

mai adaogă el, să nu producî cel mai mic sgomot; căci părintele D-tale, nu trebue să ştie că aĭ petrecut noaptea aceasta afară din castel.

Şi ḑicând aceste din urmă cuvinte, se sui în trăsură, care îndată dispăru din ochiĭ juneĭ fete...

Margareta nu avusese timpul macar de a-ĭ mulţumi. Dĕnsa rĕmase ca două minute gănditoare, cugetĕnd la cele ce i se întămplase; dar apoĭ 'şĭ reaminti de recomandaţia primiită, pe care 'şĭ începu a o pune în lucrare. A deschide poarta, fu pentru Margareta trébă de un minut. Cinci minute după această, dĕnsa suea treptele scărei carĭ ducea la etacul sĕu, şi alte două momente în urmă se afla în camera sea.

Aci se trănti îmbrăcată cum era pe pat, si în curĕnd fu înbrăţişată de ḑeul Morfeŭ...

X

SFĂRŞITUL LUI BIANCHI

A dou ḑi după convorbirea ce avu loc între Gilda şi Marino, pe la şeapte ore seara, Gilda se găti să plece.

— Aşa dar te ducĭ? întrebă Marino.

— Da amicul meu!

— Lasămă cel puţin a te însoţi şi eu.

— Este de prisos Marino.

— Te rog!...

— Numaĭ ınsista în cererea tea, căci nu veĭ isbuti Marino tăcu, şi un uşor suspin scapa fără voea sea din adĕncul peptuluĭ sĕŭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Fie, ḑise el, dacă nu voeștĭ; dute, D-ḑeu să te aibă în paza sea..

După aceste cuvinie Gilda, eși din casă, și se îndrepta către strada Magenta.

* * *

Să lăsăm asum pe Gilda urmându-și calea, și să ne aruncăm privirea într'altă parte.

* * *

Am lăsat pe marquisul Gaetano Bianchi leșinată. Cât ținu această stare a sea. asemenea uneĭ catalipsiĭ, nu se poate ști; tot cea ce putem spune este ca el 'și reveni în sine când era noapte înc㠍. Maĭ întĭĭ se mirá de locul unde era, neputând să-și explice cum se găsea trântit pe parquet; dar, apoĭ, puțin câte puțin, mintea sea se limpeḑi, și în fine 'și reaminti nu fără teamă de cea ce i se întâmplase. Busele sale palide spumaŭ de furie ougetând la dispariția Margareteĭ.

Pasiunea ce o avea pentru acea tĕnăra copilă departe de a se reci, devenise și maĭ aprinsă.

Dĕnsul tot nu 'și părăsise acel infernal cuget, de a o avea, de a o poseda; dar cea ce-l împedeca cel puțin pentru un moment, era că nu știa cine este acea misterioasa persoană care juca atât de bine rolul comteluĭ Matheo, și care 'ĭ smulsese pe acea pe care 'și o alesese de victimă.

— Căcĭ, ḑicea el în sine, sunt sigur, că acela care 'mĭ a răpit-o nu este fantomă, nu e nălucire, ci o ființă de carne și oase... Dar cea ce trebue să aflu este să descoper locul unde a dus pe Margareta.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Acestea erau cugetările sale. De aceste idei, erea frământat spiritul său.

Intre acestea, ziua sosi.

Bianchi 'şi făcea felurite planuri, cari de mai cari mai extravagante, negăsind însă nici un mijloc care să-l poată pune pe urma acelui misterios visitator.

Tot restul zilei, dânsul 'şi o petrecu în casă, având o singură cugetare, dominat de o singură ideie; de a afla locul retragerei Margaretei...

El şedea gânditor, cugetând la acestea, De o-dată o lumină păru a se face în spiritul său.

— Da! şopti el, aşa trebue să fie!.. Margareta, este acasă la dânsa. Acela care mi a smuls-o a conduso de sigur acolo, de unde eu am răpit-o...

Şi fără a 'şi mai zice un singur cuvânt, 'şi luă pălăria şi eşi pe poarta palatului.

Orologiul cathedralei sfîntului Petru, în acel moment suna şeapte ore şi jumătate. seara.

Bianchi, eşind apucă la dreapta.

Dar de abea făcuse ca zece paşi, şi o umbră eşi înainte, deslipindu-se de o casă

Dânsul crezu la început, că avea a face cu acela ce voia a trece drept fantomă, dar după puţin se convinse că se înşelase. Nu era fantoma, ci o femeie. Ea avea un voal gros pe ochi.— Femeea voalată înainta către Bianchi.

— Cine eşti tu? întrebă acesta.

Drept răspuns, femeia 'şi aruncă avalul de pe ochi.

— Gilda!... strigă Bianchi înmărmurit, Gilda...

— Da! Gilda, strigă femeea—căci ea era — Gilda pe care tu ai înşelat-o, Gildo pe care tu ai părăsit-o în modul cel mai infam, Gildo, care, acum vine să ţi ea seama de nelegiuirile tale. Gilda care voia a'şi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

resbuna asupra înșelătorului său; Gilda, care te va lovi...

Și mai înainte că Bianchi să se poată pune în apărare, și asemenea cu iuțeala unui fulger despicând cerul, ea înfipse un pumnal lung în pieptul înșelătorului său.

Bianchi, sub această lovitură, scoțând un țipet căđu jos.

— Morî miserabile trădător!... morî șesrpe!.. strigă Gilda mai dând o lovitură lui Bianchi, morî!!.

Un singur suspin, o ultimă suflare eși din pieptu-i și două secunde în urmă; Bianchi, acel miserabil, acel criminal infam, pentru care totul părea posibil, nu mai era în viață...

Dumneđeŭ pedepsise pe vinovat prin mana unei femei...,

* * *

O jumĕtate oră după aceasta, Gilda istorisea lui Marino cele întîmplate.

— Și acum să mergem la tatăl meŭ, đise dênsa după ce înisе de povestit.

— E târđiŭ!... observă Marino.

— Nu Marino nu este nimic, voesc a mĕ duce acum chiar. Cu tóte acestea, tu dacă voești remăĭ.

— Cum 'ți închipuești scumpa mea, că a'și face una ca aceasta; dacă 'ți đic să amĕnĭ plecarea ta până mâne, o fac pentru tine căci după figura ta te vĕđ că ești obosită.

— Da! aceasta, este foarte adevĕrat, răspunse Gilda —; dar puterile 'mĭ revin la cugetarea de a vedea pe părintele meŭ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Câte-va minune, după acea, și plecară îndreptându-se către satul în care ședea bătrânul Rinoldo. — Rațele cele palide ale lunei, lumina calea lor.

XI.

O VESTE FERICITA

Orologiul din camera Margaretei suna orele opt când dênsa se deștepta în dimineața dilei care urmă după acea noapte în care fusese răpită.

Ea sună.

O tânără și blondă cameristă, care făcea onoare stăpînei sale, se presentă la chemare.

— Segniora a dormit bine? întrebă aceasta începând a face toaleta Margaretei.

— Da! respunse această într'un mod scurt.

Camerista tăcu, înțelegând după tonul cu care Margareta pronunțase acel cuvênt „da“ că stăpâna sa nu era bine dispusă.

Un moment de tăcere urmă din parțea amândorora; în care camerista isprăvise toaleta Margaretei.

— Segniora... ție de odată dênsa cu un ton sfiicios.

— Ce voești? întrebă Margareta, mirată de hesitarea servantei sale.

— Ertați-mă Segniora, urmă camerista, ertați-mi dacă vorbesc în acest timp în care se vêd că nu sun-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

teți bine dispusă, dar nefăcând aceasta, aș fi necon solată că nu 'mi am împlinit datoria.

— Explicăte, dise din nou Margareta, ce voești?..

— Astă-di de dimineață, continuă camerista, înainte încă ca orologiul să sune orele șeapte, a venit un om...

— Și acel om?.. întrerupse Margareta tresărind fără voie sa.

— 'Mi a presintat o scrisoare...

— Și acea scrisoare?

— Acea scrisoare.

— Unde este?

— Eato!..,

Și ținêra cameristă, dicând aceste cuvinte, scoase din cosagiul sêu o epistolă pe care o presintă stăpânei sale.

Margareta o luă cu iuțeală, și printr'un gest concedie pe servitoare.

Remase singură, Margareta cugeta de la cine putea fi acea scrisoare. Apoi, ca inspirată de o gandire ce părea a o domina, o desfăcu. Privirea sa alunecă pe epistolă. De abea zărise trăsurile aceleĭ scrieri și scoase un țipăt de bucurie. Ea recunoscuse scrierea.

Era a luĭ Enrico... Ochiĭ sĕĭ se aruncară din nou cu lăcomie.

Scrisoarea nu conținea maĭ mult ca douĕ rândurĭ.— Eată ce dicea acele rândurĭ,

„Scumpă Margareto"

„Te iubesc" — „Nu despera" Iu curând voĭ veni"

„te sărut"

„Enrico"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Margareta citind aceste cuvinte, plângea de bucurie. Era fericită. Deja se vedea soția lui Enrico. Deja se credea la brațul său. I se părea a-l vedea la genuchiĭ sĕĭ.

Simțea sărutul lui pe obrasul său. I se părea a-'l vedea la peptul său, la inima sa...

* * *

Tot restul ḑileĭ, dênsa fu foarte veselă.

Principele Cuniberti; — tatăl său — fu isbit de aceasta veselie a fiicei sale. — Dar Margareta nu se lăsa a fi întrebată, ci aruncându-se în brațele părinteluĭ său strigă:

— Tată, Enrico va veni! El va veni!..

— De unde sciĭ aceasta? întrebă principele devenind palid aducându-și aminte de cuvintele lui Marco.

— Ține aceasta! ḑise Margareta presentându-ĭ epistolă, citește.

Principele Cuniberti luă cu o mână tremurândă scrisoarea ce-ĭ presenta fiica sea. El citi copriusul eĭ. Bucuria ztrăluci în ochiĭ sĕĭ finind de citit. Recunoscuse slova. Era a lui Enrico.

Așa dar el nu era mort? El trăea? Dĕnsul va veni!... Acestea eraŭ cugetările principeluĭ.

Ochiĭ eĭ se aridicară în tăcere la cer mulțumind cretaruluĭ că păstrase viața aceluia, fără care fiica sea ar fi fost perdută. Buzele sale îngănaŭ cuvinte de mulțumire. „Mulțumesc ție doamne, ḑicea el, 'ți mulțumasc că aĭ avut indurare de copila mea... 'ți mulțumesc că la această bătrănețe 'mĭ aĭ păstrat o bucurie atât de mare... 'ți mulțumesc că aĭ ținut în viață pe Enrico.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

XII

REVEDEREA

Era aproape meḑul nopţeĭ...

In micul sat din margina Romeĭ, domnea o liniște adâncă. Nici un sgomot nu străbătea spaţiu, afară de cântul cător-va păsĕrĭ de noapte. Cu toate acestea în cărciuma luĭ Rinaldo se maĭ vedea încă licărind o lumină. Se pătrundem în năuntru.

La o mescioară de lemn susţinuta de treĭ picióre, pe care era doue saŭ treĭ sticle goale, şedeaŭ doĭ ómenĭ convorbind. Lumina micĭĭ lampe, ce este suspendată de plafond ne permite de a le vedea figurile. Ele nu ne sunt nĕcunoscute ; din contra le am maĭ vĕzut. Este Rinaldo şi Diego.

— Ah, ḑicea Rinaldo, încă n'am putut să 'mĭ rĕsbun în zadar 'l am căutat, crezênd că-l voĭ afla pe la vr'un loc singuratec, în zadar m'am pus la pândă. toate aŭ fost fără nicĭ un folos.

Miserabilul pare că este tovarăş cu satana'..

Nu 'l am găsit!.

Vorbind ast-fel, privirea luĭ Rinaldo, scânteia de o mânie dreaptă, ochiĭ părea că aruncaŭ fulgere, buzele-ĭ tremuraŭ ca agitate de frigurĭ, iar pumniĭ sĕĭ se stinseră într'un mod convulsiv gata de a lovi.

— Rinaldo!.. bĕtrânul meŭ amic, liniștește-te ! ḑise Diego, vĕzênd schimbarea ce se operase pe figura prietenuluĭ sĕŭ.

Cuvintele acestea avură efect asupra luĭ Rinaldo. Figura sa, se maĭ linisci căutătura ochilor deveni maĭ limpede.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Aĭ dreptate Diego, ḑise el după o paosà scurtă aĭ dreptate !,. mănia mea acum nu-mĭ servește la nimic !.. Cea ce voesc, cea ce trebue să fie, este să mĕ resbun contra înșelătorului. Da !.. să mĕ resbun !.. să 'ĭ iau sângele până la cea din urmă picătură. Să-l fac a suferi grozav... Să-l ucid !... Da !., Să-l ucid de o mie de orĭ dacă s'ar putea !..

In acel moment o usoară ciocnitură resună în ușe.

— Cine póte fi la ora acésta ? întrebă Rinaldo pe Diego ; nu știe eĭ óre că ordinul poliţieĭ, este ca cârciumile sĕ nu maĭ deschiḑă nimuluĭ ușile sale, dupe ce bate mezul nopţeĭ ?

— Deschide tata Rinaldo, se auḑi o voce sonoră de bărbat, deschide !

— Pe viul Dumneḑeŭ, strigă bĕtrânul, este Marino.., dar pe dată un nor de tristeţă apăru pe fruntea sea. El 'șĭ aduse aminte că Marino nu maĭ venise de mult timp pe la dênsul, și 'șĭ ḑicea, că de sigur, ca unul ce nu știa de cele întêmplate, venea ca un logodnic la fidanţata sea.

In casul acesta, — și ḑicea Rinaldo, trebue să 'ĭ spun de mórtea fiiceĭ mele .. și o lacrimă se vĕḑu strălucind în ochiĭ seĭ.

— Dar deschîde o dată tată Rinaldo, resună din noŭ vocea de afară ; — căcĭ 'ţĭ mărturisesc este cam recoare.

Bĕtrânul se duse cletinându-se, și deschise ușa.

Indată, după acésta, o femeă apăru pe prag și se aruncă în braţele luĭ Rinaldo.

— Tată !.. strigă femea.

— Gildo !.. fu respunsul bătrânuluĭ.

Aci pênĕ nu maĭ voește a urma. Ea nu este în stare de a descrie fericirea tatăluĭ regăsind pre fiică...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Nimenĭ alt, de cât un părinte care a fost în posiţia luĭ Rinaldo, ar putea să simţă acésta.

— Eştĭ tu Gilda !.. Exlamă bĕtrânul revenindușĭ din extasul de care fusese coprins, Eştĭ tu?.. nu eştĭ vis ?

— Nu scumpul meŭ părinte. Nu !. nu sunt un vis. Sunt eŭ. Sunt fiica ta. Şi dacă sunt încă în viaţă, acésta mulţumită luĭ Marino viitorul meŭ soţ, şi Gilda arĕtă tatăluĭ seŭ cu privirea pe vĕrul seŭ, care şedea pe prag mut de emoţiunea ce-ĭ causase acéstă scenă la care fusese martor.

— Aşa dar, ţie trebue a 'ţĭ mulţumi că revĕd pe fiica mea ! ḑise Renaldo ; ţie trebue să 'ţĭ mulţumesc că-ĭ aĭ scăpat viaţa.

Vin dar în braţele mele scumpe Marino-

De astă-ḑĭ înainte bĕtrânul Rinaldo nu maĭ are un copil ci duoĭ... tu eştĭ fiul meŭ !..

Marino se aruncă în braţele bĕtrânuluĭ, şi stătură câte-va minute îmbrăţisaţĭ.

Nenumĕrate sărutărĭ resunară.

— Oh Dumneḑeul meŭ, értămă daca în momente de disperare te am supĕrat cu blestemele mele, ḑise Rinaldo după ce Marino se desfăcu din îmbrăţisarea sea, acum sunt atât de fericit, în cât 'ţĭ jur, că ert pe acel miserabil care m'a făcut de a suferi atât...

— N'aĭ nicĭ sĕ-l ertĭ, nicĭ să'ţĭ rĕsbunĭ asupra luĭ ! întrerupse Gilda, şi un nor întunecos acoperi fruntea sea.

Noĭ, suntem resbunaţĭ !.. El este mort !..

— Cum?.. Ce spuĭ?.. întrebă Rinaldo cu mirare, este adevĕrat óre cea ce aud ?

— Da părintele meŭ !.

— Şi cine ne-a resbunat ?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Eŭ !..

— Tu ?..

— Da eŭ !.. respunse Gilda, și dênsa istorisi părintelui seŭ pe scurt întâlnirea și scena ce se petrecuse între dênsa și Bianchi.

— Tu fiica mea ?.. tu Gildo, aĭ avut acest eroic curagiŭ ?..

— Părintele meŭ, respunse Gilda, trebuea să 'mĭ repar greșala... trebuea să 'mĭ resbun... Din momentul în care m'am vĕḑut scăpată de la mórte de Marino ; o singură ideă avém, o singură gândire mĕ turmenta ; o voce 'mĭ striga necontenit : — Resbunare.

Resbunare contra înșelătorului teŭ !..

— Eĭ bine, urmă ea, de când acel miserabil a încetat de a maĭ trăi, vocea nu 'mĭ maĭ strigă... Constiința mi s'a liniștit !...

Vorvind ast-fel, tênăra fată, se transfigurase cu totul. Părea a fi un angel coborât din cer.

Rinaldo, Marino și Diego, ședĕŭ muțĭ de admirare în fața acesteĭ tinere fete, care se purtase atât de bine cu acela ce 'ĭ răpise onórea.

— Dumneḑeule, dise Diego cu o voce tare, de ar fi tóte femeile ca acéstă junĕ, atuncĭ nobilĭ ar înceta póte de a maĭ seduce, pe fetele sermane din popor !...

XIII

CUNUNIA

A doua ḑi după acésta, în mica biserică a satuluĭ, era o cununie.

Acestia eraŭ Marino și Gilda, care se însoțise.

FINELE PARȚEI A DOUA

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

TABELA CAPITOLURILOR LA PARTEA A DOUA.

Capitol I. Balul regelui.
„ II Contesa de Tazleo.
„ III. Nababul.
„ IV. Urmarea povestirei princ. de Buchara.
„ V. Convorbirea.
„ VI. O narațiune tristă.
„ VII. Răpirea.
„ VIII. Gilda și Marino.
„ IX. Ajutor în nevoe.
„ X. Sfârșitul lui Bianchi.
„ XI. O veste fericită.
„ XII. Revederea.
„ XIII. Cununia.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

PARTEA A TREIA

MORTUL INVIAT

I

O partidă de Ècarté la hotelul de Paris.

— Fante și damă...

— As și trefă...

— Carro...

— Am câștigat...

— A !.. comte, asta este a treia óră de când te favorisează fortuna.

— Ca în tot-d'auna.

— Da !.. dar e lucru curios, căcĭ pe nimenĭ alt, de cât pe D-ta te favorisézĕ norocul.

Aceste cuvinte eraŭ ḑise de treĭ bărbaţĭ, stând în prejurul uneĭ mese într'o cameră separată de joc, a mareluĭ hotel de Paris. Unul dintr'aceste persóne, era comtele Marco Carrino ; al doilea se numea Marquisul de B. ear cel de al treilea era proprietarul-director al ḑiaruluĭ „Picolo“.

Contele Marco, se întîlnise cu acestĭ doĭ bărbaţĭ și ’şĭ propuse să facă câte o partidă de ècarté. După cum vĕḑurăm, norocul ’l favorisa în acea séră. In maĭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

puțin de o oră avea dinaintea sea o grămadă considerabilă de aur. Luxul aceluĭ salon egaléză cu acela de astă-ḑĭ al cafeuluĭ de Paris din capitala Franciei. Pereții eraŭ tapetațĭ cu stofe aurite. Din plafond venea o lumină vie de la marele lustru ce era suspendat acolo. Mica societate continua de a juca. Contele Marco făcea bancul. Norocul 'l favorisă și de astă dată. O sudóre rece curgea de pe fruntele adversarilor sĕĭ; pe când Marco zămbea de plăcere privind acea grămadă de aur ce era a luĭ.

In acel moment, un mic sgomot isbi auḑul celor treĭ jucătorĭ. Toți 'șĭ întórse privirea în acea parte. Pe pragul useĭ ce se deschise, apăru un bărbat. Contele Marco de abea 'l ḑărise și deveni palid de grózĕ. Acal om era principele de Buchârra. Principele înaintă către mica societate salutând cu grație pe membri seĭ.

— Aide Comte, ḑise principele de Buchârra cu o voce ce i se păru luĭ Marco ca batjocoritóre, recomandămă domnilor, căcĭ 'mĭ pare că noĭ ne cunóscem.

— Da!.. da îngănă Marco.

— Eĭ bine, atuncĭ de ce maĭ hesițĭ și nu facĭ, ceea ce te am rugat?

Marco, silit, făcu recomandațiele obisnuite.

— Acum, când ne cunóscem, ḑise principele de Buchara, dacă voițĭ, voiŭ lua și eŭ parte la joculŭ D-vóstre.

— Cu plăcere excelență! ḑise într'o singură voce Marquisul de B. și proprietarul ḑiaruluĭ „Picolo", creḑând că prin acesta li se va schimba sórta.

— Atuncĭ să încep! ḑise principele de Buchârra.

— Să începem, respunse marchisul B. caechou la vocea principeluĭ,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Principele luă loc la masă la drépta comtelui Marco. Jocul începu.

De astă dată, fortuna părăsi pe Marco, și veni să aclame pe principele de Buchara ca pe alesul seŭ. Marquisul de B. și proprietarulŭi ḑiarulŭi „Picolo“ păreaŭ mulţumiţi de acéstă schimbare a sórteĭ.

— Indoesc suma, ḑise Marco aprins. Principele făcea buncul și de astă dată câștigul fu tot în partea luĭ. Marquisul de B. și proprietarul ḑiarulŭi „Picolo“ nu maĭ jucaŭ, eĭ ședeaŭ ca nisce simpli spectatorĭ la jocul dintre principele de Buchârra, și contele Marco.

Principele și do astă dată căstigă. Aurul, care cu o jumĕtate de oră maĭ înaiute era în faţa comteluĭ Carrino, acum trecuse dinaintea principeluĭ de Buchârra. Marco, devenise paliḑ. Ochiĭ seĭ strelucea de aviditate privind la monetele sale, cum trecea în partea adversaruluĭ seŭ. Principele de Buchârra, avea un noroc ne maĭ auḑit. Partidele se succeda una dupe alta, și câștigul în tot-d'auna era în partea sa. Veni un moment, când comtele Marco nu maĭ avea la sine nicĭ o monedă. Cel din urmă louis trecuse la principele. Acesta vĕḑu încurcătura comteluĭ.

— Daca voestĭ să amânăm, ḑise el.

— Nu !.. nu !.. respunse Marco aprins, voĭ juca pe parolă.

— Fie dacă vocștĭ. — Jocul începu din noŭ. Partida era pe cincĭ-ḑecĭ de luidorĭ. Principele căștigă.

— Chit saŭ dublu, strigă Marco cu o voce aprinsă, pe când ochi seĭ arĕta cea ce se petrece în inima sa. Era rândul seŭ să facă bancul. Comtele avea speranţa că i se va schimba sórta. Dar acéstă ilusie a sea nu ţinu mult. Principele de Bouchârra dete cărţile pe faţă. Câștigase. Alte ḑece saŭ cincĭ-spre-ḑece

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

partide urmăra, fără ca fortuna să părăséscă pe principe. Marco din palid devenise vânăt. Ochi seĭ sclipea într'un mod îngrozitor între orbitele lor. Buzele sale spumaŭ de furie; iar membrele-ĭ tremura ca agitate de friguri. Principele de Buchârra, din contră, vesel, cu surîsul pe buze, rece, nepăsător în fața fortuneĭ sale, părea a privi cu dispreț acea grămadă de aur ce devenise proprietatea sa.

Ceĭ duoĭ spectatorĭ așteptaŭ cu nerăbdare sfârșitul acestuĭ joc, ce părea ca un duel de mórte. Impacienta lor, deveni și maĭ mare, când auḑi de o dată pe Marco ḑicênd: douĕ miĭ de louidorĭ saŭ chit. Acèstă partidă trebuea să decidă sórta. Dacă câștiga Marco era scăpat, la din contra, perdea pe parolă opt-ḑecĭ miĭ francĭ într'o singură carte. comtele 'șĭ pusese tótă speranța. 'I trebuia un singur punct,— dacă așĭ câștiga!.. cugeta el. Dar acel punct nu veni. Adversari deteră cărțile pe față. Principele avea maĭ mult. Câstigase...

— Suma îndoită, strigă Marco cu o voce tremurândă aprins de furia joculuĭ. Dar și de astă dată perdu. Așa dar, perduse pe parola, la principele de Buchâra 160,000 de francĭ, pe cari trebuea neapărat să 'ĭ rĕspunḑă. Marco voi să îndoéscă suma ; dar principele de Buchara se opuse.

— Nu, ḑise el, destul pentru astă-ḑĭ.

— Dar perd, voi ḑice Marco.

— De voeștĭ 'țĭ voiŭ da revanșa...

— Nu! am perdut, trebue să joc ĭ pênĕ la fine.

— Și dacă nu voesc? întrebă principele.

— Te voiŭ sili! ḑise Marco spumând de furie.

— Sunt curios să vĕd în ce mod?

— In modul cel maĭ simplu...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Si cum acésta?..

— Vei vedea?..

— Explicăte..

— Sciŭ prea bine că 'ți datoresc, dar n'aĭ cu ce susține dreptul D-tale.

— Te înșelĭ comte, ḑise principele de Buchara cu un ton lin, te înșelĭ... étă martorĭ carĭ vor susține adevĕrul, și principele arĕtă pe marquisul de B. și pe proprietarul ḑiarului Picolo" Contele Marco la aceste cuvinte, 'și muscă buzele de ciudă.

— Acum, urmă principele după o pausă scurtă, în urma cuvintelor D-vóstre, voiŭ fi silit cu destul regret, d-le Comte de a recurge la alte mijlóce...

Marco tresări din noŭ.

— Voiŭ fi silit, continuă principele de Buchara e vĕ cere o poliță-..

— Cum? ḑise Marco devenind palid, n'aveți încredere pe simplul meŭ cuvênt?..

Principele surîse cu rĕutate la aceste cuvinte.

— 'Mĭ dați voe domnule Comte a vĕ spune, că un om ce încércă a se deduce pe sine, nu maĭ póte avea creḑĕmênt. Și ḑicênd aceste cuvinte, principele de Buchara, scóse din posunarul haineĭ sale o poliță pe care o presintă luĭ Marco..

Comtele o luă fără a ḑice un singur cuvênt, și ca amețit; fără maĭ a 'și arunca ochi pe coprinsul eĭ, 'și puse semnătura sea.

Principele o luă. Și după modul cum se uita la dânsa, se părea că voește a se asigura de veritatea eĭ.

— Acum, ḑise el, înclinându-se cu un surîs fin, adio comte séŭ maĭ bine la revedere!.. Și el își salută, și plecă.

Marquisul de B. și directorul ḑiarului „Picolo" d.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

asemenea plecară fără ca comtele să observe. Marco remase singur. El ședea în posiția unuĭ om gânditor. Dênsul cugeta, la tóte ce i se întêmplase în acea sérá. Cugeta la principele de Buchara. Marco acum, era în delir. Nu știa ce să créḑă despre acésta. Era saŭ nu Enrico?— dupe cum credea la început. Astă dată, el era maĭ mult contra, de cât, pentru. 'Șĭ ḑicea, că dacă ar fi fost Enrico, apoĭ atunci el ar fi perit de mult. Scia pe Enrico. Jurase să resbune, pe părintele sĕŭ, și odată, ce aflase pe ucigașiŭ, apoĭ nimic nu 'l ar fi dar înapoĭ. Dar apoĭ, acela pe care 'l luase, drept Enrico la curtea regală, cum putea fi nepotul sĕŭ, pe cât timp el, — comtele Marco era încă în viață. Natural, că Enrico nu fusese de cât numaĭ în imaginația sea, pe când, dênsul în realitate era deja de mult timp mort.

Acestea eraŭ cugetările luĭ Marco. Fruntea devenise maĭ linistită, și privirea ochilor maĭ limpede sub aceste gândirĭ. Dar acésta nu dură mult. De o dată un nor acoperi din noŭ fruntea sea.

— Dar atunci, și ḑise el, de unde scie dênsul, acea istorie?.. de unde a auḑit'o, ca să pótă să povestéscă, de notîud, și cele maĭ micĭ detaliurĭ?.. Și comtele Marco, 'șĭ frămênta spiritul creḑând că va descoperi acest mister. „De ce atunci“ cugeta el „a insistat atât de mult a 'ĭ subsemna o poliță?.. Pentru care cuvênt 'mĭ a ḑis când a plecat: Adio comte, séŭ maĭ bine la revedere.“

El fu întrerupt din aceste cugetărĭ de un chelner.

— Segniore dorește a citi noutățile din „Il Dirrito“? întrebă el.

Marco făcu un semn afirmativ. Chelnerul eși, apoĭ se întórse aducând jurnalul ḑis. Comtele 'șĭ aruncă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

rchi pe colónele aceluĭ jurnal, voind a scăpa de ideile rele ce 'l turmenta. Dar de abea 'l desfăcuse, și scóse un țipăt de grózá. Cea ce el vĕduse 'l înspăimêntase în gradul cel mai mare. Credu, că citise rĕŭ; și 'și aruncă din noŭ privirea pe rândurile diaruluĭ.

Eată ce dicéŭ ele.

„Erĭ de diminéță; la colțul stradeĭ Magenta, s'a „găsit un om mort avênd două lovituri de pumnal. „Din cercetările făcute s'a descoperit că acest om era „marquisul Gaetano de Bianchi. Cu tótă activitatea „ce a depus poliția, conchidea numitul diar, încă nu „s'a putut descoperi făptuitorul acesteĭ crimĭ."

Marco devenise palid de spaimă citind aceste cuvinte. Acum înțelese el, de ce Bianchi nu mai venise pe la dênsul. Numaĭ acum înțelese, causa tăcereĭ acestuia. El fusese ucis. Dar de cine?.. Cum?.. Aces tea eraŭ cugetările conteluĭ. Dar de odată, el tresări sub impresia uneĭ ideĭ funeste. „Ah" și dise el dacă a căduț sub lovitura inimicului?.. dacă a fost ucis de El?" și dênsul cugetă, din noŭ la principele de Buchara. „Da continuă el, ast-fel trebue să fie, Enrico séŭ principele de Buchara, carĭ nu sunt, de cât una și aceéșĭ persónă, a lovit pe unul din ucigașĭ părinteluĭ seŭ!. Acum va lovi și pe cel alt!" Și, comtele Carvino sub acéstă penibilă ideă, se cutremură. Acest miserabil, care lovise pe tata ca și pe fiu; acéstă fiară selbatecă care nu lăsase de cât nenorocirea prin locul unde trecuse, acéstă hienă, acum se îngrozea cugetând că póte, ora luĭ cea de pe urmă este aprópe să sune.

Dênsul se cutremura, gândindu-se numaĭ că va muri. Acestuĭ miserabil; ca și or căruĭ muritor 'ĭ plăcea a

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

trăi, a se bucura de plăcerile acestuĭ corp rotund, ce se numește pământ... Atât, numaĭ ca dênsul abusase. 'Șĭ făcuse plăcerea cu nenorocirea altora devenise milionar prin crimă, prin fratricid...

„Și, acum natural acela care perduse pe tatăl seŭ, acela care însuș̆ĭ era să cadă. sub lovitura de spada a luĭ Branchi, trebuia să se resbune... trebuia a ucide pe ucigasul părinteluĭ sĕŭ.“ La tóte acestea, se gândea comtele Marco — și inima acestuĭ monstru, părea că se deștepta din amorțélă, și că cugetul 'l mustra de crimele comise. Dar acésta, fu numaĭ pentru câteva secunde. Demonul cel rĕŭ copriuse diu noŭ pe comte.

— Aide, dise el cu un rîs satanic, aide principe de Buchara, saŭ orĭ cine veĭ fi ; aide !.. Vom vedea, care va esi victorios din lupta ce s'a deschis între noĭ ?.. Tu umbli pe căile legale, pe cele drepte ; eŭ umblu pe cele criminale, pe cele întunecóse ..

Tu te închinĭ la Cer, eŭ la Infern !.

Tu aĭ de călăuză Ingerul, eŭ demonul !..

Și ḑicênd aceste cuvinte, comtele Marco eși cu pașĭ repeḑĭ din hotel, luă o trăsură, și câte-va minute în urmă, el era în palatul sĕŭ.

II

PRINCIPELE DE BUCHĂRA

In centrul Romei, nu departe de cathedrala Sftuluĭ Petru se înalța o casă de o aparența majestoasa. Această clădire se compunea din treĭ etaje. Ornata cu acele retele ce reamintește pe maestriĭ seĭ vechĭ aĭ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Italieĭ făcea pe trecătorĭ a admira bunul gust al stăpânuluĭ acesteĭ încântătoare locuinţe.

Toţĭ sciaŭ, că ucească cassă maĭ înainte fusese a statuluĭ; dar acum devenise proprietatea principeluĭ de Buchâra.

Era a doua ḑi de la cele relat'te în capitolul precedent, şi o săptămână după balul regeluĭ. Şeapte ore şi jumătate suna la cathedrala Sftuluĭ Petru.—Principeluĭ de Buchâra, se afla în acel moment într'una din camerele sale din etajul al doilea. Pereţii acesteĭ camere eraŭ tapetate cu stofe din India. Din plafond venea o lumină nesigură şi plăcută tot de o dată. In faţa uneĭ mese de lemn de lămâĭ, pe o sofa de mătasă a căruia culoare era ca faţa ceruluĭ, se vedea şeḑând principele. Figura acestuia părea obosită. El şedea în posiţia uneĭ om cugetător. Privirea sea era tristă; şi din timp în timp căte un suspin adânc scapa din peptul său. La ce cugeta el oare?.. Ce ideĭ avea acest om a căruia vedere, produsese o atât de mare groază comteluĭ Marco?. Ce planurĭ avea el?.. Ce-ĭ lipsea luĭ oare, de nu era vesel?.. Pentru ce, acea tristeţe, şi melancolie nestrămutată pe figura sea?,... Mister!!!...,

Era aproape ḑece minute, de când şedea în acea posiţiune, când scărţăitul uneĭ uşĭ ce se întorcea pe canatul său 'l făcu a tresări din cugetările sale. Dănsu 'şĭ întoarse privirea în acea parte; un valet golonat apăruse pe prag.

— Ce voeştĭ Giacomo? întreba el.

Valetul drept răspuns înainta cu o tavă de argint şi presintă stăpânuluĭ său o epistolă. Principele o luă şi congediă pe servitor cu un gest. Rămas singur,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

principele de Buchâra desfăcu scrisoarea. Privirea sea alunecă pe dĕnsa. El ceti:

„Principele de Buchâra, dacă iubește aventurele „este rugat a veni astă seară la 9 ore în aleiul cel „mare al pădureĭ„. — „Făcând aceasta v'a arăta că „se poartă ca un adevĕrat cavaler".

Scrisoarea nu poartă nicĭ o iscălitură. Dar după tremurătura scriereĭ se trăda, că mâna care scrisese aceste rîndurĭ era de femeĭ. Principele de Buchâra era mirat, „Cine 'ĭ scria?... De unde venea acea scrisoare?... Acestea eraŭ întrebările ce dĕnsu și le făcea.

In momentul acela, orologiul camereĭ sale suna opt ore și jumătate. Principele de Buchâra tresări. O jumĕtate oră numaĭ, 'l despărțea de minutul când trebuea a se duce la întâlnirea, ce misterioasă persoană 'ĭ dase în aleiul cel mare din pădure.

Trebuea a se decide cât maĭ curând, căcĭ un moment de ar fi întârziat, atunci poate, n'ar fi putut întâlni pe acea persoană. Sub aceste idei, Principele de Buchâra, 'și lua decisiunea de a se duce, Hotărât, dĕnsul, eși din hotelul sĕu, și se sui în cea dintâĭ trăsură ce 'ĭ eși înainte, murmurând în sine; „Aide! fie or-ce o fi!.. mĕ duc!..

Trăsura începu a străbate stradele cu iuțeală, în direcția indicată de principe. Afară era o noapte senină. Miliarde de stele, sclipea pe bolta cea infinită a cerului, și luna asemenea unuĭ glob luminos, arunca asupra pămĕntuluĭ palida sea lumină. Răcoare plăcută făcuse loc căldureĭ celeĭ nesuferite din timpul zileĭ. Un zephir dulce adia. Trăsusa continua de a merge cu aceeași iuțeală, străbătând stradele.—După câte-va minute ajunse la capătul aceleĭ strade, de unde începe pădurícea. Incă câte-va minute maĭ parcurâ

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

aleiul, apoĭ coti la dreapte, și conducătorul opri caiĭ în drepțul bufetuluĭ. Pe marele alei, nimenĭ nu se vedea. Aceĭ carĭ veniseră ca să respire aerul cel plăcut plecaseră, aproape de un quart de oră. Principele de Buchâra se dete jos din trăsură. Dĕnsul se uita se vadă pe persoana pe care 'l învitase la această preumblara nocturnă, dar spre marea sa mirare, nimenĭ nu veni spre a'l pre-ntâmpina. Maĭ făcu câțĭ-va pașĭ 'nainte, dar tot nimic. Intreba pe un chelner de la bufet, dar în zadar. Principele era desperat de aceste infrucuoase cercetărĭ. Se mustra în sine, că se încreduse, în cea dintâĭ scrisoare venită. 'Și ḑicea că fuseso mistificat!.. Principele 'șĭ maĭ aruncă, privirea prin toate părțile, apoĭ nevĕḑând tot nimic, se decise să plece. In acel moment timbrul unuĭ orologiŭ din departare suna orele nouă. De abea ciocanul bătuse ultima lovitură și sgomotul uneĭ urietură de trasură, veni până la auḑul principuluĭ de Buchara. Principnle tresări, și stătu în loc câte-va secunde.

„Ce fu aceasta ?.. întrebă el.

Dar maĭ în acelaș moment, o fășiatură da roche se auḑi, și o statură de femeĭ, apăru principeluĭ după un boshuet. Femea purta un voal des pe ochĭ, care înpedeca de a se vedea figura, dar după mlădierea corpuluĭ sĕŭ, după grația cum umbla, se ghicea că era tĕnără.

III

HILDA ȘI NABABUL

Femea voalată înainta către principe. Principele de Buchara o salută de buna venire. Ea 'ĭ întoarse salutul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— 'Mĭ daţĭ voe d-nă, ḑise principele, a vĕ întreba dacă D-voastră sunteţĭ....

— Persoana ce aşteptapţĭ ?.. întrerupse femea cu un surîs ce se desemna printre voalul sĕu.

— Da... ingână principele fiind sigur, că avea înaintea sea persoana pentru care venise, da !.. aceasta am vrut să ḑic....

— Eĭ, bine, da !... eŭ surt !.. Şi ḑicând aceste cuvinte luă braţul principeluĭ, şi se întrepta către uă baucă ce era în lumina uneĭ lămpe...

— Să stăm, aci, — ḑise ea — întunerecul 'mĭ displace.

— Doamnă.., voi a ḑice principele.

— A l înţeleg întrerupse necunoscuta, voeştĭ să ştiĭ cine sunt?... aĭ dreptate, uitasem !.., şi dĕnsa 'şĭ trase voalul la o parte.

— Hilda !.. strigă principele în culmea mirăreĭ, recunoscănd la lumina foculuĭ. figura comteseĭ de Tazleo, Hilda !...

— Da ! respunse aceasta, Da, Hilda, care te iubeşte, Hilda care a infruntat or-ce piedică, viind până aci ; Hilda. care voeşie să te posede ; Hilda, care fără tine, va intra într'o monăstire !..

Şi dĕnsa coprinse în braţele sale pe principe.

Pe cititorĭ îĭ vor prinde mirarea poate, citind aceste rênduri, dar dacă vor caută în memoria lor, şi vor reaminti fără îndoeală de impresia ce-ĭ causase comteseĭ— de la prima vedere încă — figura principeluĭ de Buchâra, cu ocasia baluluĭ regal.

Dar sĕ lăsăm aceasta, şi să ne întoarcem la subject.

Cuvintele comteseĭ, produse şi maĭ mare mirare principeluĭ de căt vederea sea.

El nu înţelese maĭ întăĭ cuvintele sale. Creḑu că

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

are a face cu o nebună. Sub impresa acesteĭ cugetărĭ, dĕnsul cată a se scăpa din îmbrăţişările cele infocate ale comteseĭ; dar Hilda 'l ţinea strîns la peptul sĕŭ.

— Te iubesc, 'ĭ şoptea ca cu o voce ce ar fi făcut pe or-cine fericit; te iubesc, şi tu veĭ fi al meŭ. Principele de Buchara tăcu un moment. Figura sea, păru că se luminează de o dată, de o rază nevĕdută, şi un surîs străin apăru pe buzele sale.

— Aide !... ḑise el în sine, vĕd că cerul o permite ! unealta 'mĭ e în mănă... Resbunarea se apropie... Apoĭ aridicăndu-şĭ privirea către comtesa de Tazleo ḑise :

— Aşa dar, Hilda, spuĭ că mĕ iubeştĭ ?

— Maĭ mult ca viaţa mea ! respunse acesta. Te iubesc principe, cum iubeşte orbul lumina, pasărea crăngul şi omul libertatea..,

— Adevĕrat să fie oare cea ce 'mĭ spuĭ ?.. întrebă principele de Buchara cu un aer de îndoeală.

— Vaĭ !... tu nu creḑĭ !.. întrerupse Hilda cu un ton de mustrare, tu nu creḑĭ că te iubesc, tu nu ştiĭ ce ar fi în stare se facă o femee ca mine, pentru omul ce dĕnsa iubeşte.,.

— 'Mĭ este permis a te întreba ce lucru ar putea face ?

— Eĭ bine. respunse comtesa, ar deveni criminală !..

Principele de Buchara tresări.

— Şi ce ar folosi aceasta pentru mine ? întrebă el recăpătăndu-şĭ liniştea sa.

Un lung suspin scos de Hilda, fu respunsul acestor cuvinte.

— Vaĭ ! ḑise ea cu o voce tristă după un moment de tăcere ; vĕd că tu nu împărtăşeştĭ amorul meŭ..., şi cu toate acestea, dacă aĭ şti căt te iubesc !..

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Era atâta amor și atâta devotament în aceste cuvinte în cât principele păru a fi mișcat.

— Dicĭ dar că mĕ iubeștĭ? întreba el de o dată.

— Te mcĭ îndoeștĭ încă?.

— Dacă voĭ pune amorul tĕu la încercare?

— Mĕ voĭ supune! respunse Hilda cu o voce sublimă de abnegațiune.

— Ea seamă, urmă principele, aĭ ḑis prea mult!... de voeștĭ retragete până încă e timp.

— Eŭ?.. nicĭ o dată!.. Auḑĭ tu principe nicĭ o dată nu mĕ voĭ retrage, mĕ voĭ supune cu plăcere ordinelor tale; tu veĭ fi stĕpân, seniorul meu, ear eŭ sclava tea...

— Eĭ bine, de voeștĭ, fie!..

Un moment de tăcere urmă din partea ambilor.

— Ascultă! ḑise principele intrerupând tăcerea, cunoscĭ pe comtele Carrino.

— Da! respunse Hilda. Am făcut cunoștința cu dĕnsu la balul regeluĭ. Mi se pare un om respingător... dar pentru ce această întrebare?... adaogă ea.

— Veĭ vedea!..

— Ascult...

— Ce aĭ ḑice, dacă aș pretinde să te înamorezĭ de dĕnsul. Hilda tresări.

— Ce fel, tu o voeștĭ? întrebă ea.

— O! făcu principele observând tresărirea Hildeĭ, liniștește-te, asta nu va fi în serios. Și pentru că Hilda, părea a nu înțelege cuvintele sale, principele urmă.

— Dacă 'ți ḑic să facĭ aceasta, este numaĭ pentru cuvĕntul, că comtele Marco, să facă copilăria pentru tine... este pentru așĭ cheltui averea sea... ultimul sĕu ban...

— După cum vĕd, întrebă Hilda, urescĭ pe comte?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Un zâmbet sinistru, care spunea totul, se vădu la lumina lămpeĭ, apărând pe buzele principeluĭ de Bucharra.

— Oh!.. ḑise el, dacă 'l urasc?.. mĕ întrebĭ dacă 'l urăsc?..

Era atâta ură şi atâta mânie în vocea principeluĭ, ḑicênd aceste cuvinte; în cât contesa de Tazleo, nu maĭ ḑise nicĭ un cuvînt despre acésta.

— Şi voescĭ, să 'l trag în cursă pentru a se înamora de mine?

— Da!

— Şi atunciĭ mĕ veĭ iubi? întrebă din noŭ Hilda cu o voce tremurândă.

— Poate!..

Hilda scóse un strigăt de bucurie.

— Bine, ḑise ea după un minut de tăcere, fiĭ sigur, comtézã pe mine!.. dorinţa ţi se va împlini.. Comtele Marco se va ruina!.. şi Hilda, ḑicênd aceste cuvinte din urmă, se despărţi de principe; apoĭ suindu-se în trăsură plecă.

— Aide! şopti principele de Buchâra după plecarea comteseĭ de Tazleo, aĭde! Dumneḑeŭ o voeşte!.. Martor 'mĭ este cerul eă 'nainte de a sosi aci, nicĭ nu cugetam măcar că, cea ce am vĕḑut, se va întêmpla!.. Acum, vom vedea comte Marco, care va eşi victorios din lupta ce s'a deschis între noĭ!.. Crimile tale în fine vor fi resplătite, victimele tale resbunate!.. Ora tea ce de pe urmă nu va întârzie de a bate!.., ḑiua resbunăreĭ se apropie cu paşĭ gicauticĭ.

Şi principele de Buchara, părăsi banca pe care şedea, se sui în trăsură al căruia visitiŭ dormea pe capră, şi un moment după acea, caiĭ mergeaŭ în galop către drumul hotelului sĕu.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

IV

HILDA DE TAZLEO LA COMTELE MARCO

Era a doua ḑi după cele narate în capitolul precedent. Orologiul Cathedraleĭ sant. Pedro suna douăspre-ḑece ore din ḑi. Comtele Marco, ședea adăncit în cugetărĭ într'una din camerile palatuluĭ său. Acéstă cameră mobilată cu un lux uimitor, Tapetată cu stofe scumpe de India; împodobită cu acele tablourĭ, ale căror celebrĭ pictorĭ, aŭ rĕmas nemuritorĭ în analele Italieĭ, avea o înfățișare uimitoare. Un profum îmbătător domnea în interiorul acesteĭ locuințe. Pretutindenĭ se vedea luxul cel maĭ mare. Și când cugetă, cine-va că toate acestea, stĕpânul acesteĭ încântatóre locuințe le a dobândit prin crimă ?..

Pe un fotoliu, Marco cu o mână resemată de o masă de palisandru, sta în posiția unuĭ om care cugeta la ceva. Intr'adevĕr; dĕnsul, încă cugeta la evenimentele petrecute cu două ḑile înainte, între dĕnsul și principele de Buchara. Cugeta înca la polița care dase prinnipelui; apoĭ 'șĭ reamintea de moartea luĭ Bianchi; de modul cum dĕnsul perise. Atuncĭ, o sudoare rece cădea de pe fruntea sea, se soula de pe scaun, și începea a fugi ca un nebun, ca și când ar fi voit a se ascunde de un inimic nevĕḑut; dar, încetul cu încetul spiritul sĕŭ se maĭ liniști, și dĕnsul deveni earăși raționabil. In acel moment, dĕnsul nu maĭ era acel Marco, care cu două minute maĭ înainte se inspăimânta și de umbra sea; ci era Marco criminalul; Marco care lovise pe fratele sĕŭ, pentru a'șĭ însuși averea luĭ; era Marco care tocmise assasin pentru

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Enrico, era în fine, acel Marco, care sevârşise atâtea crime, şi nelegiuirî. Ochiî sĕî strălucea de acea lumină, care prevestea tot d'auna o nenorocire. Buzele sale palide, şoptea cuvinte abea audibile.

— Da! ḑicea el, da!... principe de Buchara sa Enrico, el trebue să moară!.. Va muri pentru că simt că 'mî este inimic!... va muri pentru că scie secretele mele!...

In acel moment, uşa se deschise, şi un servitor intra presentându-î pe o ţavă de argint, o cartă de visită. Comtele luă carta şi 'şî aruncă ochiî pe dĕnsa. Pe acea carte, eraŭ scrise cu caractere marî acest nume:

Hilda comtesa de Tazleo. Marco mai întâî păru mirat; apoî de o dată, dĕnsu 'şî reaminti că mai auḑise unde-va pronunţându-se acest nume, şi ochiî sĕî sehinteară într'un mod ciudat.

— Introdu pe acea persoană în salonul de primire ḑise el.

Servitorul se înclină retrăgĕndu-se spre a împlini ordinul stăpânnluî sĕu.

Două minute după această, comtesa de Tazleo apăru comteluî Marco.

Hilda înainta cu graţia zămbind cu cochetărie,

— Scusele mele comte, ḑise ea aşezându-se pe sofa fără cea maî mică jună, scusele mele, dacă mĕ presint la D-ta, ca un fulger.

— A!... nu doamnă!... îngână Marco, simţind ca în fata acesteî femeî simte o nouă pasiune.

— Să 'ţî explic această causă, care poate te pune în mirare urmă dĕnsu făcându-se că nu bagă de sémă la incurcătura luî Marco.

— Sunt gata de a vĕ asculta doamnă Contesă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Eĭ aine, dacă este așa, eată încep. Fac parte dintr'o societate de bine-facere a căreia membră onorifică sunt. Mĕ duc din casă în casă de cerșesc adjutor pentru sĕraciĭ meĭ...

— A!.. înțeleg Doamnâ..., ḑise Marco v'ațĭ gândit și la mine?..

— Da! domnule comte!..

— Vĕ mulțumesc. Și comte Marco însoți aceste cuvinte cu o pungă de o sută lire otomane.

— A!.. comte ḑise comțesa de Tazleo cu un surîs provocător, 'ți mulțumesc în numele protejaților meĭ carĭ te vor bine cuvĕnta, 'ți mulțumesc și din partea mea....

Și rafinata femeă scoase un falș suspin ca și cum o emoțiune inexlicabilă o apucase.

După aceste cuvinte Hilda se retrase ḑicând în sine: „Acest om e al meu... înainte de treĭ ḑile voĭ fàce ce voĭ voi cu el...“

* * *

In aceeașĭ ḑi principele de Buchara primi o epistolă. O desfăcu. Era de la Comtesa de Tazleo. Dĕnsul o ceti. Eată ce coprindea:

„Principe“

„Totul merge bine“ „Am fost la comte“— „Lovitura întâia este dată“— „Aștept instrecțiele D-tale“ „A D-tale care te iubește:

„Hilda“

— In fine!... murmură principele după citirea acesteĭ scrisorĭ, în fine ora se apropie!.. Voĭ fi resbunat!.. In fine acea ḑi este aproape să sosească!.. In

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

fine, miserabilul își va plăti crimele sale!.. In fine, sermanul meŭ părinte va fi resbunat!!!!...

* * *

Prîncipele de Buchara expedia următoarea epistolă Hildeĭ;

„Fă toate după cum știĭ. Eŭ prevĕd că de aĭ în treĭ ḑile, comtele Marco va fi la tine! Dacă aĭ o camĕră lipită cu acea în care vĕ veți afla voĭ; voĭ veni și eŭ, pentru a complecta, cea ce este de neapărată trebuință.

„La revedere“

„Buchara“

* * *

Un sfert de oră în urmă, valetul ce dusese Hildeĭ epistola principeluĭ, aduse celuĭ de al doilea alta ca respuns din partea comtesеĭ Tazleo.

Aceasta nu era de cât un respuns foarte laconic:

„Bine—ḑicea Hilda, totul va fi după cum doreștĭ“.

„Hilda“

V

O DECLARAȚIE DE AMOR

Două ḑile după cele relatate în capitolul precedent, Hilda se afla în camera de toaletă a hoteluluĭ sĕu. Acest hotel situat pe una din cele maĭ frumoase strade ale Romeĭ, avea înfățișarea unuĭ cuib de rĕndunică. Rĕposatul comte de Tazleo, nu cruțase nimic,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

pentru a deveni plăcut Hildei. Un lux desfrânat domnea în interiorul acestei locuințe, și care făcea să te întrebi dacă nu te găsești la o bacantă, iar nici de cum la o femce de lumea mare... Un profum îmbătător se exala în camera de toaletă a comtesei de Tazleo.

Hilda 'și sfârșise toaleta, și se trântise cu negligență pe o sofa.

Un orologiu de pe o frumousă seninelă în acel moment, suna orele două după amiadă. De abea ciocanul bătu ultima lovitură, și o uruitură de trăsură, resună în curtea hotelului. Hilda tresări. Două minute după aceasta, o junâ și o frumoasă cameristă intra presentând stăpânai sale o cartă. Hilda citi acea cartă Era a lui Marco. Un zâmbet de o crudă bucurie flutură pe buzele sale cele rose, apoi stăpânindu-se dise:

— Introdu pe comte aci.

Sărvitórea se retrase, și după două minuie comtele Marco apăru pe prag. Privirea comtelui era îmflăcărata, mersul său sovăitor El salută pe Hilda. Acésta fără să se scoale de pe sofaua pe care ședea, și în aceeași posițiune — 'i arăta cu un gest un loc pe un jeț, ce era lângă dênsa; și în această mișcare lăsa să se vadă micul său picior, mai mult de cât trebuia.

Dar, comtele. se pare că nu înțelese, voința comtesei de Tazleo, de oare-ce rămase în picioare.

— Sunt veselă comte, dise Hilda, de a priimi pe generosul donator al săracilor mei.

— Doamnă, ingână Marco, trebuea să viu !..

— Va să dică, această visită era neaparată.

— Da Doamnă !..

— Poate, că aș fi prea scrupuloasă, dacă te așî întreba de ce?..

— Nici de cum Doamnă !.,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Atunci aştept să-mi spui!..

— Şi nu vă veţi supăra, când veţi auzi motivul pentru care am venit?..

Şi comtele Marco, zicând aceste cuvinte aştepta cu cu o nerăbdare vădită răspunsul ce trebuea a da Hilda.

— Nu! respunse aceasta.

Marco respiră.

— Nu 'mi spui cea ce ziceai? întrebă Hilda văzând că comtele tăcuse.

— Ei bine, doamnă, zise Marco am venit pentru că vă iubesc.

Hilda se aştepta la această declaraţie, dar totuşi isbucni într'un hohot de rîs.

— Adevărat, zise ea, şi de când?..

— Te iubesc, Hilda, zicea Marco cu o privire aprinsă ce arăta tot-d'auna pasiunea ce ferbea în peptul său; te iubesc de când te am zărit pentru prima dată te iubesc, cum n'am mai iubit până acum!.. te iubesc în cât viaţa, averea mea sunt la dispoziţia D-tale. Ordonă şi eu, mă voi supune. Spune-mi or-ce voeşti, şi eu voi face...

— Ţi spun sincer comte, întrerupse Hilda cu un surîs provocător, că cea ce 'mi spui, 'mi pare atât de străin, în cât 'mi face să mă întreb dacă nu sunt jucăria unui vis, sau a unei halucinaţiuni a spiritului meu.

— Ah!, făcu Marco cu un ton de durere, nu mă iubeşti!... dacă ai simţi or cât de puţin amor pentru mine, nu ai vorbi ast-fel...

— Şi cine zice, că nu sunt partaşe la iubirea D-tale? întrebă Hilda de o dată.

— Adevărat să fie oare, cea ce mi spui?.. strigă Marco în furia pasiunei sale crescânde, adevărat să

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

fie că mĕ iubeştĭ ?..

— N'am ḑis, aceasta !.. ḑise Hilda.

Aceste trei cuvinte, făcu că toată bucuria comteluĭ să fie schimbată în tristeţe.

— Ah !.. m'am înşelat !.. murmură el, şi cu toate acestea ḑiceaĭ...

— Că nu sunt nesimţitoare la iubirea tea ?..

— Da !..

— Eĭ, bine, depinde de la tine ca mila să fie schimbată în amor,..

— Ce aud ?..

— Adevĕrul comte ! Da, ḑic că atărnă de la tine ca să te facĭ iubit. Bine înţeles că această cu o singură condiţiune.

— Cerem ce voeştĭ, ḑise Marco, onoarea mea !...

O !.. întrerupse Hilda cu un hohot de rîs, nu voesc aceasta, este prea puţin lucru pentru tine...

Marco era atât de aprins, în cât neînţelegĕud semnificaroa acestuĭ cuvĕnt, urmă :

— Viaţa mea !..

— Aceasta este prea mult ; ea nu'mĭ este de nicĭ un folos.

— Averea mea !..

— A !.. făcu Hilda, aceasta este cu totul alt-ceva.

— Şi, atuncĭ...

— Atuncĭ ?..

— Aĭ voi ?.. întrebă comtele.

— A oh !.. ḑisa Hilda, depinde după împrejurărĭ.

— Oh !.. dacă aĭ priimi în schimbul iubireĭ 'ţĭ aşĭ da-o toată...

— Ha !.. ha.. , ha.. , rise comtesa, ea seamă comte, aĭ ḑis, un cuvént prea mare.

— Oh, nu !... respunse Marco cu aprindere, nu şi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

dacă veeștĭ, chiar acum 'ți voĭ da cea ce am ḑis...

— Așa dar, o aĭ cu D-ta în bosunar, întrerupse Hilda cu ironie.

Marco deveni palid la aceste cuvinte.

— Nu! ḑise el, cea ce voesc a face este să subscriĭ o poliță prin care 'ți dau toată averea mea.

— Eĭ bine, respunse Hilda, dacă ți-ĭ atât de mult la cele ce ḑicĭ, 'ți voĭ satisface dorința, și dênsa scóse dintr'un scrin o poliță pe care o întinse comteluĭ. Marco o luă, și așezându-se la biurou scrise cele ce urmează.

„Eŭ comtele Marco Carrino, fiind cu deplina mea „rațiune, cedez; — fiind încă în viață—toată averea „mea atât mobilă cât și imobilă, comteseĭ Hilda de Tazleo".

După aceasta, el puse data; apoĭ se subscrie. Când fini de scris, întinse actul Comteseĭ. Hilda cu zâmbetul pe buze 'l luă.

— Acum te posed, șopti Marco cu aprindere; tu veĭ fi r mea !..

— Încă nu!.. ḑise Hilda, și dênsa se strecura ca un șarpe din brațele comteluĭ și dispăru pe ușă.

Mai în acelaș moment, o altă ușă se deschise, și pe prag apăru un om.

VI

PEDEAPSA LUI D-ḐEU!!...

Acel om era principele de Buchara... De abea 'l zărise comtele, și un fior 'l trecu prin tot corpul. Pre-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

simţea oare dĕnsul că un pericol 'l ameninţă?... Nu ştim!...

Cea ce putem spune, este că dĕnsul rĕmase ca extasiat, şi privea continu pe principe. Principele de Buchara înainta către comte, abea atunci dĕnsul, făcându-şĭ o mare sforţare ḑise:

— Ce voeştĭ?..

— A!.. ḑise principele, nu bănueştĭ motivul acesteĭ visite?..

— Nu! ingănă Marco.

— O, comte! urmă principele de Buchara, vĕd că memoria vĕ este slabă... să mĕ incerc, să vĕ ajut de voiţĭ., Aduceţi-vĕ aminte de partida noastră de écarté la hotelul de Paris...

— Unde voeştĭ să ajungĭ? întrerupse Marcó tresărind.

— Voesc sĕ ajung, spre a vĕ reaminti că 'mĭ daţoraţĭ 100,000 francĭ.

— Eĭ bine aceĭ banĭ nu.i maĭ am?..

— Şi cum aceasta? făcu principele cu o mirare foarte bine jucată.

— 'Ţĭ spun că nu-ĭ maĭ am!...

— Este oare posibil, cea ce spuĭ?..

— 'Ţĭ jur că sunt maĭ sarac ca Jov!...

— Nu 'mĭ vine a crede,— urmă principele de Buchara cu un aer de îndoială, ca comtele Marco, acel om atât de avut, acel om care pentru a avea aur a ucis pe fratele şi pe nepotul sĕu; acel om care nu s'a dat în lăturĭ de la nicĭ o crimă, să fi ajuus într'o ast-fel de tristă posiţiune; în cât să mărturisească că din toată acea avere strînsă prin sînge, sĕ nu maĭ posede nicĭ un ban...

— Domnule! voi a ḑice Marco spunănd de furie,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

şi devenind palid ca moartea.

— A! comte te superi de cuvintele mele; dar oare nu te aşteptaĭ de loc la dreptatea cerului? nu te aşteptaĭ la resplata singelui, ce pe nedrept 'l aĭ vĕrsat?.. nu te aşteptaĭ că o dată, unul din aceia pe care 'ĭ aĭ crezut morţĭ, va reiuvia pentru a rĕsbuna pe tatăl sĕu... pentru a te pedepsi de assasinarea comtelui Matheo. Şi principele de Buchara ziĉând aceste cuvinte 'şĭ luă prepusa sea barbă...

— Enrico, strigă Marco cu groază, Enrico!..

— Da! respunse acesta, căcĭ el era. Da! Enrico care n'a murit, Enrico, care prin o minune a scăpat de pumnalul lui Bianchi. Enrico, care vine a te pedepsi...

Şi dĕnsul, ziĉând aceste cuvinte, scoase din bosunar un stilet, şi voi a lovi pe Marco.

Dar în acelaşĭ moment, o uşe nevĕzută de nimenĭ se deschise, şi prin deschizătura ce lasă în urma eĭ, o statură de om invelită într'o largă mantelă neagră intră.

Era fantoma comteluĭ Matheo...

Intrarea acesteĭ apariţiunĭ, fu att de repede în cât Enrico nu putu a pune în lucrare voinţa sea; ci privea cu mirare amnstecată cu respect, la această apariţie care 'ĭ se maĭ arĕtase o dată, în palatul sĕu.

— Opreşte-te ziĉise apariţiunea, înaintând către Enrico. Opreşte-te fiul meu. Acest om nu trbue să móră!..

Enrico eraĭ culmea mirăreĭ, sciind de prin cărţile vechĭ, că fantasmele nu vorbesc.

Apariţia maĭ făcu câţĭ-va paşĭ, apoĭ urmă;

— Nu voesc ca săţĭ minjesti mănele în săngele acestuĭ miserabil—mĕ auziĭ? nu voesc... va fi o pedépsă îndoit de crudă pentru dĕnsul, lăsându-ĭ viaţa.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

Două strigăte, fu respunsul acestor cuvinte.

Unul scos de Marco, care semăna mui mult a un răcnet de turbare; ear altul de Enrico, care dinota bucuria.

— Părintele meu!.. scumpul meŭ părînte, ḑicea Enrico cu o voce indiscriptibilă, tu eştĭ în viaţă!.. Aşa dar tu n'aĭ murit?,. tu trăescĭ?.. Oh! spunemĭ că este aşa... spune-mĭ că nu mĕ înşel!...

— Da Enrico! respunse acesta, aruncăndu-ĭ mantaua, da, sunt eŭ, nu te înşel!.. Dumneḑeu s'a îndurat de mine de nu m'a lăsat de a muri!... Misterul acum este înlăturat.- Da! eŭ trăesc!..

— Oh! ḑise Enrico cu lacrimile în ochĭ şi aruncăndu-se în braţele tatălui sĕu; lăudată fie acea fiinţă supremă care n'a permis că părintele meŭ să piară.

— Şi mulţumită căreia, am isbutit în tot-d'auna a veni la timp. Mulţumită luĭ am putut a te scapa de pumnalul luĭ Bianchi...

— Aşa dar D-ta aĭ fost tată?..

— Da copilul meŭ!..

— Ah! şi când mĕ gândesc că toate acestea din causa acestuĭ miserabil, prin a le căruia vine curge acelaş singe ca şi al nostru.

Şi Enrico arăta spre Marco.

— Linişteşte-te Enrico; acela nu maĭ este de temut. Eeată, priveşte în ce stare este?..

Intr'adevĕr, Marco devenise vănăt. Ochiĭ sĕĭ eraŭ roşiĭ ca singele, ear buzele sale tremuraŭ ca agitate de friguriĭ. Parcura camera cu paşĭ repebĭ. De o dată el isbucni într'un hohot de rîs înspăimăntător.

— Ah! şoptea el, în fiue tu veĭ fi a mea!.. te voĭ poseda... ah.... nu te duce!... Şi dĕnsul ḑicănd aceste di urmă cuvinte, începu a alerga prin cameră după

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

o fiintă pe care numaĭ dĕnsul o vedea.

Cititoriĭ, cred că aŭ ghicit, că comtele Marco Carrino 'şĭ perduse raţiunea... că nenorocitul devenise nebun....

— Eacă, unde duce crima şi infamia, ḑise Enrico, — Eată pedeapsa luĭ Dumneḑeŭ !..

— Oh !.. făcu comtele Matheo cu un ton duios, şi cu toate acestea el este fratele meu !..

— A fost o dată tată, dar acum nu maĭ este !.. şi Enrico tără după sine pe părintele sĕu....

VII

ESPLICAŢIUNI

Era două ḑile, de când Margareta găsise acea scrisoare prin care Enrico o anunţasə că va veni în curănd. Orologiul suna ora întăia după amiaḑĭ. Principele Cuniberti şi Margareta şedea într'un mic salon a căreia privire era în strada, când un valet veni de presenţa principeluĭ pe o tavă de argint o carte de visită. Principele Cuniberti o luă. De abea îşĭ aruncase ochiĭ pe dĕnsa, şi scoase un ţipăt de bucurie.

— In fine !.. în fine.,, şopti el, în fine eată-l !..

De abea, ḑisese aceste cuvinte ; şi uşa se deschise şi un om apăru pe prag. Acel om era Enrico !..

Un strigăt de bucurie, resună când dĕnsul apăru în salon şi maĭ în acelaş timp, Margareta era în braţele sale...

Aci pănă ne tremură în mănă.

Ne aste foarte dificil, ca să nu ḑicem imposibil, de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

a descrie toate acele exclamărĭ de bucurie, scoase de ceĭ duoĭ amanţĭ. Principele, singur ședea retras la o parte, și lacrimile sale ce curgea de veselie, se amesteca cu un zâmbet de fericire...

— Ah !., iubitul meu Enrico, șopti Margareta după trecerea aceluĭ moment de lungă revedere; dacă aĭ ști cătă durere și amărăciune, am simțit în sufletul meu în tot timpul cât aĭ fost departe de mine !... O ! dacă aĭ ști cât te iubesc !...

Și eŭ, nu te iubesc ?.. întrebă Enrico cu o voce de un dulce reproș....

— Da, Enrico, ḑise principele Cuniberti înaintând către tinerĭ amanţĭ; da ! o iubeștĭ și eștĭ demn de dĕnsa ! De aḑĭ în două ḑile, Margareta, fiica principeluĭ Cuniberti va fi comtesă de Carrino. Dĕnsa va deveni soția aceluĭ june brav, care a scăpat de la moarte pe tatăl eĭ !.. Aceasta este voința mea...

De abea, ḑisese principele Cuniberti aceste cuvinte și aceeașĭ ușe pe care intrase Enrico cu două ḑecĭ minute maĭ înainte, se deschise și pe prag apăru un om.

Acel om, era comtele Matheo.

Această vedere neașteptată, produsese un efect ciudat în salon.

Margareta și tatăl sĕu, scoaseră cate un țipăt de groază. Atuncĭ comtele Matheo interveni.

— Nu vĕ temeţĭ, ḑise el, înaintând către Margareta, nu sunt spectru seu fantomă, după cum credeţĭ, ci de carne și de sânge.

— Adevĕrat să fie oare cea ce spuĭ ? înfrebă Margaretta cu un aer de îndoeală.

— Atât de adevĕrat, scumpa mea noră, după cum mĕ numesce comtele Matheo Carrino.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

— Da, Margaretă, asigură și Enrico. Da, aceasta este adevĕrat. Tatăl meŭ pe care 'l credeam toți jertfa unuĭ laș acsasinat a scapat cu prin minune de pumnalul ucigașuluĭ.

— Dar în ce mod ?.. In ce mod ?.- întrebă principele și Margareta într'un glas.

— Respunsul la întrebarea D-voastră, se resumă în căte-va liniĭ, ḑise comtele Matheo. Când am fost coborăt în boltă, am fost numaĭ leșinat, din causa sângeluĭ ce perdusem. Indată după acea, rĕcoarea nopțeĭ, m'a făcut a'mĭ reveni în simțirĭ. Atunoĭ 'mĭ reaminti de cele întĕmplate. Mĕ sculaĭ cu multă greutate din cosciug, și mĕ tărăi afară din castel ; voind ca misterul asupra viețeĭ mele sĕ nu fie cunoscut de nimenĭ, de cât numaĭ utuncĭ, când voĭ voi eŭ... când ora va bate !...

— Eĭ bine, întrebă Margareta cu o voce tremurândă, și ora a bătut ?..

Comtele Matheo, nu respunse, ci cletină din cap cu tristețe într-un mod afirmativ.

Acest gest fu de ajuns pentru principele de Cuniberti ; pentru Margareta fu și maĭ expresiv...

Dĕnsa, înțelese că comtele se resbunase !...

VIII

SPRE A FINI

In aceași ḑi Enrico priimi o scrisoare. Plin de curiositate o desfăcu. Ochiĭ sĕĭ se aruncară pe dĕnsa. Eată ce citi :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

„Enrico“

„Cunosc acum secretul. Știŭ de ce nu mĕ puteaĭ iubi. Iubeaĭ pe o altă. Iubeaĭ pe Margareta. Fiĭ fericit.“ De aḑĭ înainte Comtesa de Tazleo, vesela Hilda, de altă dată nu maĭ este!.. Ea a murit pentru lume. Se numește „sora Leuthycadea“.— Averea mea toată am împărțit'o la sĕracĭ. „Adio“.

„Sora Leuthycadea“

— Sermana, murmură Enrico cu amărăciune când fini de citit aceste rînduriĭ, sermană femeĭ, cât m'a iubit!.. Dar, o puteam oare, eŭ iubi?.. Și o lacrimă de tristeță alunecă din ochiĭ seĭ la amintirea Hildeĭ.

FINELE PĂRȚEI A TREIA

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr

EPILOG

Două ḑile după aceasta, Cathedrala sfăntuluĭ Petru era plină de toată noblimea Romeĭ. Toţĭ asistaŭ, la ceremonia religioasă a comteluĭ Enrico de Carrino cu fiica principeluĭ Cunĭberti.

O jumătate oră în urmă, Margareta era comtesa de Carrino.

FINELE ROMANULUI

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr